

Vương Gia Giá Lâm

Contents

Vương Gia Giá Lâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	32
7. Chương 7	39
8. Chương 8	46
9. Chương 9	53
10. Chương 10	58

Vương Gia Giá Lâm

Giới thiệu

Vương triều Đại Đường, khi Lý Thế Dân đăng cơ làm vua, Trưởng Tôn hoàng hậu được sủng ái sinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-gia-lam>

1. Chương 1

“Cho nên nói cách khác, một khắc chúng tôi bị đạo ánh sáng kia hút vào, cũng đã xoá tên trong lịch sử?”

Một thanh âm giống như từ địa ngục truyền tới quanh quẩn hỗn độn ở trong phòng. Một loại tâm tình rõ ràng hiện ra giống như bản thân bị ở trong chuyện ma quỷ xưa khủng bố.

Chủ nhân của thanh âm nghiêm khắc và quyền uy ấy chính là Trị quốc Tương Vương Lan Tĩnh.

“Theo tôi đọc Đường triều lịch sử, tôi nghĩ hẳn là. . . có lẽ. . . Phải không?”

Một người phụ nữ ước chừng bốn mươi lăm tuổi, giống như là nhìn thấy thần tiên rút xuống, thân mình đứng thẳng tắp, ngay cả động cũng không dám động. Chỉ dám dùng ánh mắt sau cặp kính dày cộm trên mặt trông ba người đàn ông đang trước.

Bọn họ ăn mặc vô cùng kỳ quái, xem ra giống như là phục sức truyền thống của đàn ông Nhật Bản, lại giống như trang phục chỉ của người cổ đại mới có.

Vừa rồi nghe bọn họ tự giới thiệu, bà mới biết được bọn họ là Vương gia từ Đường triều xuyên tới, lại còn là con trai bảo bối của Lý Thế Dân, đây quả thực là khó tin.

Tuy rằng ánh mắt của bà là sợ hãi, nhưng bà lại đỏ mặt giống một cô gái nhỏ, thẹn thùng hết như nhìn thấy người yêu thuở mỗi tình đầu.

Không có biện pháp a, ai bảo bà chưa từng gặp đàn ông có bộ dạng xuất sắc hoàn mỹ như vậy, hơn nữa muốn sinh cũng không sinh ra được.

“Vậy bốn vương làm sao có thể đi tới cái địa phương tên kỳ quái này?” Định quốc Tương Vương Lan Khang phát ra nghi vấn.

“Là mấy thời gian lão công tôi để lại hút một ít đồ vật đến đây. . .”

“Bất kể là loại gà đất nào, nhanh chút đem bốn vương đưa trở về.” Mở miệng là An quốc Tương Vương Lan Ngọc bộ dạng xinh đẹp nhất.

“Không phải là cái loại gà ăn ngon, mà là mấy thời gian, chính là mấy móc có thể đem người đưa đến bất kỳ địa phương nào.” Quan mẹ cẩn thận kiên nhẫn giải thích.

“Có thứ tốt này?”

Vừa nghe đến có thứ thần kỳ, sắc mặt nguyên bản phần nộ xanh mét của ba mỹ nam tử liền có chút cải biến. Trong ánh mắt xinh đẹp lóe ra một cổ ánh sáng tràn ngập hứng thú.

Cảm nhận được bọn họ đưa ánh mắt hướng về mấy móc có tạo hình kỳ quái bên cạnh, bước chân chậm rãi đi theo tới gần, sau đó giống như tiểu hài tử tò mò sờ loạn.

“Hoàng huynh, em từng nghe nói dân tộc bên ngoài lãnh thổ đã có người thiết kế thứ này, nói là có thể đem người trở về thời đại quá khứ cũng có thể mang người vượt đến tương lai. Ai có được loại mấy móc này quả thực có thể trên thông thiên văn dưới rành địa lý rồi.”

Lan Khang quả rất muốn nhìn thấy loại mấy móc trong truyền thuyết này, hiện tại gặp được, lại cảm thấy thực nghi hoặc.

Một cái ghế dựa tạo hình xinh đẹp, bên cạnh xoay quanh mấy thứ thiết kế bằng vàng chưa thấy qua, như vậy là có thể xuyên qua thời không sao?

Bất quá, nếu không được, vừa rồi phải giải thích như thế nào ba người bọn họ vì sao đứng ở chỗ này?

“Nhanh chút đưa chúng tôi trở về, bằng không mẫu hậu sẽ lo lắng cho chúng tôi.” Lan Tĩnh mệnh lệnh nói.

“Đúng vậy, bà có biện pháp đem chúng tôi mang đến nơi này, đương nhiên cũng phải có biện pháp đem chúng tôi đưa trở về.” Lan Ngọc cũng phụ họa. Khó được anh hôm nay ăn mặc đẹp trai lại anh tuấn như vậy, còn chưa có đi ra ngoài biểu diễn mê đảo những cô gái kia, đã bị hút đến địa phương kỳ quái này. Anh thật tức giận hơn tất cả mọi người.

“Nếu tôi nói cái mấy thời gian này không có cách trở về, chỉ có thể đến không thể quay lại, tôi cũng không có cách nào khác thì sao?” Quan mẹ ăn ngay nói thật.

Chợt đột nhiên, một cây đao sắc bén sáng chói tiến đến cái mũi, Quan mẹ sợ tới mức mắt kính to trên mặt bà cũng trượt xuống, miệng mở thật lớn.

“A!”

Một tiếng trống vang lên, cả người bà như người tuyết gặp phải mặt trời lớn hòa tan xụi lơ té trên mặt đất, sau đó cũng không nhúc nhích.

Hai cặp mắt khác ở hiện trường đầu tiên là rơi trên mặt đất, sau lại chậm rãi dời về phía người đàn ông vừa rút dao, nhin không được đồng thời thở dài.

“Lão tam, cậu có chuyện không thể dùng lời sao? Luôn muốn động dao động thương.” Lan Tĩnh cau mày trách cứ.

“Không có ích lợi gì, xú tiểu tử này mỗi lần nói không có biện pháp đạt được yêu cầu, cậu ta liền sẽ động thủ động cước.” Lan Khang luôn luôn không quen nhìn lão tam như vậy nhất. Hơn nữa lại càng tức giận, động thủ đều là em trai, kết quả bị quở trách lại là anh và hoàng huynh.

Nguyên nhân chính là mọi người đều bị bộ dáng mảnh mai đáng thương của lão tam lừa gạt, kỳ thật người kia mới chính là tính tình nóng nảy nhất.

“Như vậy mới có thể nhanh.” Lan Ngọc kháng nghị nói.

“Hiện tại người đã bất tỉnh có thể nói là tốt sao? Còn không phải đành chờ tới lúc lão bà này tỉnh lại mới biết được muốn làm sao dùng con gà này đưa chúng ta trở về.” Lan Khang bĩu môi nói.

“Đúng nha!” Lúc này Lan Ngọc mới chợt hiểu ra.

Hai người khác tại chỗ bỗng nhiên cảm giác được có một trận gió lạnh thổi qua, mảnh giấy trên mặt đất bị thổi trúng quay cuồng vài vòng mới dừng lại.

“A!”

Vừa lúc đó, truyền đến một đạo tiếng thét chói tai sát khí đằng đằng của nữ tử, ba người xoay người, một cái vĩ đập ruồi đánh về phía đầu bọn họ.

Những người khác đều kịp thời tránh né, chỉ có Lan Tĩnh không có, bởi vì anh nhận giáo dục không được né tránh trốn chui, gặp được sự tình phải biết dũng cảm đi lên đối mặt.

Cho nên kết quả không né tránh chính là đầu bị thương một cú thật to của cái vĩ đập ruồi, trên trán liền lưu lại dấu vết hình lưới.

“Kẻ trộm kẻ trộm, cường đạo cường đạo, các người thật sự là vô pháp vô thiên, trộm đồ trong nhà của tôi. Tôi khuyên các người nhanh chóng rút đi, tôi đã báo cảnh sát, chờ cảnh sát đến đây các người nhất định sẽ phải chết.” Quan Nghênh Xuân vì mẹ, bất chấp nguy hiểm vùng vĩ đập ruồi hua múa trong tay.

Người xưa nói: Việc không như ý trong đời người tám chín phần mười. . . Ách! Hình như không phải câu thành ngữ này. . .

A! Nghĩ ra, là thế sự khó đoán trước.

Buổi sáng nay cô dậy thật sớm chạy ra chợ đoạt bắp cải với người ta. Vừa về tới nhà, chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của mẹ, sau đó liền trông thấy ba kẻ bắt cóc cầm hung khí muốn gây bất lợi cho bà. Trên người lại còn khoác y phục biến thái thời cổ, đứng ở nơi đó rất giống ba vị Vương gia giáng thế. Người không biết còn tưởng rằng đi nhầm vào đền thần.

Vấn đề là, nhà của cô chỉ có phòng thí nghiệm, không có đền thờ thần.

Vì cứu thoát lão mẹ lâm vào nguy hiểm, Nghênh Xuân làm sao để ý là mình đang đối mặt với ba người đàn ông. Cô vội vàng quơ múa bày thế vĩ đập ruồi thập bát chưởng, không lưu tình võ võ đánh về phía kẻ địch.

Hai người nguyên bản còn muốn cùng nhau động thủ cứu vớt hoàng huynh lại, sau nghĩ liền ngừng lui về vài bước.

Bất quá chỉ là cô gái nhỏ, với hoàng huynh mà nói, là chuyện đơn giản có thể xử lý, nếu bọn họ nhúng tay vào đối với hoàng huynh quả thực chính là vũ nhục to lớn.

Cho nên hai người quyết định đứng ở một bên.

Lại nói, trước kia chưa từng có cơ hội nhìn thấy một cô gái nhỏ cầm cái vợt kỳ quái đánh cho đại hoàng huynh cực kỳ uy nghiêm đầu đầy u như vậy. Cô căn bản cũng chỉ là con hổ ở ngoài miệng.

Dù sao chờ một chút cô gái nhỏ này sẽ bị lôi ra chém, để cho cô nàng thay bọn họ biểu diễn chút giải trí trước khi chết đi!

Thật lâu sau, Lan Tĩnh rốt cục chịu không nổi. (#Ami: sax huynh bị đập mấy trăm cái mới ko chịu nổi... lạ nha =))

“Làm càn!”

Uy nghiêm găm nhẹ giống như là chú định thân, làm cho Nghênh Xuân trước mắt nguyên bản đang điên cuồng vung vĩ đập ruồi sưng sốt. Cô giờ phút này, bởi vừa rồi vì cứu mẹ đã kích kẻ thù mà đầu tóc tán loạn, đôi mắt trừng thật to, hai má bởi vì kích động mà phồng đỏ ửng mê người.

Một cô gái nhỏ bất luận kẻ nào nhìn đến đều sẽ cảm thấy bình thường không xuất sắc. Một cô gái nhỏ thoát nhìn tất cả mọi người sẽ cho rằng là cô gái điên. Một cô gái nhỏ càn rỡ đánh anh đến mức u đầu. Lúc hai người bốn mắt gi—ao nhau, cả người anh đã tê rần.

Không có khả năng! Nhất định là ảo giác của anh, ngón tay anh làm sao có thể tê tê?

Thấy cô lại muốn giơ cao vĩ đập ruồi trong tay, anh tức giận bắt lấy tay cô, đoạt lấy hung khí từ trên tay, khiến cô sợ tới mức khê kêu một tiếng. Một đôi mắt to tràn ngập cảnh giác theo dõi anh.

Lan Tĩnh lạnh lùng ép hỏi, trong khẩu khí đã tràn ngập uy hiếp “Cô tiện nha đầu từ nơi nào xông ra đến làm càn? Cô không biết hành vi như vậy của mình đã phạm phải tội lớn tày trời sao?”

Tuy rằng anh không phải là chưa từng nắm tay của con gái, nhưng hiện tại anh cầm bàn tay cô, lại chỉ là bàn tay cả ngày làm việc. Anh nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn giữ ở trong bàn tay to ngăm đen của mình, quả nhiên phát hiện ngón tay thon dài của cô có vết chai.

Bộ dạng cô gái này tuyệt không xinh đẹp. . . Nếu có thể trang điểm nhiều một chút hẳn sẽ tốt hơn; nếu để cho cô mặc lên tơ lụa hảo hạng, lại bôi chút son. . . . Đúng rồi, anh còn có thể tặng cho cô một ít trang sức tinh xảo.

Con gái phải đeo trang sức mỹ lệ mới có thể tôn lên hết khí chất.

Lan Tĩnh vong tình vuốt ve bàn tay nhỏ nhỏ kia, tận tình hưởng thụ cảm giác tê dại của ngón giữa không ngừng truyền đến, anh phát hiện cảm giác mình bị tê dại thật sự rất thoải mái.

Anh thoải mái, nhưng Nghênh Xuân bị giữ chặt lại hoảng sợ, miệng của cô mở ra như cá nằm trên thớt.

Người đàn ông này đang làm cái gì? Ánh mắt Nghênh Xuân chậm rãi nhìn bàn tay nhỏ bé của mình đang bị đùa giỡn, lại chậm rãi dời về phía khuôn mặt tuần mỹ của anh ta.

Cô những tưởng mình sẽ bị bắt lại đánh ột trận, bởi vì người đàn ông trước mắt này cao lớn hơn đàn ông bình thường, lại tràn ngập cảm giác uy hiếp, cùng một loại uy nghiêm làm người ta không thể không nghe lời. Nhưng cô không có gặp phải loại kết cục thâm này a, ngược lại còn bị sàm sỡ!

“Hoàng huynh, bây giờ không phải là thời điểm sờ xương.”

Lan Khang nói mát lập tức làm cho hai người vắng ra, Nghênh Xuân vọt tới bên cạnh mẹ mình, về mặt bảo vệ nhìn bọn họ.

“Các người đòi tiền thì lấy đi, không nên thương tổn tôi và mẹ.”

“Chúng tôi cũng không phải kẻ trộm, cho nên sẽ không thương hại các người, hơn nữa thương tổn các người... chúng tôi phải làm sao để trở về?” Lan Khang mở miệng lần nữa.

Nhìn thấy mặt hoàng huynh không chút thay đổi rất giống pho tượng đứng nơi đó, ánh mắt giống như người trúng tà vẫn nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ bình thường kia không tha. Anh không thể làm gì khác hơn ngoài việc làm người tỉnh táo nhất giải thích lại tất cả.

“Trở về đâu?”

“Đường triều, chúng tôi bị thứ máy kỳ quái đó hút đến nơi này.”

Nghênh Xuân phát hiện sự tình nghiêm trọng.

Máy thời gian luôn luôn chạy đến quá khứ hút loạn một ít đồ kỳ quái gì đó trở về, hiện tại cứ nhiên hút người cổ đại trở về!

Cái này thảm.

Làm sao bây giờ?

Đành phải nhanh chóng gọi điện thoại cầu cứu thôi.

*** **

“Thời gian chỉ còn lại có 10 phút, ai muốn mua đồ xin mau chóng nắm chắc cơ hội, gọi cuộc điện thoại này liền có thể mua được thực phẩm dinh dưỡng giá rẻ. Đàn ông ăn bảo đảm bị dọa kêu, phụ nữ ăn liền thích mê.”

“Tốt, cắt!”

Đạo diễn vừa kêu tắt, tắt cả mọi người ở hiện trường liền thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, cùng nhau quay đầu nhìn cô gái đang nói điện thoại đứng ở bên cạnh đạo diễn.

Tuy rằng đạo diễn nói tốt, nhưng nếu tổng giám đốc sản phẩm này không gật đầu, mọi người không thể thật sự xem như công việc đã kết thúc hoàn mỹ.

“Cái gì?” Quan Nghênh Hạ hừ lạnh một tiếng, tâm của tất cả người ở chỗ này đều đi theo thanh âm của cô lạnh một lần.

Đạo diễn kiên trì hỏi “Quan quản lý, vừa rồi giới thiệu sản phẩm như vậy ”

“Đạo diễn, tôi đang nghe điện thoại.” Nghênh Hạ không khách khí đánh gãy lời anh ta.

“Vâng!” Sắc mặt đạo diễn liền xanh mét không thôi. Nhưng anh là đạo diễn mà! Cao cao tại thượng, tất cả mọi người sợ anh sợ đến phải chết, anh chính là chỉ sợ Quan quản lý này cố tình thôi.

Không có biện pháp, công ty của cô bỏ tiền ra, mà cái công ty này phái tới chủ quản lại là Quan Nghênh Hạ năng lực khó chơi, cho nên anh đặc biệt không nổi.

“Ngày mai tôi lại đến.” Nói xong, Nghênh Hạ đem di động nhét vào bao da, chuẩn bị rời khỏi.

“Nhưng không phải đã quay tốt sao?” Trợ lý sửng sốt một chút.

“Tôi có nói là quay tốt sao?” Nghênh Hạ lạnh lùng hỏi.

“Này. . .” Trợ lý phát hiện đạo diễn đã muốn tức giận đến phun bọt biển té xỉu.

“Ngày mai tôi lại đến, hiện tại tôi muốn đi về trước.” Nghênh Hạ dặn dò lại.

“Xin hỏi chuyện gì xảy ra?” Trợ lý lo lắng mở miệng.

Nghênh Hạ vừa cầm lấy áo khoác Chanel cùng túi xách của mình, vừa đi ra ngoài, miệng nói “Nhà của tôi cứ nhiên xuất hiện ba Tôn Vương gia! Tôi phải nhanh chóng trở về xử lý mới được.”

Nhìn bước chân vội vàng lại vẫn đáng vẻ thướt tha mềm mại của cô, trong lòng mọi người đều cảm thấy: Lão thiên gia nhất định là nghe được cầu nguyện của bọn họ, cho nên phái Vương gia xuống dưới trừng phạt nữ phù thủy tà ác này.

Hơn nữa một lần đến ba người, thật sự là ông trời có mắt a!

*** **

“Quan Nghênh Thu, em ra ngoài.”

“Vâng!”

Thời điểm lớp học trôi qua được một nửa, hiệu trưởng đột nhiên xuất hiện, từ cửa phòng hô. Không bao lâu, một cô gái nhỏ xinh xắn đáng yêu lập tức cung kính chạy tới.

“Hiệu trưởng.”

“Uh! Em nhanh chóng sửa sang lại một chút trở về nhà.”

“A? Vì sao?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có vẻ kinh ngạc, thoát nhìn thật sự là đáng yêu tới cực điểm, thiếu chút nữa làm cho hiệu trưởng vươn tay xoa hai má trắng nõn kia, nhưng vẫn là nhất định phải khống chế.

“Chị cả em gọi điện thoại tới cũng chưa nói rõ ràng lắm, hình như là nhà em có nghênh thần đến, muốn mời Vương gia. . . . Cô cũng không biết nhà em nguyên lai là chùa miếu a!”

Quan Nghênh Thu trừng mắt nhìn, trong lòng buồn bực nghĩ, nhà của mình sao biến thành chùa miếu rồi?

Bất quá nếu là chị cả gọi điện thoại tới trường học, chiếu theo hiểu biết của cô với chị cả, chị cả sẽ không tùy tiện gọi điện thoại tới trường muốn cô về nhà đâu. Nhất định là trong nhà đã xảy ra chuyện gì.

Nghênh Thu gật gật đầu, “Được, em lập tức trở về.”

*** **

Hai cuộc điện thoại của Nghênh Xuân rất nhanh liền đem hai vị thiên kim tiểu thư khác của Quan gia mời về nhà.

“Mẹ, chị cả, con đã trở về.”

Nghênh Hạ vừa xông vào nhà, nhìn thấy tình huống bên trong, cả người lập tức cứng tại cửa, ánh mắt mở thật to, miệng hiện ra chữ O tròn.

“Mẹ, chị cả, con đã về. . . Chị hai, chị ngăn trở người ta.”

Nghênh Thu theo sau về lướt qua Nghênh Hạ che ở cửa, nhìn đến tình huống bên trong, cũng kinh ngạc há to miệng, đóng cũng đóng không được.

Sau khi Nghênh Hạ rốt cục lấy lại tinh thần, ngồi ở trên sofa hỏi “Cho nên nói mấy thời gian của chúng ta lúc này không phải hút về hoá thạch thời kì băng hà nữa?”

Quan mẹ gật gật đầu.

“Cũng không phải hút về cái loại bình hoa lỗi thời không giá trị như lần trước?” Nghênh Thu phụ họa hỏi.

Đầu Quan mẹ gật lợi hại hơn.

“Lần này trực tiếp hút ba cái Vương gia trở về?” Nghênh Hạ lại hỏi.

Quan mẹ lại gật đầu một cái, sau đó cúi đầu, không dám nói lời nào.

“Mẹ, người làm sao có thể như vậy!” Tính tình Nghênh Hạ có vẻ nóng nảy, lập tức liền nhảy dựng lên, lại bị ba vương gia ngồi ở trên một cái ghế sofa khác trừng mắt.

Tuy rằng ánh mắt tràn ngập sát khí như vậy không dọa ngã được cô, bất quá vẫn là khiến cô ngoan ngoãn ngồi trở lại, giọng điệu cũng có vẻ hòa hoãn hơn.

“Mẹ, con không phải từng nói với người không cho phép người đụng cái máy kia sao ”

“Em hai, mẹ cũng không phải cố ý.” Nghênh Xuân biết tính tình em gái. Nếu cứ để cho cô ấy lải nhải, sẽ giống như chữ cấp dưới ở công ty, không chữ thì thôi chữ chữ là liền không biết ngừng. Cho nên cô mới nhanh chóng đánh gãy lời của cô ấy.

“Chị cả, chị chính là quá sủng mẹ. Kiến thức cơ bản của máy thời gian là có thể chở người xuyên qua cổ kim nội ngoại, mà trước mắt phát minh thần kỳ ấy vẫn chưa có người nào thành công. Về phần máy thời gian này nhà chúng ta chẳng những không có thành công, mà còn là một cái phát minh buồn cười, chỉ biết nơi nơi hút một đồng đồ bỏ kỳ quái trở lại. . .”

Lời của cô nói tới đây, liền thấy có người đang rút đao.

“Nhưng lúc này hút trở về ba vị Vương gia tôn quý, phải như thế nào mới tốt?” Nghênh Hạ luôn luôn thông minh lanh lợi lập tức đem nói vòng vo, giải trừ một hồi nguy cơ lớn có thể sẽ xuất hiện.

Mắt thấy dao găm chậm rãi thu hồi đi, lúc này mọi người mới nói lỏng thở một hơi thật lớn. Ngay cả Nghênh Hạ cũng hiểu được chính mình vừa rồi giống như trong nháy mắt chạy qua sống chết a!

“Đem chúng tôi đưa trở về, liền tha thứ tội lớn tày trời của các người.” Lan Tĩnh lạnh lùng mở miệng.

Nghênh Xuân nhìn người đàn ông vừa mở miệng một cái, hai người bốn mắt gi—ao nhau, lại cảm giác được một trận loang loáng.

“Huh? Có tia chớp sao?” Nghênh Thu cảm thấy vừa rồi giống như bị một đạo ánh sáng đâm một cái.

“Là củi khô lửa bốc.” Lan Ngọc vẫn đều đều ghé vào trên sô pha thoải mái nhắm mắt dưỡng thần lười biếng trên choker.

Khi anh ta xoay người thì mở ánh mắt nhìn bốn nữ tử ở đây, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Nghênh Thu, giống như con báo hứng thú khi nhìn thấy con mồi nhỏ.

Bất quá Nghênh Thu không có chú ý tới ánh nhìn chăm chú khát máu đó, mà chỉ nhìn thẳng Lan Tĩnh.

Cô chưa từng gặp qua cổ nhân uy vũ lại anh tuấn như vậy, quả thực giống như hoàng thượng anh minh trong phim lịch sử cô thích xem, rất có khí phách nha!

Nhìn đến Nghênh Thu lộ ra vẻ mặt sùng bái si mê, trong con ngươi đen mị hoặc của Lan Ngọc hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

“Được, dù sao cũng phải nói, chúng tôi thật sự không biết làm sao đem các người đưa trở về. Cho dù các người muốn giết cả nhà chúng tôi, tôi vẫn là, chỉ có thể nói như vậy.” Một câu nói cuối cùng của Nghênh Xuân căn bản chính là kêu lên, bởi vì dao găm đã ra khỏi vỏ, tiến đến cái mũi của cô.

Hậu! Ba người cổ đại này sao có thể như vậy! Nói chuyện thì nói thôi! Cứ luôn động đao, một chút lễ phép đều không có.

“Bốn vương mặc kệ, nếu như không lập tức đem bốn vương đưa trở về, bốn vương sẽ giết các người.”

Lời của Lan Tĩnh vừa nói xong, nghe được một tiếng trống vang lên, không cần nhìn, nhất định lại là Quan mẹ té xỉu.

“Thật không có biện pháp.” Nghênh Xuân kiên quyết nhìn người đàn ông lấy dao tiến đến gần cô. Cô là người luôn luôn ăn ngay nói thật, hiện tại cho dù là cha sống lại, cũng chưa chắc có thể đem ba Vương gia này đưa trở về.

“Cô nghĩ bốn vương không dám giết cô?”

“Nếu giết chúng tôi, các người liền thật sự đừng nghĩ đi về, làm không tốt còn sống không nổi.” Cô thân là chị cả, tuy rằng thực sự sợ hãi, tuy rằng thật sự bị khí phách của người đàn ông trước mắt này hù đến, nhưng vẫn là muốn bảo hộ phụ lão cùng trẻ em trong nhà.

“Chị cả.” Nghênh Hạ vọt tới bên người Nghênh Xuân trợ trận.

“Chị cả.” Nghênh Thu cũng phóng đi chen chúc ở giữa hai chị lớn.

Thấy ba người chị em các cô tình thâm, so sánh với hai em trai ruột phía sau mình có vẻ thực không lương tâm.

Cô ấy nói xác thực cũng không sai.

Đôi mắt đen bình tĩnh của Lan Tĩnh lại dừng trên người cô gái nhỏ bình thường trước mắt, một loại cảm giác luôn hại anh tê tê đại đại làm anh rất không rõ.

Dù sao hiện tại tình huống này cũng chứng thật là không thể lập tức giải quyết, muốn ép các cô bốn người phụ nữ yếu đuối này cũng mất uy phong đàn ông.

“Được rồi! Bốn vương liền cho các cô một cơ hội, tốt nhất là hãy mau đem chúng ta đưa trở về, nếu không đưa về. . .”

“Thế nào?” Ba cái đầu của cô gái Quan gia đưa đến gần, trầm miệng một lời hỏi.

“Vậy chuẩn bị bồi thường hầu hạ chúng tôi cả đời.”

2. Chương 2

“Chị cả, báo cảnh sát.” Nghênh Hạ đem quần áo đã gấp xong quăng vào ngăn kéo, lập tức lại làm cho rối loạn, bất quá không thể trách cô, bởi vì hiện tại cô đang có chuyện suy nghĩ.

Thật vất vả đem ba vị Vương gia an bài trong phòng khách, có lẽ là bị kinh hách, cũng có thể là “lệch giờ”. Dù sao xuyên qua thời không cũng coi như là một lần di chuyển đường dài, cho nên toàn bộ đã ngủ mê man rồi. Bốn người có tài ăn nói nhà Quan gia ở trong phòng Quan mẹ thảo luận biện pháp.

“Phải nói với cảnh sát như thế nào?” Nghênh Xuân tiếp tục gấp lại y phục trên giường.

Nghênh Thu nhảy lên giường gia nhập hàng ngũ thảo luận “Nói mấy thời giờ—an của cha chúng ta hút được ba cái Vương gia.”

“Cảnh sát sẽ nói các người điên rồi hay là chúng tôi điên rồi?”

Nghênh Hạ vừa nói xong, hiện trường lập tức lâm vào một loại không khí không có lời nào để nói. Các cô đều hiểu được, nếu thật hướng cảnh sát nói như vậy, nhất định sẽ bị cho rằng mắc bệnh thần kinh.

Loại cảm giác này giống như là cảm giác ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà nói không nên lời.

“Mẹ - ý kiến như thế nào?”

Ánh mắt của con gái đều chuyển hướng Quan mẹ đang nằm trên ghế quý phi uống trà hoa hương thụ, còn thấy bà thỏa mãn thở dài một hơi, bộ dáng một chút cũng không có lo lắng, làm hại ba người làm con các cô cũng nhin không được lắt đầu thở dài.

Rõ ràng sự tình chính là mẹ gây ra, vậy mà mẹ còn tiêu điều tự tại hơn những người khác. Nếu bà không phải là mẹ của mình, các cô đã sớm đem bà đuổi ra khỏi nhà, đoạn tuyệt quan hệ.

Bất quá các cô là sợ bị thiên lôi đánh xuống, cho nên vẫn là để cho bà ở nhà làm quý phu nhân.

“Các con gái a! Kỳ thật có cái gì phải lo lắng? Liên cứ đối chiếu như trước mà làm a!” Quan mẹ đã tỉnh táo lại, thoải mái nói “Ba các con thật là một thiên tài không phải sao? Nếu không phải trời cao đổ kị anh tài, mẹ tin tưởng ba các con nhất định sẽ đem cái máy thời giờ—an chỉ biết hút đồ trở về kia thay đổi rất tốt, càng hoàn mỹ, trở thành một cái máy thời giờ—an có thể chân chính dẫn người Vượt Qua Thời Không. . .”

Vừa nghe đến mẹ lại đang ca ngợi người đàn ông của mình, cha của các cô, mọi người cơ hồ đều muốn nghe đến cả chai lọ tai ra rồi, nhưng vẫn là nhất định phải nhẫn nại, bởi vì ai bảo bà là người thân duy nhất còn lại trên thế giới này của các cô.

“Mẹ, bọn họ là người nha! Cũng không phải đồ cổ không quan trọng lúc trước.” Nghênh Thu cảm giác mình sắp bị mẹ đánh bại.

“Huống chi đồ cổ còn có thể bán lấy tiền, ba người bọn họ là pho tượng lớn như vậy, muốn thỉnh đến trong miếu cung phụng sao?” Nghênh Hạ thật đúng là có cổ xúc động tính làm như vậy.

“Nhà chúng ta lớn như vậy, phòng trống cũng nhiều, con phải biết rằng ở phong thủy học đã nói, phòng trống quá nhiều đối một căn nhà mà nói thật ra rất không tốt. Hơn nữa nhiều người thêm náo nhiệt a!” Quan mẹ càng nói càng cảm thấy không sai, nếu trong phòng đều có người ở, tuyệt đối là nhiều con nhiều cháu nhiều phúc khí . . . Ách! Hình dung như vậy giống như không đúng. . .

Bất kể, dù sao náo nhiệt là được rồi.

“Mẹ, người đồng ý muốn cho bọn họ lưu lại?” Nghênh Thu hỏi.

“Bằng không thì sao? Đuổi đi ra ngoài? Bọn họ là người cổ đại đó! Bước ra cửa nhà chúng ta một bước, bọn họ không phải sẽ bị hù chết sao? Phim truyền hình không phải đều diễn, người cổ đại thực bảo thủ lại rất sợ chết, sự tình gì đều ngạc nhiên. Nếu nhìn đến xe chạy tới chạy lui đầy đường, máy bay bay ngang bay dọc, nhất định sẽ té xỉu.”

Quan mẹ nói đến cao hứng phấn chấn, nhưng ba con gái Quan gia thực cao hứng không nổi.

Trong nhà xuất hiện ba người cổ đại tuyệt đối không thể bị người ngoài biết.

Thứ nhất là bởi vì hiện tại truyền thông sẽ giống như ong mật ngửi được phấn hoa liền theo đuổi không bỏ, các cô mới không muốn bị lên ti vi.

Thứ hai là bởi vì máy thời gi—an cha để lại là một phát minh vĩ đại. Tuy rằng trước mắt nó đều chỉ tới cổ đại hút một ít kỳ quái gì đó trở về, còn không có thành công dẫn người trở về cổ đại, nhưng các cô cũng chưa muốn trải qua loại sự tình “vĩ đại” như vậy a.

Thứ ba là ba người này là cổ nhân, khó bảo toàn sẽ không bị chộp tới nhốt tại bảo tàng triển lãm, không có nhà, không có ai biết, bọn họ cũng đã thực đáng thương, lại còn phải như gấu mèo bị người đến chỉ chỉ trở trở, quả tàn nhẫn rồi.

“Uh. . . Dù sao cũng là máy thời gi—an của cha cưỡng bách bắt người mang đến, chị nghĩ, chúng ta nên có trách nhiệm chiếu cố bọn họ thật tốt thẳng đến lúc bọn họ có thể trở về chứ?” Tuy rằng Nghênh Xuân cảm thấy trong nhà đột nhiên xuất hiện ba người đàn ông rất không quen, nhưng giáo sư có nói, ta không giết người, người lại vì ta mà chết. . . Ách! Tuy rằng dùng từ có chút chẳng ra cái gì cả, nhưng là ý tứ giống nhau!

“Được rồi, được rồi!” Nghênh Hạ đột nhiên nhảy dựng lên lớn tiếng tuyên bố “Liền tạm thời để cho bọn họ ở lại, chúng ta cũng không muốn làm cho những người xương cốt đã sớm muốn đánh trống, nói người Quan gia chúng ta không chịu trách nhiệm.”

“Đúng vậy!” Nghênh Thu cũng gật gật đầu, nhảy dựng lên cùng Nghênh Hạ, đứng ở trên cùng trận tuyến.

Nghênh Xuân ngẩng đầu nhìn hai vị phá hoại dẫm nát quần áo cô vừa gấp gọn, dờ khóc dờ cười “Tốt! Không nghĩ tới ba chị em chúng ta còn có thể luân lạc tới một ngày nuôi tiểu bạch kiếm a!”

“Không phải tiểu bạch kiếm, em nghe nói người xưa có vẻ ngọc, cho nên chúng ta là vừa vắn nuôi nhiều ba cái nam nô thôi!” Nghênh Hạ vẫn đều mơ tưởng ném thử một chút khoái cảm từ nam nô.

“Em không phải đã nô lệ nam đồng sự ở công ty từ lâu rồi sao?” Nghênh Xuân vỗ vỗ Nghênh Hạ, muốn em gái dời chân, để cho cô đem quần áo “trải qua tai nạn” an ổn thả vào trong tủ treo “Uh! Công việc hôm nay thế là xong.”

“Chị cả cực khổ.” Nghênh Hạ chạy tới ôm lấy chị gái của mình, ngửi hương vị ấm áp trên người chị, trong lòng có vô hạn cảm kích.

“Chị cả cực khổ.” Nghênh Thu cũng tiến lên ôm lấy Nghênh Xuân, làm nũng nói.

“Con gái cực khổ.”

Quan mẹ cũng muốn xông lại thì những người khác liền đồng thời tách ra, sau đó hướng cửa phòng bước “Mẹ đi ngủ sớm một chút a!”

Cả phòng lập tức khôi phục im lặng, chỉ còn lại có Quan mẹ vẻ mặt bị vứt bỏ khóc không ra nước mắt cùng Nghênh Xuân đứng ở cửa dờ khóc dờ cười.

“Mẹ, người ngoan ngoan ngủ, con đi nhìn xem ba Vương gia kia có cái gì cần không.” Sau khi bỏ lại cái có này, Nghênh Xuân cũng vội chạy đi, thật cẩn thận đóng cửa phòng, sau đó mới buông lỏng thở phào một tiếng.

Nhưng rất nhanh, cô lại cảm thấy áp lực thật lớn, bởi vì cô cư nhiên nhìn thấy một người đàn ông toàn thân trắng trơn ở gi—an phòng mình đi ra rồi lại đi vào.

Cô còn trẻ như vậy đã có ảo giác sao? Cô dùng hai tay nhỏ bé dụi mắt một cái, tiến thêm một bước nhìn cho rõ

Cô phát hiện đối phương không phải thật sự không có mặc quần áo, mà là mặc một chiếc quần màu trắng thật mỏng. . . Vậy hẳn là quần lót người cổ đại mặc rồi?

Đột nhiên, cô nghe được có tiếng bước chân, như là có người đang tới.

Cô hung hăng hắt một miệng khí lớn, không chút nghĩ ngợi liền đem đồ điên này đẩy mạnh vào gi—an phòng của mình.

“Anh rốt cuộc đang làm cái gì?”

“Bổn vương đang muốn tìm cô.”

“Tìm tôi? Anh nhanh chóng mặc y phục lên, một người đàn ông lỏa lồ còn ra thể thống gì!”

Nghe được cô nói như vậy, Lan Tĩnh liền cúi đầu nhìn quần dài nửa người dưới của mình, có điểm hoang mang chính mình làm sao lại trần truồng rồi?

“Lộ chút cũng không được!”

“Lộ chút?” Anh không rõ ràng lắm cái gì gọi là lộ chút? Bất quá nhìn đến cô gái nhỏ trước mắt này đỏ mặt đến giống như đã muốn thiêu cháy, có thể thấy được cô đã bị kích thích rất lớn rồi, phản ứng như thế thật sự là rất đáng yêu.

“Bổn vương muốn đi tắm a! Kết quả địa phương nhỏ như vậy ngay cả cái hồ tắm cũng không có.” Vừa nói xong, anh lại muốn đi ra ngoài.

Nghênh Xuân lập tức một phát bắt được tay anh, sau đó liều mạng đem anh kéo trở về “Đi nơi nào?”

“Tìm hồ tắm.”

Nghênh Xuân nhìn một cái, nhin không được thở dài một hơi. Chưa từng có đàn ông tiến vào gi—an phòng của cô, nhưng vì không muốn hù dọa đến các em gái, đành phải làm như vậy.

Cô vọt tới trong phòng tắm của mình, sau đó thay anh mở nước ấm, lại từ trong tủ treo quần áo lấy ra sữa tắm và dầu gội đầu, chỉnh tề đặt ở trên bàn nhỏ cạnh bồn tắm hình tròn.

“Tốt lắm. . . A! Chờ một chút.” Cô lại xông tới trước một cái ngăn tủ khác trong phòng lấy khăn mặt và khăn tắm sạch, lại chạy đến trong phòng tắm đem chúng cùng nhau đặt ở trên bàn nhỏ.

Khi cô vội vàng chuẩn bị đồ dùng tắm rửa, Lan Tĩnh chỉ mặc một cái quần im lặng ngồi ở trên giường cô, nhìn cô giống con chim sẻ siêng năng bay tới bay lui.

Ở Vương Phủ chờ đợi nha hoàn chuẩn bị đồ tắm rửa với anh mà nói thật là chuyện bình thường, nhưng những người đó đều là đã chuẩn bị tốt từ trước, anh chưa từng tận mắt thấy qua quá trình này.

Anh phát hiện mình giờ còn rất ưa thích bộ dáng cô bận rộn vì anh.

“Chuẩn bị xong chưa?” Nhìn thấy cô thở hổn hển đứng ở trước mặt, Lan Tĩnh nhẹ nhàng hỏi.

“Uh!” Lúc này Nghênh Xuân mới phát hiện khí thể người đàn ông này hóa ra không phải do anh ta mặc quần áo Vương giả tạo thành. Hiện tại anh ta trần truồng nửa người trên, ngồi ở trên giường hình đầu tây màu đỏ của cô, vẫn có khí khái nam tử.

“Tốt lắm.” Anh đứng lên đi hướng phòng tắm, qua bên người Nghênh Xuân thì vươn một tay kéo cô hướng vào bên trong luôn.

“Anh muốn làm cái gì?”

“Đương nhiên là hầu hạ bổn vương đi tắm a!”

“Cái gì?”

“Đây chính là vinh hạnh của cô, thời điểm bình thường ai cũng đừng nghĩ chạm vào thân thể bổn vương.”

Trong phòng tắm bởi vì mở nước ấm, cho nên một mảnh sương mù mênh mông, có một loại cảm giác thực lãng mạn.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Bổn vương đương nhiên biết, chẳng qua điểm này cũng không làm bổn vương bối rối.”

“Vì sao?”

“Bởi vì bổn vương xem cô là nô lệ, không phải cô gái.”

“Cái gì?”

Con mắt Nghênh Xuân mở thật to, bộ dáng kinh ngạc làm anh có loại xúc động muốn đem cô kéo đến hung hăng hôn lên.

Có ý nghĩ dã man lại mang bản năng nam tính như vậy trong đầu làm cho anh cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Bất quá rất nhanh anh liền đem loại ý tưởng hoang đường này ném lên chín tầng mây.

Anh chính là chợt đột nhiên có dục vọng, mà trước mắt vừa vặn chỉ có cô gái nhỏ này.

Chỉ là như vậy mà thôi.

Chính là tình dục mà thôi.

“Hơn nữa phụ nữ muốn bò lên trên giường bổn vương cũng phải qua chọn lựa, cô, không hợp tiêu chuẩn.”

Người đàn ông này thật sự là cuồng vọng tự đại đến cực điểm, da mặt đủ dày không biết xấu hổ. Nghênh Xuân oán hận nghĩ.

“Bất quá. . .” Bàn tay to của anh đột nhiên sờ lên ngực cô, làm càn vuốt ve “Nếu cô muốn câu dẫn bổn vương, bổn vương cũng không để ý ủy khuất chút nào mà hảo hảo thỏa mãn cô.”

“Cám ơn anh, Đại vương gia, bất quá nô tỳ không cần người ủy khuất chính mình như thế, cho nên buông, không cần để cho tôi ở trong này vướng mắt anh.” Cô vừa nói vừa muốn đem cái tay làm xằng làm bậy ở trước ngực lấy ra, nhưng anh lại cố ý chơi trốn tìm với cô.

Cô muốn ngăn cản anh ta không cần sờ bên phải, anh ta liền chuyển hướng xâm nhập bên trái, cô tức giận đẩy anh ra, sau đó hướng cửa phòng tắm xông tới.

Nhưng mà anh lại nhanh một bước, ở trước cửa phòng tắm bắt lấy cô, vặn qua thân thể của cô, hạ xuống một nụ hôn nóng bỏng.

Anh chỉ là muốn chinh phục cô, muốn trêu chọc cô một chút, thật sự chỉ là như vậy mà thôi, nhưng tuyệt không nghĩ đến mới là một cái hôn, đã khiến cho anh cảm nhận được sự tuyệt vời của tình cảm nam nữ trong cuộc sống.

Đúng vậy! Là tình cảm nam nữ.

Anh không phải chưa từng có phụ nữ, nhưng cùng các cô đều là không có cảm tình, thậm chí các cô còn là do tổng quản bên người an bài, nói cho cùng không muốn cũng nên có phát tiết bình thường, như vậy mới có thể đầy đủ trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa.

Cho nên sau lần đầu tiên anh chạm đến phụ nữ vào lúc mười sáu tuổi, thật sự rất thích thân thể mềm mại thơm phức của phụ nữ, đó là một loại khiêu chiến cuối cùng với tình dục của đàn ông.

Nhưng cuối cùng anh cũng sáng tỏ được hoan ái không có tình cảm cũng chỉ là đơn thuần phát tiết, đối với chính mình và đối phương đều là không công bằng, lại càng không phải là thứ anh muốn theo đuổi.

Vì thế anh rất nhanh liền quyết định chính mình phải theo đuổi một cảnh giới khác không phải tình yêu quyền lực.

Nhưng bây giờ cô gái đang nằm trong lòng ngực lại làm cho anh ném đến tư vị còn mãnh liệt hơn quyền lực, làm cho anh muốn ngừng mà không được.

Lúc này, sau lưng Nghênh Xuân truyền đến thanh âm của hai người đàn ông

“Đại hoàng huynh, anh ở nơi này sao?”

Lan Tĩnh dừng động tác lại, Nghênh Xuân liền thừa cơ hội này giãy khỏi ngực của anh, vội vàng nói “Hai vị Vương gia tìm người, nô tỳ cáo lui trước.”

Trời ạ! Cô cư nhiên cũng đi theo gọi mình nô tỳ rồi, thật sự là quá kinh khủng, tiếp qua một thời giờ—anh nữa trong nhà hẳn thật sự sẽ trình diễn “Vương triều Khang Hi” mất.

“Không cần lo cho bọn họ. . . .”

Vừa nghe thấy anh nói như vậy, cô lại gia tăng bước chân vội vàng xoay người lao ra.

Nếu không thừa cơ hội này trốn thật tốt, chẳng lẽ còn thật sự ngoan ngoãn thay anh ta chà lưng, sau đó lau ngực, kết quả lau đến địa phương không nên lau?

Nếu cô ở cổ đại, dù sao cũng là một hoàng hoa khuê nữ!

Mặt Nghênh Xuân xấu hổ đến đỏ rực như táo chín mọng. Thật vất vả mới trốn được thể nhưng vừa ra khỏi phòng tắm lại đụng phải hai người đàn ông kia.

Lan Khang và Lan Ngọc đầu tiên là sửng sốt một chút, giống như đối với việc cô từ phòng tắm đi ra, cảm giác được có chút kinh ngạc.

“Đại hoàng huynh ở trong này làm cái gì?” Lan Khang hỏi.

“Đại vương gia muốn tôi giúp anh ta kì lưng.” Nghênh Xuân vội vàng trả lời, sau đó cúi đầu muốn rời khỏi lại bị Lan Ngọc kéo trở về.

“Đợi chút.”

“Huh?”

“Cô xác định là đại hoàng huynh nói?”

“Uh!” Nghênh Xuân cung kính cúi đầu, rất lễ phép trả lời giống Đại Trường Kim (Dae Chang Kum, trong phim nàg Dae Chang Kum á =)).

Mấy ngày nay cô xem phim truyền hình “Đại Trường Kim”, Lý Anh đều là dùng thái độ như thế trả lời mệnh lệnh của hoàng thượng. Cô làm như vậy có chọc giận hai vương gia kia không?

Lan Khang và Lan Ngọc nhìn nhau, trong lòng tràn ngập kinh ngạc, bởi vì đại hoàng huynh từ nhỏ đến giờ đều là tự mình tắm rửa, là quái nhân chết cũng không cho phép bắt luận kẻ nào đụng tới mình.

Hiện tại cư nhiên yêu cầu đại a đầu bình thường như người qua đường này kỳ lưng cho anh?

Chẳng lẽ cô có kỹ xảo kỳ lưng đặc biệt sao?

Vậy cũng có thể nên suy nghĩ ném thử xem.

Hai anh em dùng ánh mắt trao đổi lẫn nhau, rốt cục hạ quyết định này Tin tưởng ánh mắt đại hoàng huynh.

“Cô chờ một chút lại đây hầu hạ chúng tôi.” Lan Ngọc thực tiêu sái hạ lệnh, tuyệt không để ý tới miệng Nghênh Xuân kinh ngạc mở lớn, rất giống là cá trên bàn thờ.

Bọn họ đương nhiên sẽ không để ý phản ứng của cô, bởi vì bọn họ đang nổi điên.

Cái chỗ gọi là thế giới hiện đại này cả địa phương tắm rửa cũng tìm khắp không thấy, thật vất vả tìm được rồi, lại nhỏ như vậy, kém hơn hồ tắm lớn trong hoàng cung nhiều lắm. Hai người cầm khăn tắm chuẩn bị đi tìm đại hoàng huynh.

Không nghĩ tới đại hoàng huynh ở phòng đại nha hoàn Quan gia còn muốn cô kì lưng, bọn họ đều vui vẻ đến sắp khóc, bởi vì rốt cục cũng có người có thể giúp bọn họ kì lưng.

“Bốn vương nói qua nha đầu này là dành riêng cho anh.”

Một bàn tay to ướt đầm một phen khoát lên trên vai Nghênh Xuân, lập tức đem y phục của cô làm ướt, vết nước không ngừng hướng lồng ngực của cô di động, mắt thấy cảnh xuân sẽ lộ hết ra ngoài. . .

Đôi mắt của Lan Khang và Lan Ngọc không khỏi lờ lờ ánh sáng chờ mong lại hưng phấn.

Đột nhiên, một cái khăn mặt thật to thô lỗ bao ở nửa người trên của cô, cũng ngăn trở hình ảnh kiều diễm xuất hiện.

“Nhưng đại hoàng huynh, bây giờ chúng ta thân ở một chỗ khác thường, không phải hẳn là mọi người nên giúp đỡ lẫn nhau sao? Hơn nữa anh làm đại ca, hẳn càng nên chiếu cố tốt cho em trai chứ.” Lan Ngọc kháng nghị nói, kiên trì muốn tranh giành Nghênh Xuân với Lan Tĩnh.

Lan Ngọc một phen bắt được bả vai bên phải của Nghênh Xuân, sau đó kéo đến bên cạnh mình.

“Các cậu đi tìm hai nha đầu khác không phải tốt sao.” Lan Tĩnh cũng không cam chịu yếu thế giữ chặt bả vai bên trái của Nghênh Xuân, đem cô kéo dài tới trước mặt mình, ôm cổ.

“Nhưng nha đầu này thoát nhìn có vẻ nghe lời. . . Nhị ca, không nên kéo em!”

“Đại hoàng huynh cũng nói như vậy rồi, cậu còn không thức thời, cẩn thận đầu dừa khó giữ được.”

“Bây giờ là thời đại dân chủ. . .”

“Bổn vương có thể trở về rồi chém nữa.” Lan Tĩnh lạnh lùng nói.

Lan Ngọc sờ sờ cổ của mình, đành phải ngoan ngoãn theo Lan Khang đi ra ngoài.

“Chờ một chút. . .” Nghênh Xuân vội vàng muốn theo sau, lại bị một lồng ngực ướm đâm ngăn trở.

“Đi nơi nào?” Sắc mặt Lan Tĩnh thật sự đã cực kỳ khó coi.

“Làm sao anh có thể dạy bọn họ đi tìm em gái của tôi?”

“Bổn vương đương nhiên có thể, chị em các cô vừa vặn mỗi người một cái làm nha hoàn bên người chúng tôi, ở trong đoạn thời gian chúng tôi còn chưa trở về này, các cô tự nhiên phải chịu trách nhiệm.”

“Anh. . . Anh. . .” Cô tức giận đến nói không ra lời.

“Hơn nữa đây cũng là số mệnh các cô.”

“Số mệnh?”

“Không nên quên cô họ gì.”

“Tôi đương nhiên biết, nhưng anh. . . .”

“Bổn vương như thế nào? Đúng rồi, nhanh chóng lấy quần áo cho bổn vương mặc, bằng không nếu bổn vương nhiễm phong hàn, cô sẽ đảm đương không nổi đâu.”

Nói xong, Vương gia lớn nhất này bước dài tiêu sái đến bên giường của cô, một bộ dạng tính nằm lên đó.

“Này! Tôi không cho phép anh ngủ ở giường của tôi, anh còn chưa lau khô thân thể!” Ngay tại thời điểm cô muốn ngăn cản anh, đột nhiên một trận trời đất quay cuồng. Một giây sau, cả người cô bị anh ôm lấy, nhiệt độ cơ thể nam tính nóng như lửa che ở trên người cô. Hơi thở dương cương của đàn ông cũng bay vào trong mũi, làm cô không khỏi ngáy ngấn cả người.

“Nếu như cô muốn giúp bổn vương làm chăn ấm, cùng nhau ngủ cũng không sao, có muốn không?” Bộ dáng của anh như sắc dục xông tâm, cúi đầu nói với cô.

“Đương nhiên là. . . Không cần.” Cô dùng sức giãy khỏi anh, sau đó trốn đến bên kia phòng, chỉ có thể tức giận lại không biết nên làm cái gì nhìn anh toàn thân ướm đâm nằm trên giường của cô.

Cô đứng ở nơi đó trừng mắt anh, vốn cho là anh sẽ lương tâm bất an, kết quả cô cứ nhiên nghe được một tiếng ngáy không nhỏ.

Người cổ đại này thật là, cô mới đi gần một bước liền lập tức dừng lại, một đôi mắt to thẳng tắp trừng hướng thân thể trơn bóng kia.

Xem cô tức giận đến độ quên người đàn ông này toàn thân trần trụi, cô vội vàng đem mặt quay qua.

Giống như thầy bói mù sờ voi, cô nhắm chặt hai mắt lục lọi cái chăn trên giường, sau đó phủ lên cả đầu và người của anh, thật giống như đang đắp thi thể.

Quản anh ta cái khỉ gió, quan trọng nhất là hiện tại cô cũng rất mệt mỏi, bị anh giằng co một đêm, cô lại luôn luôn ngủ sớm dậy sớm, mí mắt đều đã muốn rơi xuống cả.

Nhưng lại tức giận, như thế nào vẫn phải tìm chỗ ngủ a!

Không thể làm gì, cô đành phải cầm lấy gối đầu chạy tới chen chúc với mẹ.

Không bao lâu sau, phòng Quan mẹ lại thêm hai người cùng nhau chen chúc.

Sau đó, Nghênh Xuân mới rốt cục hiểu được vừa rồi Đại vương gia kia nói họ các cô chú định số mệnh của các cô là có ý gì .

Quan, gặp được Vương, đương nhiên là phải cúi đầu cúi người, hết sức lấy lòng, ai bảo các cô là thần tử đây!

Ô ô! Thật sự sẽ là như vậy phải không?

Vậy tương lai chính mình thật sự phải làm nha hoàn của anh ta sao? Cô không phải có số khổ như vậy chứ?

Nghênh Xuân nhin không được thở dài.

Sau đó liền nghe được hai em gái bên cạnh cũng một người tiếp một người thở dài một lượt.

Xem ra, trong lòng mọi người đều có loại ý tưởng bất đắc dĩ này.

3. Chương 3

Sáng sớm, trời còn chưa sáng, Nghênh Xuân đã rời giường.

Không có biện pháp, cô vốn là muốn dậy sớm giúp các em gái làm bữa sáng. Hơn nữa tối hôm qua nằm cả đêm thấy ác mộng. Cô mộng thấy Lan Tinh không mặc quần áo đuổi theo nói muốn cô giúp anh ta kỳ lưng.

Người bình thường nếu mộng như vậy, như thế nào ngủ được?

Khi cô còn có chút hoảng hốt đến phòng bếp thì nhìn thấy một cái bóng dáng màu trắng ngồi ở phòng khách, ngay lập tức liền dọa cô nhảy dựng. Hoàn hảo vừa đúng lúc che miệng lại mới không kinh động đến người đàn ông ở trong phòng khách kia.

Chỉ thấy anh ta mắt không chớp nhìn chăm chăm tivi, giống như là nhìn thấy kỳ tượng gì, động cũng không động, cả người giống như bị dính chặt.

Đột nhiên, một cỗ đồng tình ở chỗ sâu trong nội tâm của cô chậm rãi hiện lên. Cô nghĩ đến nếu như mình cũng giống như Đại vương gia, vốn ở thế giới của mình, ở trong nhà ấm áp của mình trôi qua thật tốt. Kết quả lại bị một cái máy móc không hiểu ra sao hút lại đây, cô nhất định sẽ điên mất, không biết làm gì chỉ có thể khóc lóc không ngừng. Làm sao còn có cảm xúc ổn định ngồi ở phòng khách xem tivi.

Cô cảm thấy Đại vương gia này thực kiên cường, mình cũng hẳn nên đối với anh ta tốt một chút chứ? Tuy rằng cô tuyệt không có thói quen để anh ta đem cô trở thành nha hoàn bên người mà sai sử. Bất quá tiểu thiên sứ trong lòng cô vẫn tự nói với mình sẽ đối anh em bọn họ tốt một chút.

Được rồi! Bữa sáng thêm ồi người cái trứng! Như vậy vừa vặn chứng minh cô vừa là một người tốt thiện lương lại vừa đáng yêu. . . . Uh! Nhiều hơn thêm một cái mỹ lệ tốt lắm.

Nghênh Xuân chuyên chú chuẩn bị bữa sáng, không có chú ý tới người đàn ông nguyên bản ở trong phòng khách xem tivi đã chậm rãi tiêu sái đến cửa phòng bếp, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cô.

Đêm qua không nên đùa giỡn cô như vậy, anh chưa bao giờ biết mình có thiên phú đùa giỡn phụ nữ. Loại chuyện này luôn luôn đều là tuyệt kỹ của Tam đệ. Anh luôn chỉ biết là phải chăm chỉ nghiêm túc trong cuộc sống, bởi vì anh hiểu được thân phận của mình, mọi việc không thể tùy ý làm bậy.

Nhưng không biết anh trúng tà gì, vừa nhìn thấy vật nhỏ còn nghiêm túc hơn anh này, anh chính là liền muốn đùa giỡn cô.

Anh vạn lần không ngờ chính mình nhất thời cao hứng đùa cô, muốn xem xem ở dưới bề ngoài nghiêm túc của cô có một linh hồn như thế nào, lại làm cho chính mình phát nguyền.

Nhìn thấy mặt cô toàn bộ đều đỏ, bộ dáng vừa tức vừa thẹn, quả thực còn mỹ lệ động lòng người hơn tiên nữ trên trời.

Ngày hôm qua anh cả buổi tối đều ngủ không được, mặc dù hoàn cảnh mới với anh mà nói thật bất an, nhưng thích ứng hoàn cảnh là huấn luyện cơ bản từ nhỏ đến giờ của anh em bọn họ. Hơn nữa có một đồ chơi thần kỳ tên là “Tivi”, cung cấp rất nhiều tin tức của thời đại này, từng cái cũng đều làm cho anh cảm thấy vô cùng vui sướng cùng bội phục, đồng thời cũng hiểu được mình cùng hai hoàng đệ ở trong lịch sử đã không còn lưu lại tên. Loại cảm giác này thật sự là ngũ vị tạp phần. (ngũ vị là đắng cay chua mặn ngọt, nghĩa nôm na của câu là lẫn lộn nhiều cảm xúc).

Cho nên tối hôm qua anh căn bản cũng không ngủ. Anh cùng hai em trai ở trong phòng khách thảo luận thật lâu, thẳng đến vừa rồi bọn họ mới trở về ngủ. Ba người bọn họ đã cùng đạt thành hiệp nghị, nếu như không có biện pháp lập tức trở về đến Đường triều, ở hiện đại cũng nên tìm người phụ trách.

Anh nhớ tới đối thoại lúc trước

“Bổn vương không ghét ở tại địa phương cái gì cũng tiện này. Bất quá bây giờ đã là thời đại dân chủ rồi, đối với quý tộc sinh ra như chúng ta mà nói, thật là sự tình bất lợi.” Lan Khang nói như vậy, bách khoa toàn thư trong tay cũng vẫn lật không ngừng. Đối mặt với nhiều tri thức thần kỳ tràn ngập như vậy, làm cho anh quả thực giống vào núi bảo, yêu thích không buông tay.

Mà vẫn luôn chán ghét lục đục với nhau, tranh quyền đoạt lợi - Lan Ngọc lại thích thế giới này, bởi vì mỗi người đều có thể lựa chọn cho bản thân muốn sống qua từng ngày như thế nào. Quan trọng hơn là anh không cần nghe phụ vương luôn quở trách anh không có đủ khí khái nam tử, không cầu tiến.

“Chẳng lẽ đại hoàng huynh còn muốn trở về sao? Cũng đúng, trở về có thể làm hoàng đế, mà đại hoàng huynh làm hoàng đế là lựa chọn duy nhất.” Lan Ngọc nhìn đại ca mình. Từ nhỏ đến lớn anh vốn không có hoài nghi tới chuyện Đại hoàng huynh sẽ không lên làm hoàng đế.

Lan Tĩnh không mở miệng.

Kỳ thật, anh tuyệt không muốn làm hoàng đế, bởi vì anh không học được giống Phụ vương. Hơn nữa trong lịch sử đã không còn ghi lại chuyện của anh, không phải sao? Cái này chứng minh anh có trở về hay không cũng đều không có nhiều quan hệ.

Có thể muốn trở về hay không? Đương nhiên có, nhưng trước mắt cũng chưa có biện pháp nào có thể đưa bọn họ trở về. Huống chi anh phát hiện bản thân cũng không phải vội vã muốn trở về đến như vậy. . . .

Lan Tĩnh nhìn thân hình xinh xắn bận rộn ở trong phòng bếp. Cổ mảnh khảnh, bả vai tuyết trắng, còn có một đôi chân cân xứng mỹ lệ, quần áo trên người đem thân hình cô bày ra đầy đủ. Tuy rằng anh cảm thấy bộ ngực con gái lớn hơn nữa mới tốt.

Hơn nữa cô là một vật nhỏ nhiệt tình như lửa cùng bề ngoài luôn thích giả nghiêm túc của cô hoàn toàn không phù hợp. Điểm này đem qua anh cũng đã phát hiện.

Trong lúc một nhà bốn người các cô tránh ở trong phòng thảo luận, oán giận, cảm khái, anh đã phái hai hoàng đệ có khả năng đến bốn phía tra xét, góp nhặt rất nhiều tình báo.

Muốn ở hiện đại thần kỳ sống tiếp cũng không phải một việc khó, thậm chí sinh tồn ở thời đại này còn đơn giản hơn ở Đường triều, vì người thế giới này tôn trọng tự do dân chủ, bảo đảm cuộc sống quyền lợi nhân loại.

Anh không cần thế lực hoàng tộc hoàng thân quốc thích cũng có thể một mình hảo hảo giành chính quyền. Đây không phải cuộc sống chính mình từ trước tới nay vẫn hi vọng được sống sao?

Ở trong này không có uy danh phụ vương áp lực, càng không có thủ hạ như bóng ma giám thị, cũng không có một cái ngôn hành cử chỉ không hợp lễ nghi sẽ bị sửa đúng.

Tự do, đáng quý lại trân quý, mặc dù đối với anh là con cháu hoàng thất mà nói là đáng sợ, bởi vì đây hoàn toàn trái ngược với ích lợi của mình.

Bất quá bây giờ chính mình ở hiện đại, không phải sao?

Không phải Đại vương gia thân có trọng trách, không phải Đại vương gia lưng đeo vinh dự gia tộc, lại càng không là Đại vương gia nắm giữ sinh tử bao nhiêu kẻ khác.

Anh hiện tại, chỉ là một người đàn ông tự do tự tại, một người đàn ông khát vọng cô gái toàn thân dính đầy dầu khói ở trong phòng bếp kia.

Thật sự là rất khó tin, rốt cuộc cô gái nhỏ này có ma lực gì? Bộ dạng cô ấy tuyệt không xinh đẹp. . . . Được rồi! Xem như thanh tú đi. Cô ấy tuyệt không gợi cảm. . . . Được rồi! Đáng người còn có thể. Cô ấy tuyệt không tao nhã. . . . Được rồi! Khí chất coi như là tiểu thư khuê các. Dù sao cô ấy căn bản không phải một cô gái sẽ làm cho đàn ông xúc động là được rồi.

Vừa mới nghĩ như vậy xong, anh liền phát hiện khi cô rửa chén, nước không cẩn thận phun đến trước ngực cô, lập tức đem y phục cô làm cho ướt.

Bộ ngực sữa không có mặc nội y lộ ra đường cong thật tròn, còn có điểm nhỏ mẫn cảm kia cũng bởi vì khí lạnh mà nhô lên. Lan Tinh cảm giác được dưới bụng co rụt lại, lập tức có phản ứng.

Không chú ý tới mình đã để cảnh xuân lộ ra ngoài, Nghênh Xuân chẳng qua là cầm giấy vệ sinh chà lau xuống, cũng không để ý, dù sao chuẩn bị xong bữa sáng cô sẽ đi tắm rửa, sau đó sẽ thay quần áo.

Quần áo ẩm ướt như tầng da thứ hai, bộ ngực sữa rất tròn theo cử động chăm chỉ chuẩn bị bữa sáng của cô đung đưa cao thấp, khiêu khích người đàn ông đứng ở cửa phòng bếp tâm động thần mê, lưỡi khô miệng đắng.

Anh hít sâu một hơi nói “Bổn vương đói bụng rồi.”

“A!”

Anh đột nhiên hô lên, hại cô không cẩn thận bị cháo vừa nấu xong làm bỏng, kêu một tiếng, âm điệu lại lặng xuống.

“Sao không cẩn thận như vậy?”

“Xin anh không cần đột nhiên chạy đến dọa người!” Cô đem ngón tay bị phỏng để vào trong miệng mút lấy, ý đồ giảm bớt nóng rực thống khổ ở ngón giữa.

“Nếu em ở nơi của chúng tôi, tay chân vùng vằng như vậy, sớm đã bị đuổi đi ra ngoài làm ăn xin.” Cái khuôn mặt tuấn mỹ lại lạnh như băng tựa như là mặt pho tượng không có sinh mệnh kia, lại ở trước mặt cô lộ ra một chút mỉm cười.

Cười cái gì mà cười? Có cái gì buồn cười? Cô biết thừa là anh ta đang cười nhạo cô.

Dày! Vừa muốn tốt với anh ta một chút, nhưng người đàn ông này thật sự là không đáng để người ta đối tốt với anh ta, nói chuyện đả thương người như vậy.

“Hừ! Cô gái có tài giống tôi như thế, đã sớm gả cho người ta làm kiều thê hoàn mỹ.” Cô không muốn để ý tới anh, tiếp tục động thủ cắt đồ ăn ra.

Đột nhiên, tay cô bị một bàn tay to bắt lấy, mặt trên bị thoa một tầng nước tương.

“Đây là.”

“Nước tương, bị phỏng bôi cái này mới không lưu lại vết sẹo.”

Không thể nào? Phương pháp từ xưa như vậy. . . . Bất quá anh ta là người cổ đại, có thể làm như vậy tuyệt không kỳ quái. Nhưng anh ta là Vương gia cao cao tại thượng, không thể biết phương pháp bình dân như vậy a!

Bất quá trọng điểm rất nhanh cũng không phải là anh ta làm sao có thể biết bôi nước tương, mà là trên ngón tay sao lại truyền đến loại cảm giác tê dại như điện giật này.

“Bôi nước tương đã không có căn cứ khoa học, hiện tại nên là bôi thuốc.”

“Mặc kệ muốn bôi cái gì, anh cũng có thể giúp em bôi.”

“Được. . . Tốt lắm. . . Tôi không sao. . .” Đáng giận! Cô làm sao có thể bị điện giật đến đầu lưỡi cứng cả lại?

Cô ngẩng đầu, không cẩn thận chạm phải đôi con ngươi đen nhánh sáng như sao kia, đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Cô không thể phủ nhận bộ dáng người đàn ông trước mắt này thật sự rất đẹp mắt. Hơn nữa khi hô hấp của anh ta thổi tới trên mặt cô sẽ khiến người ta có loại cảm giác muốn té xỉu.

“Thật đã không sao.” Cô có chút thẹn thùng muốn rút tay về, anh thế nhưng lại không buông tay.

“Phải mát xa lâu một chút.”

“Nha!” Cô cũng đành hảo ngoạn ngoạn để cho anh xoa bóp.

Cô miễn cưỡng chính mình tập trung lực chú ý, không ngừng tự nói với bản thân, anh chỉ là đang thay mình trị liệu bị phỏng, không phải đang khiêu khích cô.

Anh là Vương gia cao cao tại thượng! Có tùy tiện đùa giỡn dân nữ hay không, bất quá. . . Cái này cũng rất khó nói, có vương gia trong phim truyền hình rất biết đùa giỡn dân nữ, nhưng lại có thể không chịu phụ trách. . . Nhưng hình như đều là quan lớn không phải Vương gia. . . . Uh! Cô giống như cũng xem qua trong phim có diễn cảnh Vương gia cường đoạt dân nữ. . .

“Em còn đứng đó làm gì?”

“A?” Bị mắng, cô ngẩng đầu, lại vừa vặn tiến gần tới đôi môi kề sát vào của anh. . . .

Vù! Hoàn hảo, thiếu chút nữa liền hôn đến, hoàn hảo, hoàn hảo.

Cô mới vừa ở trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền nhìn đến con ngươi đen của anh híp lại, ánh mắt như muốn đùa giỡn. Tới khi cô phát hiện nguy hiểm đã đến gần thì không kịp nữa rồi. Anh đã mạnh mẽ đem miệng mình áp lên.

Cô mở to hai mắt không biết làm sao, chỉ có thể mặc cho đầu lưỡi của anh ở trên môi mình liếm tới liếm lui, rất khoái hoạt.

Làm sao có thể lại bị anh ta hôn!

Cô giống như một con cá thiếu nước muốn giãy dụa rồi đi, lại bị bàn tay to của anh đè cái ót lại, nóng bỏng tăng thêm hôn môi.

Giống như muốn đem tất cả dưỡng khí trong ngực cô đều cướp đi mới cam tâm, càng giống như đem cô trở thành nguồn nước sinh mệnh, anh đối khát tham lam mút lấy.

“Không cần!” Cô dùng hết khí lực bủ sừa đẩy anh ra, hại anh bởi không có đứng vững liền đụng phải tủ lạnh.

“A!”

Cô nghe được anh đau kêu một tiếng, nhưng cô không có cách nào quay đầu cẩn thận nhìn lại. Bởi vì bây giờ cô cực kỳ giống một cái động vật nhỏ bị báo săn mỗi đuổi bắt, không thừa cơ hội này trốn còn đợi khi nào?

Cô một đường thẳng hướng trở về gi—an phòng của mình, chống lên cửa dồn dập thở, cảm giác được tim đập sắp đình chỉ.

Ba, con rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Nghênh Xuân bất lực nhìn chằm chằm ảnh chụp của cha đặt trên ngăn tủ.

Cô không ngừng hô hấp lớn, cố gắng bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại, đồng thời cũng phát hiện gi—an phòng của cô loạn một đoàn, không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của Đại vương gia kia.

Cũng tốt, để cô có cơ hội có thể bận rộn, mới sẽ không suy nghĩ lung tung.

Cô phát huy huấn luyện chuyên nghiệp từ nhỏ đã chịu qua, lập tức đem phòng sửa sang lại sạch sẽ, lại tiện thể đổi mới ga giường, ngay cả phòng tắm cũng đều đặc biệt lau qua. Đương nhiên cô cũng thuận tiện đem một thân mồ hôi của mình tẩy sạch.

Cô thở dài, đã sấy xong tóc, nên làm đều đã làm xong, ngay cả không nên làm cũng đều đã hoàn tất. Chẳng lẽ cô cứ muốn tránh ở trong phòng không đi ra?

Bữa sáng trong phòng bếp còn chưa nấu xong, một lát nữa các em gái cô sẽ đi làm, đi học, cũng không thể để cho em gái đói bụng a!

Nhưng anh ta ở bên ngoài.

Môi sưng đỏ còn chưa biến mất, khắp nơi mình chứng thật sự anh ta từng hôn môi cô. Nhưng đây không có nghĩa là cô nhất định phải trốn tránh anh ta cả đời, nên cảm thấy thẹn hân phải là anh ta mới đúng. Cô là người bị hại mà!

Cố gắng hít sâu một hơi, sau khi sửa sang lại dung nhan và tâm tình của mình thật tốt, cô lặng lẽ đi ra phòng ngủ, quay trở lại phòng bếp.

Cô phát hiện tất cả mọi người đã rời giường xuống nhà, hơn nữa đều đang nhai nuốt hết như lang sói.

“Các người. . . .”

“Chị cả, em sắp không kịp, bữa sáng hôm nay thực đặc biệt.” Nghênh Hạ cắn một miếng bánh mì nướng, sau đó cúi xuống, liền vội vàng hướng cửa.

“Ách. Em.”

Lúc này Nghênh Thu cũng cầm lấy sandwich, tiếp đó uống một ngụm sữa, kế tiếp cầm lấy túi sách đi ra ngoài “Chị cả, hôm nay em có cuộc thi, buổi chiều còn có thể tới trường luyện thi một chuyến. Đến tối sẽ trở về nha!”

“Được.”

“Mẹ đã ăn qua bữa sáng, chạy tới tán gẫu nhiều chuyện với Vương bác gái sát vách rồi, mẹ muốn em nhắn với chị.”

“Nha!”

“Còn có, mẹ bảo bữa sáng hôm nay ăn thật tuyệt, trứng chiên ăn rất ngon. Về sau làm như vậy cũng tương đối dễ dàng, không cần luôn phải đợi thổi cháo nóng hừng hực cho nguội một chút mới có thể ăn. Chúng ta cũng không cần sợ bị muộn nữa.”

“A?”

“Em đi trước.”

Nghênh Thu rời đi như một trận gió xoáy, lưu lại một mình Nghênh Xuân đứng ở tại chỗ không biết nên phản ứng như thế nào.

Lúc này cô nghe thấy phía sau có thanh âm, quay đầu lại, phát hiện hiện trường còn có hai Vương gia đang chậm rãi dùng bữa sáng.

Không có thấy Đại vương gia.

“Ôi! Đại a đầu, bốn vương thích ăn bữa sáng kiểu Trung Quốc, cháo nóng hừng hực cùng với một chút thức ăn mới ngon. Như vậy sáng sớm mới không cảm thấy lạnh bụng.” Lan Ngọc soi mới nói, bất quá vẫn là chiều mình ăn.

“Không cần soi mới! Đời này kiếp này có thể ăn được bữa sáng này, có thể nói là tam sinh hữu hạnh.” Giọng Lan Khang mang theo huyền cơ nói.

“Vậy sao? Về sau bảo Đại a đầu làm là được rồi!”

“Đương nhiên a! Bởi vì đây là bữa sáng người kia động thủ làm.”

“Người kia. . . Nha! Không phải là anh ấy bị tiểu bong bóng đánh bại chứ?”

Lan Khang cười đến thực gi-an trá, thoát nhìn chính là cố ý muốn cho người nào đó xấu hổ, mà người đó chính là cô.

Là ai bị bong bóng nhỏ đánh bại? Đây là có ý tứ gì?

Chẳng lẽ là Đại vương gia anh ta. . .

Nghênh Xuân vừa mới nghĩ như vậy, một bóng người liền xuất hiện ở trước mắt cô, làm cô lập tức mặt đỏ tim đập.

Lan Tĩnh một thân áo dài màu đen đơn giản, tóc cũng xõa xuống, ngực rộng mở lộ ra da thịt rắn chắc, khuôn mặt quý khí tao nhã không chút thay đổi. Nhưng mắt nhìn chăm chú cô lại như vực sâu không lường được, thật giống như muốn đem cô cắn nuốt.

“Đại a đầu, đến phòng bốn vương.”

Sau khi anh ra lệnh, cũng không để ý cô muốn tuân thủ hay không, xoay người rời đi thẳng, khiến một mình cô chịu trận ánh mắt những người khác.

Quên đi, anh ta đã giúp cô nấu bữa sáng, hơn nữa cũng không nói gì quá đáng, tới xem anh ta rốt cuộc muốn làm cái gì?

Trong lòng của cô nghĩ như vậy, bước chân cũng liền vội đi theo.

Một đường đi thẳng vào trong phòng, lại phát hiện anh uy phong凛冽 ngồi ở trên giường, sau đó vươn ngón trở hướng phía cô.

“Cái gì?”

“Bốn vương bị thương.”

“Uh nha!” Cô để sát mắt vào một chút xem, nếu không phải đã nhìn rất cẩn thận, thật đúng là vô cùng khó nhìn thấy một vết bỏng bé tí teo.

“Thật sự bị phỏng.” Đồng ý cách nói của anh, cô lại lẳng lặng đứng thẳng người.

Theo bốn phía yên tĩnh, ánh mắt hai người thật sự xấu hổ.

Anh tựa hồ đang đợi cái gì, cô thế nhưng cũng không biết nên làm gì khác.

Thật lâu, mới nghe được anh thở dài một hơi, vẻ mặt như là đang bao dung một cô gái nhỏ ngây ngốc “Bốn vương bị thương.”

“Tôi biết.”

“Vậy còn không giúp bốn vương băng bó!”

“A?” Cô liếc mắt vết bỏng mơ hồ kia, trong lòng suy nghĩ, chính mình không có chịu qua huấn luyện băng bó vết phỏng chuyên nghiệp. Cô không biết băng bó.

Chỉ là nếu cô cự tuyệt, sợ Đại vương gia trước mắt này lại sẽ nổi bão.

“Chờ tôi một chút.”

Cô chạy đi lấy thuốc mỡ bị phỏng, thời điểm trở về, chỉ thấy anh đã thoải mái ngồi tẽ mông trên giường.

4. Chương 4

Vừa nhìn thấy Nghênh Xuân trở lại, Lan Tĩnh tựa hồ muốn cười với cô, chẳng qua không biết nguyên nhân gì lại khiến cho anh nhin lại.

Nghênh Xuân tự nói với lòng mình bình tĩnh, không có gì, không cần quá khẩn trương. Cô vừa nghĩ như vậy vừa đi đến bên giường, sau đó gần như thô lỗ nắm lấy ngón tay anh, quét chút thuốc mỡ giúp anh vẽ loạn.

“Em có lời gì muốn nói cùng bốn vương sao?”

Cô nhìn anh một cái, lại nhìn đến lồng ngực của anh, còn mơ hồ nhìn đến lộ điểm (nipple) của anh. Nai con trong lòng không nghe lời lại kinh hoàng nhảy nhót.

Không được, phải tỉnh táo lại a! Quan Nghênh Xuân.

“Cám ơn anh đã giúp tôi nấu bữa sáng. Bất quá tôi thực kinh ngạc làm sao anh biết sử dụng đồ điện này? Cổ đại không phải chỉ có đốt củi gỗ hay sao? Hơn nữa anh là Vương gia mà! Hẳn là chưa từng nấu nướng chứ?”

“Vài thứ kia có sử dụng sách hướng dẫn. Bốn vương nhìn một chút liền biết, thực tiện, cũng là bởi vì thực tiện, thao tác thực dễ dàng nên đối bản Vương mà nói tuyệt không khó khăn.”

“Oh! Cũng đúng.” Ý tứ chính là chỉ cô thực ngốc? Bởi vì chỉ có mấy tờ hướng dẫn mà cô xem không hiểu, ngay cả lò vi sóng cũng chỉ biết chuyển vài phút mà thôi. Kỹ xảo gì khác lò vi sóng có thể nấu ra một bàn đồ ăn... Cô vẫn còn chưa học được.

“Nói sau, nếu bốn vương không giúp em nấu cho đàn sâu gạo kia ăn, bọn họ sẽ phát hiện quan hệ của chúng ta mất.”

“Tôi với anh nào có quan hệ gì?” Cô vội vàng ngẩng đầu, kích động muốn biện giải, nhưng khi bốn mắt hai người gặp nhau tiếp cô liền quên mất chính mình muốn nói gì.

“Chúng ta từng hôn môi.”

Nghe được anh cư nhiên thẳng thắn như vậy, Nghênh Xuân muốn rời khỏi, lại bị anh một phát bắt được cổ tay.

“Anh còn muốn cưỡng tới sao? Lần này tôi sẽ đánh anh đấy.” Ánh mắt của cô vừa tức vừa nghiêm túc.

Đột nhiên, anh lộ ra tươi cười không có ý tốt, ngón tay còn không an phận ở trên cổ tay của cô chậm rãi hoạt động lên.

Đây không phải động tác đùa giỡn trong truyền thuyết sao? Có phải hay không? Có phải hay không a? Cô nên phản ứng như thế nào?

“Làm sao khẩn trương như thế? Em thật sự nghĩ tới bốn vương sẽ bụng đói ăn quàng xuống tay với một cô gái như đàn ông sao?”

“Cái gì mà cô gái như đàn ông?”

“Chính là một chút vị phụ nữ đều không có”

“Tôi biết ý tứ, nhưng tôi không biết vì sao anh có thể nói như vậy?”

“Bởi vì thời điểm bốn vương vừa mới hôn em, cảm giác như là đang hôn một người đàn ông.”

Mắt của cô đột nhiên mở to. Chẳng lẽ anh ta từng hôn đàn ông?

Đợi chút, trọng điểm không phải cái này, trọng điểm hẳn là anh ta cư nhiên cười nhạo cô!

Đúng! Đây mới là trọng điểm cô nên tức giận.

“Anh xác định anh nói như vậy là chính xác?”

“Đương nhiên, bốn vương chẳng qua là.”

Lời của anh mới nói đến một nửa, liền thấy cô chậm rãi đem tay anh bỏ ra, sau đó đi đến giữa phòng ngủ, dừng bước.

Lan Tĩnh khó hiểu nhìn cô, anh còn sợ cô xúc động cầm lên bình hoa bên cạnh quăng về phía anh. May mà anh đã chuẩn bị tốt phải né về phía nào để không bị nện trúng.

Đột nhiên, cô đem mái tóc dài của mình buông xuống, tiếp theo cởi bỏ áo mấy chiếc cúc áo, lộ ra áo ngực ren xinh đẹp, đem bộ ngực sữa trắng mịn lộ ra hơn phân nửa cảnh xuân.

“Đại vương gia, anh thật sự là rất xấu, nói nô tỳ như vậy.” Cô như một cô gái nhỏ đáng thương, khóe mắt còn hàm chứa lệ đi đến bên cạnh anh. Sau đó nhẹ nhàng dựa đầu của mình vào trên vai anh, đồng thời cũng dán nửa thân thể mềm mại ở lồng ngực anh, làm cho anh có thể ngửi được hương thơm mê người trên người cô.

“Anh bắt nạt người ta.” Thanh âm của cô còn mang chút nghẹn ngào, bắt quá tay nhỏ bé lại tuyệt không cảm thấy thương tâm, ở trên đùi của anh chậm rãi hoạt động tiến lên địa phương vô cùng nguy hiểm ở đùi.

“Em hẳn là phải thực cảm kích Đại vương gia ưu ái với nô tỳ mới đúng, không nên tranh luận với anh, cho nên đại nhân có đại lượng, tha thứ em nha!”

“Uh!” Sau một hồi anh mới đáp lại một tiếng. Vì vậy, đôi tay của cô gái nhỏ này lại không an phận rồi, nếu anh không chịu nổi, thật sự có phản ứng liền nguy mất.

Nhưng cô chính là muốn anh có phản ứng.

“Anh có biết em căn bản chưa từng có bạn trai, em chỉ tới gần đàn ông liền sẽ rất khẩn trương, cho nên em mới không có học được cái gì gọi là vị phụ nữ. Có lẽ em thật sự hẳn là nên tìm đàn ông thí nghiệm một chút nha!” Một cái tay nhỏ của cô dờ đi trợn địa đi vào trước ngực anh, bắt đầu khiêu khích hai điểm của anh.

Bộ ngực người đàn ông không có nhô lên, không có nghĩa là hai điểm kia chỉ là dùng để trang trí.

Anh một phát bắt được cổ tay của cô, khẩu khí trầm đục nói nhỏ “Em đang trả thù sao? Tiểu nha đầu tâm cơ nặng này.”

Cô nở nụ cười, trên mặt một bộ thiên chân ngây thơ, giống như cô gái nhỏ vô tội “Có sao? Em chỉ thật cố gắng muốn đem vị phụ nữ còn lại của em cho Đại vương gia xem a! Chẳng lẽ em sai lầm rồi sao? Hay là nói em thật không có mùi vị phụ nữ?”

“Em!” Anh chần chờ một chút, biết cô gái nhỏ trước mắt này là cố ý muốn trả thù anh, khiêu khích anh. Chưa từng có một cô gái nào dám làm như vậy, cô không khỏi cũng quá không biết tự lượng sức mình đi.

Đột nhiên, cô càng tới gần, chỉ cần anh cúi đầu là có thể hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, chỉ cần anh tự tay, là có thể vuốt ve bộ ngực sữa tràn ngập cơ dãn của cô. Có thật thơm quá, thật mềm mại, làm cho anh có cổ xúc động muốn đẩy ngã cô, nhào tới.

Chỉ cần giải quyết khát vọng của mình đối với cô, có lẽ tất cả cử chỉ khác thường của anh cũng sẽ biến mất theo.

Tiểu yêu nữ này lại còn cố ý liếm môi của mình một chút, nhìn đầu lưỡi màu hồng kia, anh thiếu chút nữa muốn rên rỉ ra tiếng.

Bắt quá anh không có, anh nhịn xuống, những cũng rốt cuộc không khống chế được phản ứng của thân thể mình.

Kỳ thật Nghênh Xuân liếm môi chính là động tác bản năng, cơ bản thật không ngờ vô tâm nho nhỏ này, cư nhiên sẽ làm cô đạt được mục đích.

Cô cảm giác được trên bụng của mình có gì đó đang chậm rãi dùng một loại tốc độ hết sức kinh người thức tỉnh, biến cứng.

Hai người đều cúi đầu nhìn lều nhỏ nhô lên kia, lòng dạ biết rõ là cái gì.

Đột nhiên, anh thở dài, dùng một loại giọng điệu đầu hàng nói với cô “Em thắng, bốn vương có phản ứng với em.”

Cô mắt không chớp hỏi “Thật vậy chăng?”

“Đúng vậy.” Anh nói nhỏ, một tay đã vén áo sơ—mi mở rộng của cô lên, đầu ngón tay cách vài ren trên chọc điểm nhỏ trên đỉnh núi “Hiện tại cả hai cũng nên thẳng thắn thành khẩn với nhau, tuyên bố kết quả khiêu chiến này, nhanh chóng tiến hành trình tự kế tiếp.”

Trình tự kế tiếp?

Người của cô bị anh một tay nắm, sau đó nâng lên đến cùng anh bốn mắt gi—ao tiếp.

Trong nháy mắt đó, cô cảm giác được con người đen của anh giống như muốn đem cô một ngụm ăn sạch. Cô cảm giác được chính mình đang đi xuống trầm luân, bị một loại tình cảm cô chưa từng có qua bao phủ.

“Em yên tâm, bốn vương đối với phụ nữ rất dịu dàng.”

Anh ta nói như vậy là đã từng nhận huấn luyện chuyên nghiệp dịu dàng với con gái sao? Lợi hại như vậy? Có thể ra ngoài trận chiến đấu chứ!

“Là thế này phải không? Nó tỳ thật đúng là thụ sủng nhược kinh.”

“Đương nhiên.” Anh còn đương nhiên gật đầu.

“Nếu là như vậy. . . Được rồi! Vậy nhanh chóng tiến hành trình tự sau đi.” Cô cố cản trở ngón tay của anh ở trước ngực mình nấn loạn, sau đó bắt lấy tay anh kéo anh rời đi.

Trên mặt anh đã tràn ngập dục vọng.

“Trình tự sau chính là tôi nên đi giặt quần áo rồi.” Cô nhanh chóng nắm chặt y phục của mình mỉm cười đứng ở trước mặt anh, vừa lòng nhìn sắc mặt hơi hơi xanh mét của anh.

“Hảo hảo tỉnh dưỡng a! Đại vương gia, có đôi khi một vết bỏng nhỏ cũng sẽ muốn mạng người.”

Cô gái này!

Nhìn cô cố ý uốn éo cái miệng đi khỏi tầm mắt của anh, có thể chứng minh cô gái nhỏ này căn bản là không giống bề ngoài thoát nhìn tẻ nhạt vô vị. Anh thậm chí còn cảm giác thân thể mình bởi vì cô mê hoặc mà hùng hực thiêu đốt lên.

Cô cứ nhiên cứ như vậy bỏ lại một mình anh, ở ngay sau lúc cô đốt lửa. . . .

Cô gái đáng giận này! Anh nhìn không được hừ cười một tiếng, sau đó hít một hơi thật sâu, trong con người đen thâm thúy lóe ra ánh sáng kiên quyết.

Quan Nghênh Xuân, muốn đùa giỡn bốn vương gia, em sẽ phải gánh vác hậu quả. Bởi vì dục vọng của đàn ông một khi bị đốt lên, không có được thỏa mãn, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

*** **

Sau khi can đảm đùa giỡn Lan Tĩnh, Nghênh Xuân có thể nói là có thể trốn được liền trốn, bắt quá cô vẫn là đem ba vị Vương gia kia chiếu cố rất tốt.

Ba anh em này thật đúng là không giống với người thường. Người bình thường nếu xuất hiện ở thế giới hoàn toàn khác với sách mình học được, khác với hoàn cảnh cuộc sống từ nhỏ của mình, hẳn là nên đau khổ tuyệt vọng, chứ không phải cùng nhau ngồi ở trong sân nhà nói chuyện phiếm, đàm luận quốc gia đại sự. . .

Làm ơn, bọn họ nào biết cái gì gọi là quốc gia đại sự? Huống hồ hiện tại quốc gia với bọn họ cũng không còn quan hệ gì a?

Nếu bọn họ thật sự muốn ở đây, bọn họ nên thay đổi trở thành giống cô chỉ là dân chúng bình thường. . . .

Đợi chút, cứ như vậy, bọn họ có thể sinh lòng oán hận hay không a? Sau đó có một ngày ngộ nhỡ luẩn quẩn trong lòng, một đao chém chết cả nhà các cô, hôm sau sẽ có thảm án diệt môn đăng báo. . . .

“Uy! Đại a đầu, phát ngốc cái gì? Còn không mau một chút đem điểm tâm trình lên.” Lan Ngọc phát hiện Nghênh Xuân ở bên cạnh sững sờ, có điểm không vui nói.

“Vâng!” Nghênh Xuân đem bánh bích quy vừa nướng thơm phức đặt lên bàn.

Lan Ngọc tao nhã phát phát tay “Lui ra.”

Nghênh Xuân trừng mắt liếc anh ta một cái, trong lòng suy nghĩ, xú tiểu tử này thật đúng là đem cô làm nha hoàn sai sử, mà người đàn ông bên cạnh anh ta cứ nhiên không có hế răng.

Anh không phải đã nói cô là Đại nha hoàn của riêng anh sao?

Thấy Nghênh Xuân không tự giác toát ra vẻ mặt ủy khuất hể hể, Lan Tĩnh liền biết. Tuy rằng đã tự nói với mình không cần có bất kỳ cảm giác nào đối với cô nữa, nhưng đúng là vẫn không có cách nào xem nhẹ sự tồn tại của cô.

Khi cô vừa xuất hiện ở trước mắt, gió nhẹ thổi qua mái tóc dài của cô, lập tức khiến cho anh cảm giác sắp hít thở không thông.

Chỉ cần em thừa nhận là người của anh, bốn vương liền có thể giúp em. Ánh mắt Lan Tĩnh truyền tin tức như vậy cho Nghênh Xuân, cô chính là trừng mắt liếc anh một cái, sau đó rất nhanh xoay người rời đi.

Đáng giận! Cư nhiên quật cường như vậy. Lan Tĩnh thở phì phì nghĩ.

Vài ngày qua đi, hai người lại lâm vào một loại chiến tranh lạnh khó hiểu. . . . Không! Cũng không thể xem như chiến tranh lạnh, bởi vì chỉ có Nghênh Xuân cố ý muốn trốn tránh anh.

Anh thân là đàn ông cao quý, hơn nữa lại là Vương gia! Căn bản không cần lấy lòng con gái như vậy, cô không nói chuyện với anh cũng không sao, anh cũng có thể không cần nói gì với cô hết.

Vì thế liền đã hình thành chuyện, rõ ràng tất cả mọi người cùng ở một phòng, lại rất khéo léo không đụng phải đối phương. Nhưng không gặp được không có nghĩa là anh không thể giám sát nhất cử nhất động của cô.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Nghênh Xuân cũng chú ý tới có một đôi mắt quang minh chính đại nhìn chăm chăm mình, lại không nói lời nào, giống như đang diễn phim kinh dị gì đó.

Hừ! Còn lâu mới dọa được cô.

Mà tình trạng chiến tranh lạnh rất cục ở vài ngày sau, bị phá vỡ . . .

*** **

Sáng sớm, Nghênh Xuân ăn mặc chỉnh tề tiêu sái ra khỏi phòng ngủ. Kết quả vừa đến phòng khách đã bị gọi lại.

“Đi nơi nào?”

Người đàn ông vốn vui trước tivi vừa nghe thấy phía sau có chút tiếng động, lập tức đứng lên như một con báo mẫn cảm, trừng mắt giống như lão công hỏi một lão bà lẳng lơ muốn đi ra ngoài.

Là sao? Cô bộ dạng thực đậm đặng sao? Còn có, anh ta không phải đã mấy ngày cũng không thèm nói chuyện với cô sao? Không phải thích dùng đôi mắt kia giám thị cô sao? Hiện tại không muốn làm như vậy nữa?

“Bốn vương xem tivi rất nhiều, biết hiện tại người xấu nhiều vô kể.” Anh càng nhìn càng lo lắng. Hơn nữa Nghênh Xuân lại một mình ra ngoài mua thức ăn, hại anh cứ suy nghĩ vớ vẩn.

“Anh ít xem Phích Lịch Hỏa đi! Phim nhiều tập kia rất khoa trương.”

“Dù sao bốn vương cũng muốn đi theo.”

Người đàn ông này cũng không tránh khỏi rất để mắt cô đi. Cô cũng không nhận mình là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, vừa ra khỏi cửa sẽ có nguy hiểm ập tới, anh ta có cần thiết khẩn trương hể hể như vậy không?

“Tôi muốn đi ra ngoài mua thức ăn a! Bằng không đồ ăn sẽ tự mình sinh ra sao?” Cô mỉm cười trả lời, trong giọng nói lại tràn ngập hương vị chua.

“Bốn vương cũng phải đi.”

Chân của cô nhấc đến giữa không trung, vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh “Anh cũng muốn đi theo?”

“Đúng vậy.” Anh xác định gật đầu “Bốn vương cũng muốn biết em rốt cuộc đang kết gi—ao với người nào?”

Nghênh Xuân nhìn nhìn áo sơ mi và quần Tây trên người anh. Tuy rằng anh đã thay quần áo của ba, vương miện trên đầu cũng lấy xuống, tóc dài dùng dây thun buộc lại, bất quá thoát nhìn vẫn là gợi cảm làm cho người khác muốn té xỉu.

Nhưng làm người ta chói mắt nhất chính là cả người anh ta phát ra cái chủng loại kia... khí chất quý tộc. Trước kia cô không tin có thứ khí chất này, thẳng đến khi nhìn thấy người đàn ông cổ đại trước mắt, mới cảm thấy thật đúng là có một sự việc như vậy!

“Tôi nào có kết gi—ao với người ta? Tôi muốn đi mua thức ăn, anh đi làm gì?”

“Con gái một mình trên đường cái rất nguy hiểm. Hơn nữa bốn vương còn chưa thấy chợ ở thế giới này của các người là cái dạng gì. Em mang bốn vương đi mở rộng tầm mắt.” Anh hất cằm lên, lạnh lùng thêm một câu “Bốn vương ra lệnh cho em.”

Là anh làm cho những obasan (dùng để gọi những phụ nữ lớn tuổi một cách kính trọng) ở đây mở mang tầm mắt a! Nam tử tuấn mỹ tràn ngập khí khái như vậy cũng không thấy nhiều, nhất là xuất hiện ở chợ.

“Xác định muốn đi?”

“Xác định.”

“Không hối hận?”

“Bốn vương làm sao có thể hối hận?”

*** **

Trên thực tế mới đi không bao lâu, Lan Tĩnh liền hối hận. Anh không có nghĩ đến chợ hiện đại vừa chật chội lại vừa nhiều người như vậy. Tất cả đều là bà bà cùng mẹ, tề đến mức, mọi người đều nhìn anh không chuyển mắt.

Tuy rằng bị nhiều người nhìn anh đã sớm thấy quen. Nhưng chuyện đứng ở trước một đồng người lựa chọn quần lót tư mật lại là một chuyện thực dọa người.

“Nhất định phải chọn ở trong này sao?”

“Mỗi lần tôi đi qua, nhìn thấy quần lót nam đại hạ giá đặc biệt, tôi lại siêu cấp muốn mua về. Chỉ là trong nhà không có đàn ông. . . Hiện tại vừa vặn có thể mua, anh và hai Vương gia kia cũng không cần mỗi ngày chỉ mặc một cái nữa.”

“Bốn vương nào có chỉ mặc một cái? Những người khác bốn vương không biết, nhưng bốn vương không có.” Anh thối mặt nghiêm trọng kháng nghị.

Sự tình liên quan danh dự cá nhân, phải thề sống chết để bảo vệ.

“Được rồi! Tôi biết, mỗi ngày người giặt quần áo trong nhà là tôi, tôi làm sao có thể không rõ ràng? Chỉ là nhập gia tùy tục, anh muốn chọn vài món mình thích hay không?”

Lan Tĩnh trừng mắt nhìn một cái quần dài hẹp hình tứ giác trước mặt. Có rất nhiều màu sắc rực rỡ, còn có mặt trên vẽ con mèo, viết mèo chiêu tài, cũng có hoa văn rất kỳ quái trên đó viết “Hỗ”, đáng sợ nhất là. . .

“Cư nhiên đem rồng thêu ở phía trên! Đây chính là tội mất đầu.” Anh một phen lấy lên cái quần tứ giác màu vàng, phần nộ chỉ vào con rồng trên mặt “Lại viết Nhất trụ kinh thiên, thật sự là rất hạ lưu.”

Những lời này lập tức khiến cho người đi lại hai bên dừng bước, tất cả ánh mắt lập tức đều dừng ở trên người của anh. Nhưng làm cho Nghênh Xuân cảm thấy nguy hiểm sinh mạng không là tầm mắt tò mò kinh ngạc của mọi người, mà là vẻ mặt muốn giết người của ông chủ.

Nhìn thấy trên đầu ông chủ đã bốc ra khói trắng, Nghênh Xuân vội vàng cúi đầu, thừa dịp trước khi ông chủ mở miệng, đem quần đã chọn xong nhét vào túi bảo vệ môi trường của mình. Sau đó đem tiền nhét tới trong tay ông chủ.

“Ông chủ, cảm ơn, không cần thối lại.” Cô đau lòng coi chỗ tiền lẻ cần thối lại như tiền bo. Vì không muốn bị người vây đánh ở chỗ này, cô cũng chỉ cố được nhiều như vậy, lôi kéo Lan Tĩnh thật nhanh chạy trốn.

Ông chủ lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn tiền mặt trong tay một chút, chậm rãi nói “Cái gì không cần thối? Còn chưa đủ một khối đâu!”

Kể tiếp cả một ngày ông chủ đều không ngừng thấp giọng nguyên rửa người khách thiếu ông ta một khối.

*** **

“Bổn vương ngựa lỗi tai.” Lan Tĩnh bị bắt đi, phụng phịu nói với cái ót của Nghênh Xuân.

Nghênh Xuân không thèm để ý đến anh, tiếp tục đi lên phía trước.

“Này! Bổn vương nói lỗi tai của anh ngựa, có phải em nhớ bổn vương hay không?”

Cô lập tức dừng bước lại, chậm rãi xoay đầu “Anh hiện tại ở ngay bên cạnh tôi, tôi thoát không được còn nhớ anh? Tôi nghĩ nhất định là ông chủ vừa rồi kia đang nguyên rửa anh, hại lỗi tai tôi cũng ngựa theo. Nhất định là ngay cả tôi cũng bị mắng luôn rồi.”

Thật sự là xui xẻo, chẳng những bị anh ta liên lụy, còn không được lấy tiền thối, lỗi lớn.

“Hoa văn hình rồng không phải dân chúng bình dân đều có thể loạn dùng, sẽ bị chém đầu .”

Cô ngẩng đầu nhìn vẻ mặt thực nghiêm túc của anh. Vốn muốn mắng anh không biết gì, đồ nhà quê, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến trong thế giới của anh ta xác thực đúng là như vậy. Anh ta có phản ứng như thế cũng không thể trách.

“Bây giờ là thời đại dân chủ, mỗi người đều có cơ hội làm Tổng Thống. Hơn nữa người phương Đông đều thích rồng, cho nên anh sẽ có rất nhiều cơ hội có thể nhìn thấy nhiều địa phương, trên nhiều quần áo đều có thêu hoa văn rồng.” Khẩu khí của cô mềm mại xuống rất nhiều, thật giống như giáo sư đang kiên nhẫn giảng giải với tiểu đồ đệ.

“Là thế này phải không?”

“Đương nhiên. Đúng rồi, anh có đặc biệt thích ăn gì đó hay không? Buổi tối hôm nay tôi nấu cho anh ăn.” Nói xong, cô lại tiếp tục đi lên phía trước.

“Em nấu gì bổn vương cũng ăn.”

Nghênh Xuân dừng bước, lại nhìn anh một cái. Phát hiện anh thực đang giống như tiểu hài tử hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào pháo đài bắn châu.

5. Chương 5

“Muốn chơi không?” Nghênh Xuân cầm tiền lẻ đưa cho ông chủ “Ông chủ, anh ta muốn chơi.”

“Anh không có.”

“Anh muốn chơi thì chơi, tôi đi nơi bên cạnh này mua thức ăn.”

Bà chủ của một vài quán cực kỳ lảng lơ. Nếu như bị các bà ấy nhìn thấy bên cạnh cô có một mỹ nam tử xuất sắc như vậy nhất định sẽ làm cho toàn bộ chợ đều biết.

Hơn nữa trong lòng cô có một thanh âm nhỏ nói cho cô biết, cô chính là không muốn cho cô gái khác dùng ánh mắt háo sắc tiến hành “xâm hại” đối với Đại vương gia của cô.

Lúc cô nghĩ như vậy lại không hề phát hiện ra chính mình đã đem Lan Tĩnh trở thành Đại vương gia của riêng mình.

“Được rồi!” Thoạt nhìn cũng đầy thú vị. Lan Tĩnh gật gật đầu.

Ngồi xuống dưới, anh cũng cảm thấy thực hứng thú hỏi ông chủ phải chơi như thế nào, cũng không quên liếc mắt nhìn Nghênh Xuân đang ở bên cạnh chọn đồ ăn. Thấy cô không có nguy hiểm, lúc ấy mới yên tâm tiếp tục nghe ông chủ giải thích cách chơi.

Kết quả anh càng chơi càng khiến bắn được nhiều châu, có thể đổi một con rỏi lớn, làm anh cảm thấy thực hưng phấn.

“Đại a đầu. . .” Anh ngẩng lên, phát hiện bóng dáng xinh xắn vốn nên ở bên kia chọn đồ ăn đã không thấy.

Đi nơi nào?

Một loại cảm giác thực khủng bố dần dần lan tràn trong lòng anh, nhưng anh lại bất buộc chính mình làm bộ như không có việc gì hết.

Anh thẳng ngực đứng tại chỗ. Trên thực tế, ánh mắt của anh đã liêu mạng mấy lần đi tuần tra bốn phía.

Chẳng lẽ anh bị vứt bỏ sao?

Sẽ là như vậy phải không? Bởi vì cô không thích anh vênh váo tự đắc đối với cô, cho nên đem anh bỏ lại, mặc kệ anh ở đây tự sinh tự diệt?

“Tiên sinh, cậu muốn đổi con rỏi nào? Muốn chọn trước không? Hay là chờ bạn gái cậu đến mới chọn?” Ông chủ cười mỉ mỉ hỏi.

“Đợi cô ấy đến chọn mới được.” Anh lại ngồi xuống. Không biết cô rốt cuộc có thể trở lại hay không. . . . Vừa rồi tại sao anh lại không nhớ kỹ đường về nhà?

Trong khoảng thời gian này với anh mà nói, quả thực như là dày vò trong địa ngục. Bây giờ anh mới phát hiện, chân chính làm anh có sức mạnh kiên cường đứng cảm ở thế giới hoàn toàn xa lạ này, chính là đến từ cô.

Chỉ cần thấy khuôn mặt mỉm cười của cô, anh liền tuyệt không cảm thấy sợ hãi.

Vừa lúc đó, anh nghe được thanh âm của Nghênh Xuân đang trả giá với người ta. Anh chậm rãi ngẩng đầu, phát hiện cô đang cầm lấy một đồng rau dưa cùng bà chủ kia nói chuyện.

“Bà vừa mới nói bán tôi một trăm ba cái.”

“Nhưng cô chạy đến hàng khác, người ta đã mua mất một cái rồi, còn lại hai cái bảo tôi làm sao bán cô một trăm? Đương nhiên là phải theo giá gốc!”

“Hậu! Sao bà lại như vậy. . . A!” Nghênh Xuân hét lên một tiếng, phát hiện cả người mình bị kéo đi.

“Này! Đại vương gia, anh làm cái gì vậy? Tôi đang trả giá mà!”

“Trước chọn xem em muốn con nào?”

“A?” Cô há hốc không hiểu, trong tay còn đang nắm một đồng rau dưa vẫn chưa trả tiền. Cô nhìn lên vẻ mặt mất hứng của anh, không hiểu anh lại đang phát cái loại tính tình thiếu gia gì?

“Vừa rồi bốn vương chơi bắn châu trắng, có thể chọn một con rỏi lớn.” Anh ngay cả nói cũng đều hiện rõ ra sự oán giận.

“Thật sự? Tuyệt quá nha!”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cô, mặt thối của Lan Tĩnh mới hơi tốt một chút, giọng điệu cũng mềm mỏng hơn “Chọn một cái em thích.”

“Nha! Tốt.” Nghênh Xuân cầm rau dưa trong tay ném lại cho bà chủ đuổi theo “Tôi không mua, gì—an thương.”

“Cái gì. . . .” Bà chủ vừa mới muốn há mồm mắng chửi người, lại phát hiện bên người Nghênh Xuân có một mỹ nam tử, loại cực phẩm tỉ lệ cực nhỏ xuất hiện ở chợ lập tức khiến cho bà nhìn đã mất.

“Em muốn mua đồ ăn này?” Anh quay đầu hỏi Nghênh Xuân đang cố gắng chọn con rỏi lớn.

Cô gật gật đầu nói “Đúng vậy! Tôi vốn muốn mua, bất quá còn lại hai cái bà ta không bán cho tôi giá rẻ một chút, cho nên tôi liền không mua. Buổi tối đổi lại ăn cá cũng được. . . A! Ông chủ, tôi muốn Batman kia.”

Chọn lựa đã lâu, rốt cục chọn lấy một cái Batman bản Q thực khổng, còn có cả áo choàng nhỏ màu đen, thật sự là đáng yêu đến cực điểm.

“Đại vương gia. . .” Cô quay đầu. Di? Sao người không thấy?

Ánh mắt của cô hướng quét nhìn bốn phía, phát hiện anh đang đứng ở chỗ cô vừa mới mua thức ăn, đã nhận một gói to. Sau đó hướng chỗ cô đi tới.

“Anh làm sao mua a! Bà ta là gi—an thương mà!”

Vừa lúc đó, cô nghe được ông chủ bán châu nói “Đôi tình nhân hai người thật sự là ân ái. Mới rồi cậu ta vừa phát hiện không thấy cô, sợ tới mức sắc mặt đều trắng bệch.”

“Sắc mặt trắng bệch?”

“Đúng vậy! Thật giống như thằng nhóc không nghe lời của nhà tôi. Tôi sẽ cố ý dẫn nó đi cửa hàng lớn, sau đó trốn đi làm cho nó tìm không thấy. Tiếp theo nó sẽ lên tiếng khóc lớn, tôi lại xuất hiện, nó sẽ lại nghe lời vô cùng.” Ông chủ một bộ dương dương đắc ý nói “Một chiêu này dùng tốt lắm nha!”

Nghênh Xuân nghe đến đó, tuyệt không muốn khen ngợi ông chủ rất lợi hại. Cái này căn bản chỉ là một loại thủ đoạn trả thù nhỏ nhỏ biến thái của cha mẹ.

Bất quá, cô căn bản không có cố ý làm như vậy a! Khó trách vừa rồi thần sắc của anh có chút không đúng.

“Bổn vương giúp em mua xong rồi, bà ấy còn tặng bổn vương một ít đồ ăn khác.” Lan Tinh đi đến trước mặt cô đem hai túi rau dưa lớn đưa cho cô xem.

Bà chủ kia thật sự là đáng giận, cô mua thì không chịu cho cô trả giá, kết quả vừa gặp được người đẹp trai đã đưa hai túi lớn. Phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ a!

“Tốt như vậy? Có ý đồ gì?”

“Bà ấy nói về sau bổn vương đi mua bà ấy sẽ đưa tặng lớn, em đi trả theo giá gốc.”

“Cái bà đáng giận này.” Nghênh Xuân nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong lòng có loại vị chua rất không thoải mái xông lên.

“Mua xong sao? Chúng ta về nhà đi!” Anh mệt mỏi, muốn về nhà.

“Tốt.”

Hai người đi hướng cửa ra vào cửa chợ, rốt cục cô nhận không được mở miệng hỏi “Anh vừa mới nhìn không thấy tôi đã thực sợ hãi?”

“Bổn vương làm sao có thể sợ?”

“Nhưng sắc mặt của anh có một chút biến trắng mà!”

“Đó là em ảo giác.”

“Phải không? Kỳ thật anh nói thực ra anh sợ hãi cũng không sao. Trước đây tôi cũng từng bị mẹ bỏ quên ở trong công ty bách hóa, tôi biết cái loại cảm giác này. Tuy rằng tôi cảm thấy đàn ông nên kiên cường hơn phụ nữ.” Cô lại giải thích “Bất quá tôi không phải cố ý muốn bỏ anh lại, tôi chỉ là đột nhiên nghĩ đến Tam vương gia ngàn dặm dò vạ dặm dò nói anh ta muốn ăn hoa quả, mà tôi lại vừa nhìn thấy. . .”

“Bổn vương mới không cần em đi mua hoa quả gì. Nếu em đi mua lâu quá, bổn vương sẽ tự mình trở về.” Anh cậy mạnh nói.

“Uh! Anh có biết đường về?”

Trầm mặc của anh tiết lộ đáp án của anh.

“Người thành thực một chút có vẻ đáng yêu.”

“Rầy rà.” Anh từ xấu hổ chuyển thành giận dữ.

Đại vương gia này không phải thích bắt nạt cô sao? Không nghĩ tới lại còn sợ bị người ta bỏ lại, thật sự là đáng yêu.

“Anh từ xấu hổ chuyển thành giận dữ rồi?” Cô vẫn là không buông tay chọc anh tiếp.

“Tùy em nói như thế nào, dù sao bốn vương không phải như vậy là được rồi.” Anh tính làm mất điếc tai ngơ.

Nghênh Xuân mỉm cười cùng anh sóng vai đi tới. Đột nhiên, một bàn tay to đoạt lấy gói lớn trong tay cô, cô hoang mang ngẩng đầu nhìn anh.

“Chuyện này là chuyện đàn ông nên làm.” Ánh mắt của anh nhìn thẳng phía trước, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn là một bộ dáng lạnh như băng. Bất quá lại nhiều hơn một phần đỏ ửng đáng ngờ.

Chẳng lẽ anh đang mặt đỏ sao?

Nghênh Xuân lại một lần nữa phát hiện sự thật kinh người này. Trong lòng lại một lần bị hành vi đáng yêu của anh khiến cho cảm động “Tùy anh.”

Bất quá. . . . Cảm giác như thế thật sự rất giống vợ chồng tân hôn cùng nhau đi chợ, cùng nhau tản bộ về nhà, thật hạnh phúc!

*** **

Đêm dài tĩnh lặng, Lan Tĩnh lại ngủ không được.

Anh muốn tìm Đại a đầu nói chuyện phiếm, cho dù sẽ bị mắng, cũng không ngăn cản được mãnh liệt muốn được gặp cô của anh.

Anh nhanh chóng đứng lên, hít một hơi thật sâu đi ra phòng ngủ, đi vào phòng Nghênh Xuân.

Anh giơ tay lên tính gõ cửa, lại chần chờ một chút, sau đó sửa thành chuyển động tay nắm cửa, phát hiện cư nhiên không có khóa.

Anh lặng lẽ đẩy cửa, trong phòng tối như mực, chỉ thấy ánh trăng từ cửa sổ xuyên qua, chiếu rọi hai cái bóng dáng ngọ nguậy trên giường.

Sắc mặt của anh đột nhiên biến đổi, ý niệm đầu tiên chính là yêu đương vụng trộm.

Lòng đồ kị bị phản bội làm cho anh lập tức xông về phòng cầm lấy bảo đao của mình lại đi đến phòng của cô.

Thẳng đến khi anh nghe thấy tiếng khóc của Nghênh Xuân, mới phát hiện chính mình sai lầm rồi. Trong phòng loạn thất bát tao, xem ra giống như là tình huống bị kẻ trộm đột nhập. . . .

Tên trộm chết tiệt, nhất định là nhìn thấy tư thế ngủ gợi cảm mê người của Đại a đầu nhà anh nên đã nổi lên sắc tâm.

Bảo đao trong tay lóe ra ánh sáng màu bạc dưới ánh trăng, một đao này là vì cô gái mình thích, không chùn bước mà xuống tay.

“A!” Kẻ trộm còn chưa kịp phản ứng liền cảm giác được sau lưng mình một trận đau nhức.

Chuyện gì xảy ra?

Tên trộm xoay người, phát hiện một người đàn ông cầm cây đao đứng sau lưng, vẻ mặt hết như La sát khủng bố, đôi mắt ngăm đen trong bóng đêm như phun hỏa. Toàn thân giống như bị một đoàn lửa hùng hực bao quanh. Mà làm cho người ta sợ hãi nhất chính là bảo đao trong tay anh ta đang chậm rãi nhỏ máu.

Tên trộm cúi đầu liền thấy

Không thể nào?

Là máu của mình sao?

Trời ạ! Thật đáng sợ a! Chính mình đổ máu!

“Wow! Cứu mạng a!” Bỏ lại kinh hách khóc thét tràn ngập, tên trộm chật vật nâng cao lưng, từ cửa sau vội vàng chạy trốn ra ngoài. Thân ảnh ngã tới ngã lui nhanh chóng biến mất vào bóng đêm.

Lan Tĩnh vốn muốn đuổi theo đem con chuột nhắt kia chặt thành tám khối lớn cho chó ăn, nhưng anh lại nghe thấy một tràng tiếng khóc nức nở.

“Đại a đầu?” Anh vội vàng bỏ xuống đao trong tay, vội tới bên cạnh ôm chặt lấy cô “Em không sao chứ?”

“Tôi. . . Tôi rất sợ hãi. . . Nếu anh không xuất hiện. . . Tôi. . . Tôi căn bản không còn khí lực. . . Tên đó nắm lấy tôi đau quá. . .”

“Anh biết, anh biết.” Anh đau lòng dỗ dành cô, không ngừng hôn hít khuôn mặt bị đánh sưng đỏ của cô “Bỏ vương đi gọi điện thoại báo cảnh sát, tên đó bị thương sẽ không đi xa được.”

“Không! Không cần báo cảnh sát, tôi cảm thấy thật sự mất mặt. . . .”

“Tên đó đối em. . . .”

“Không có, không có, nhưng tên đó khiến tôi cảm giác mình thật bẩn. . . .”

Vừa rồi áo ngủ của cô đã bị xé rách không ít, căn bản là biến thành vải vụn, mà bàn tay to ghê tởm kia hoàn toàn dùng sức nắm lấy bộ ngực cô, hại cô đau quá.

Thứ trí nhớ khủng bố này khiến cho người ta buồn nôn, cô thực hi vọng có đồ vật gì đó có thể giúp mình tẩy trừ đi.

Nghênh Xuân rất nhanh liền vội vào phòng tắm.

“Đại a đầu. . .”

Lan Tĩnh nghe được thanh âm nước chảy. Anh biết hiện tại cảm xúc của cô còn rất kích động, cho nên đứng ở cửa đợi cô bình tĩnh xuống.

Đợi lát nữa mới hảo hảo an ủi cô đi!

Nhưng qua đã lâu, tuy rằng trong phòng tắm còn nghe tiếng nước, nhưng tựa hồ có chút không được đúng lắm.

Con người đen của anh lạnh lùng, kiên quyết đẩy cửa đi vào.

“Anh vào như thế nào?” Nghênh Xuân đem mình chôn ở trong bồn tắm, thanh âm nghẹn ngào biểu hiện cô vừa mới khóc lớn.

Mặt Lan Tĩnh không chút thay đổi tiêu sái đến bên bồn tắm, sau đó tắt vòi nước “Nước đều đã tràn ra, không cần lãng phí nguồn nước.”

Sự tiết kiệm của anh đưa tới một cái xem thường.

Bàn tay to của anh hướng trong nước tìm kiếm, nước vẫn nóng, anh đứng lên bắt đầu cởi quần áo.

“Anh làm cái gì?”

Trên người anh mặc đồ ngủ, cho nên lập tức liền cởi hết.

Nghênh Xuân vội vàng dùng hai tay che mắt, lại cảm giác được anh tiến vào trong bồn tắm, lập tức nước tràn ra ngoài, sau đó lại khôi phục bình thường.

Nghênh Xuân tính đứng dậy rời đi, lại bị anh nhanh hơn một bước bắt lấy tay, kế tiếp nhẹ nhàng lôi kéo. Cả người cô liền rơi vào trong lòng anh.

“Buông, anh muốn làm cái gì?”

“Nếu em muốn tẩy đi trí nhớ xấu vừa rồi, chỉ tắm rửa không cũng vô ích.”

“Bằng không anh có biện pháp gì tốt hơn sao?” Cô mắc cỡ đỏ mặt, cũng không dám lộn xộn, bởi vì cô có thể cảm nhận được cái mong của mình đang chống đỡ một vật thể, tin tưởng chính là . . . cái kia trong truyền thuyết.

“Đương nhiên là có.” Anh tà mị thấp giọng thổi hơi ở bên tai của cô “Chính là dùng trí nhớ cường liệt hơn, đẹp hơn, càng khó quên hơn lu mờ nó.”

“Trí nhớ gì?” Trong lòng cô có loại dự cảm không tốt.

“Hơn nữa vừa rồi bồn vương chém tên đó một đao, ở Đường triều trước kia, em hẳn đã sớm muốn tự mình nhào lên .”

“Nhào lên làm gì?”

“Đương nhiên là bỏ nhào vào người bồn vương, đến đây lấy thân báo đáp mới đúng.”

“Anh bệnh thần kinh a!” Cô lại muốn đứng dậy nhưng bị bắt trở lại, mà lần này tay anh chuẩn xác bắt được bộ ngực sữa của cô. Một trận khoái cảm mãnh liệt khiến cô thất thần một hồi, lại nằm ở trên người của anh.

“Nếu em thật sự thấy không thoải mái, em chỉ cần hô ngừng, bồn vương sẽ dừng lại, như vậy được không?”

Thì thảo nói nhỏ của anh tràn ngập cảm giác an toàn truyền vào trong tai cô, an ủi không ít tâm hồn vừa rồi bị chấn kinh của cô.

“Anh mới sẽ không!” Cô thật sự không tin mấy lời của anh.

“Em nói không sai, anh nghĩ, anh sẽ luyến tiếc dừng lại.”

Mặt anh cơ hồ đã dán vào cô, hô hấp lửa nóng thổi ở trên mặt.

Nghênh Xuân không giãy giụa, bởi vì cô biết nếu mình giãy giụa, sẽ chỉ làm anh càng thêm lửa dục đốt người.

Tới khi bàn tay to của anh bao trùm lấy chỗ mẫn cảm của cô, bộ ngực sữa tràn ngập co dãn thì bản năng không thể thừa nhận của cô liền kéo tay anh ra, nhưng cái tay vừa dời đi mục tiêu lại làm càn hướng bên dưới mặt nước tìm kiếm. . . .

“Không cần. . . .” Nghênh Xuân nhịn không được phát ra nức nở giống như con mèo nhỏ, thân thể mềm mại không ngừng vặn vẹo.

Vội vã kẹp chặt hai chân lại bị anh dùng hai chân tách ra, biến thành tình huống dạng chân ở trên người anh, tư thế như vậy khiến ngón tay anh càng dễ dàng bữa bãi vuốt ve trên chọc.

“Dừng tay. . . .” Anh làm sao có thể đụng chạm cấm địa xấu hổ của cô! Từ nhỏ đến lớn trừ mình ra, chưa từng có đàn ông khác xâm lược vào.

Nhưng âu yếm của anh lại gây cho cô khoái cảm trước nay chưa từng có, không ngừng dần dần đánh tan lý trí cùng năng lực tự chủ của cô.

Da thịt nguyên bản tuyết trắng không biết bởi vì do tình cảm mãnh liệt hay là vì nước ấm, nổi lên đỏ ửng mê người, thoát nhìn vô cùng mịn màng, kiều diễm ướt át.

Đầu ngón tay anh xâm nhập đụng chạm mang đến khoái cảm mãnh liệt làm cô nhịn không được rên rỉ, toàn thân như lửa đốt.

“A. . . . Umm. . . .”

Ở bên trong tiếng thở gấp mê loạn của Nghênh Xuân, hô hấp Lan Tĩnh cũng dần dần trở nên dồn dập. Hai tay lại càng làm càn đánh lướt thân thể kiều mỹ mềm mại của cô gái trong lòng, một tay vuốt ve ở trên bộ ngực sữa mềm mại. Ngón tay của tay kia ở dưới mặt nước chậm rãi ra vào trong cánh hoa ướt át ngượng ngùng. . .

Ngón tay của anh đặt nhẹ ở điểm nhỏ bên trong cánh hoa, chậm rãi ma sát, co rút, làm cho toàn thân cô run rẩy không thôi.

“A. . . .” Nghênh Xuân cảm giác được hai người mặc dù ở trong nước, nhưng đầu ngón tay Lan Tĩnh lại như mang theo lửa, không ngừng thiêu đốt lên nhụy hoa ngượng ngùng của cô, làm thức tỉnh lửa tình chôn sâu trong cơ thể.

Lúc này, Lan Tĩnh đem thân mình tuyết trắng của cô hơi hơi quay lại, làm cho anh có thể cúi đầu ngậm nụ hoa nhỏ không có người trêu mến bên kia.

“Không cần như vậy. . . Em sẽ chịu không nổi. . .”

Miệng lửa nóng của anh không ngừng liếm hút trêu chọc bầu ngực cô, bàn tay kia làm càn vuốt ve chèo kéo. Giữa hai chân lại có âu yếm làm người ta hưng phấn khó nhịn. . .

Trừ bỏ khó có thể khắc chế rên rỉ ra, cô thật không biết nên làm cái gì bây giờ nữa.

Khi cô một trận bay lên tiên, thời điểm tình dục cao trào. Đột nhiên, cô cảm giác được một cổ khoái cảm làm bản thân muốn thét chói tai từ chỗ sâu trong thân thể cấp tốc dâng đến.

“A. . . . Em không được. . .” Hơi thở của cô phát ra dồn dập, cả người buộc chặt cong lên như dây đàn. Một giây sau lập tức xụi lơ ở trong lòng anh, không thể nhúc nhích.

Lan Tĩnh hiểu được cô đã đạt tới cao trào, kế tiếp liền tới anh hảo hảo hưởng thụ, không cần phải nhịn nữa.

Đem cô thay đổi tư thế, làm anh quay mặt về phía cô, dục vọng sớm đã vận sức chờ phát động cũng đã chống tới miệng tiểu hoa huyệt chặt chẽ. . .

“Có thể chứ?”

Nghênh Xuân chậm rãi mở to mắt, cả khuôn mặt đều là dáng vẻ thẹn thùng, nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng khi cô nhìn thấy của anh thật lớn liền khiến cô sợ hãi muốn giãy giụa “Em suy nghĩ một chút mới được.”

Anh trừng to mắt, một vẻ mặt không thể tin được, thoát nhìn như tức giận.

“Không cho phép suy nghĩ.”

“Tự anh nói em muốn ngừng thì. . . A!” Cô không thể nói cho xong câu đầy đủ, bởi vì anh đã tiến công.

Anh kiên quyết nhưng không mất dịu dàng từng điểm từng điểm xâm nhập hoa kính chưa trải việc, giữ lấy đoá hoa đáng yêu non nớt, thẳng đến khi anh hoàn toàn khai thác đoá hoa nhỏ ngọt ngào này, mới chịu bỏ qua.

Cả người Nghênh Xuân cứng ngắc vô pháp nhúc nhích, may mắn trước đó có đủ chuẩn bị lại ở trong nước nên không đến mức quá đau đớn.

Trên mặt nước chậm rãi hiện lên từng đoá hoa hồng, chứng minh sự thuần khiết không tỳ vết của cô, cũng nói cho cô biết, mình đã từ thiếu nữ biến thành một phụ nữ.

Không để cho cô có quá nhiều thời giờ—an sâu nào, anh khẩn cấp kéo ra dứt vào .

“A.” Cô nhịn không được rên rỉ thành tiếng, hai tay nắm thật chặt cánh tay anh.

Mỗi lần anh chậm rãi rời khỏi, thúc vào sâu hơn, hoa kính non mịn lại ma sát co rút, mang đến cho hai người khoái cảm trước nay chưa từng có.

Lúc vừa mới bắt đầu anh còn có thể nhẫn nại, nhưng đến cuối cùng anh rốt cục không thể khống chế, dần dần tốc độ luật động nhanh hơn, như một dã thú đói khát không ngừng cướp lấy hưởng thụ con mồi ngọt ngào.

“A. A. Chậm một chút.” Cô dứt quãng thở gấp hỗn tạp thống khổ cùng khoái cảm, nhưng có thể nghe được đến cuối cùng là cảm giác khoái cảm chiếm đa số.

“A.” Ngón tay Nghênh Xuân đâm vào da thịt anh, anh cũng không để ý, hai chân trắng nõn ở giữa không trung chộp lên, tiếng nước bên tai như nhạc khúc dâng dâng, truyền tống tình cảm mãnh liệt giữa hai người.

“Em. Không được.” Cô lại một lần nữa phát ra rên rỉ khoái hoạt, hai tay ôm chặt lấy cổ anh.

Lúc này, Lan Tĩnh cũng cảm thấy một trận khó có thể khống chế, khoái hoạt run run kích phát ra hoa lửa mãnh liệt, làm cho tất cả xung quanh mình đều phun ra.

“Xuân Xuân!” Trọc dịch màu trắng tràn ngập toàn bộ hoa huyết, sau đó lại từ trong cánh hoa ồ ồ chảy ra, biến mất trong nước.

Nghênh Xuân dồn dập thở phì phò, cả người yếu đuối vô lực nằm xuống trên người Lan Tĩnh. Cặp mắt của cô nhắm chặt, trên mặt có loại cảm giác mất hồn mỗi mệp.

Nguyên lai đây là nam nữ hoan ái? Khó trách nhiều người khó có thể khống chế như vậy, thật là khiến người bay lên tiên. Nghênh Xuân nghĩ như vậy ở trong lòng.

Lan Tĩnh đồng dạng cũng có loại cảm giác mãnh liệt này, giống như lúc này đây mới là lần đầu tiên của mình, thật sâu lay động nội tâm. Đạt tới cao trào trước nay chưa có tại trên người cô gái chưa trải đời này.

Trừ bỏ khoái cảm vô cùng nhuần nhuyễn ra, còn có một loại cảm giác thỏa mãn sau khi về nhà.

Anh biết cô gái nhỏ trong lòng này với anh mà nói đã có ý nghĩa thực sự rất đặc biệt.

Tình cảm mãnh liệt thối lui, nước trong bồn tắm cũng bắt đầu trở lạnh, Lan Tĩnh ôm Nghênh Xuân ra khỏi bồn tắm lớn. Sau đó cầm lên khăn tắm đem hai người lau khô, lại ôm lấy cô hướng giường màu hồng đi tới.

Nghênh Xuân mềm mại tùy ý anh đem chăn bông che ở trên cả hai người, dùng thân thể của mình làm ấm áp cơ thể lạnh như băng của cô.

“Em nghĩ. phương pháp của anh cũng không tệ lắm.” Cô đã quên mất cảm giác ghê tởm vừa rồi tên trộm kia gây ra, thay vào đó là hành vi ác liệt của anh.

Phương pháp này thật đúng là hữu dụng.

“Mới một lần hiệu quả hữu hạn, về sau bốn vương vẫn sẽ giúp em.” Anh vừa nói, vừa hôn cô thật sâu, sau đó cảm thấy mỹ mãn ôm lấy cô chìm vào giấc ngủ.

6. Chương 6

Buổi tối hôm sau, khi Nghênh Xuân chuẩn bị muốn đi ngủ, lại nghe thấy tiếng đập cửa nho nhỏ vang lên.

Cô mở cửa ra, lại là Đại vương gia.

Vừa nhìn thấy anh, cô sẽ không tự chủ lại nhớ tới ký ức đêm đầu tiên, còn có hai người như thế nào điên cuồng kích động dây dưa cùng một chỗ. Mặt cô liền không thể khống chế nóng lên, tim đập gia tốc.

“Còn chưa ngủ?” Cô cố gắng giữ tỉnh táo hỏi.

“Bốn vương sợ em sẽ sợ, cho nên mới cùng em ngủ.”

“Không được !”

“Vì sao không được?”

“Anh mới sẽ không an phận ngủ đâu!” Chính mình nằm cạnh sẽ khiến anh không an phận ngủ. . . Không nghĩ tới bản thân cư nhiên lại có ý nghĩ này, thật là làm cho cô thẹn thùng đến đỉnh đầu đều sắp bốc khói.

“Ai nói? Bốn vương nói lời giữ lời.”

“Không cần !”

“Bốn vương sợ tên trộm kia ôm oán trả thù.”

Cô liều mạng trừng mắt người đàn ông ác liệt phía trước, anh căn bản chính là cố ý muốn hù dọa cô.

Suy nghĩ một chút, cô thật sự vẫn còn đầy sợ hãi lúc ngủ một mình, có anh ở cùng, xác thực sẽ nhiều hơn một phần an tâm.

“Được rồi!” Cô đáp ứng “Nhưng anh phải an phận ngủ nha!”

“Được.” Anh nhu thuận gật đầu tựa hệt như sinh viên khuôn mẫu.

Bất quá đến nửa đêm, cô đã bị tập kích.

“Đại vương gia?” Môi của cô bị một đôi môi khác bá đạo giữ lấy, hôn lên, ngay cả nói chuyện cũng nghe không rõ lắm.

“Bổn vương muốn.” Anh thở dốc nói, một đôi bàn tay to không an phận ở trên người của cô sờ tới sờ lui, khiến cô cảm giác khó thở.

“Nhưng anh không phải nói anh nói chuyện giữ lời?” Cô cũng yêu kiều thở gấp hỏi, phát hiện không biết khi nào, anh đã đem quần áo trên người cô cởi bỏ.

“Hiện tại anh không phải Vương gia, anh là một người đàn ông đói khát.”

“Anh là đồ đàn ông giáo hoạt hư hỏng. . .”

Rất nhanh, trong miệng cô bật ra không còn là ngôn ngữ kháng nghị, mà là rên rỉ mất hồn, bởi vì anh đã thực ác liệt cúi đầu, há mồm ngậm một bên nụ hoa nhỏ run rẩy trước ngực cô.

“A.”

Lại một lần nữa, hai người lâm vào trong hoan ái nam nữ tuyệt vời. . . .

Thật lâu sau, Lan Tĩnh mới mở miệng “Đại a đầu.”

“Huh?”

“Anh nghĩ, anh hẳn là muốn kết hôn với em.”

“Thật vậy chẳng? Vì sao?” Cô nồng đậm buồn ngủ trở mình. Cả người đã có một nửa ở ngoài giường, mắt thấy sẽ rơi xuống.

“Bởi vì chúng ta xảy ra quan hệ, về sau sẽ không ai muốn em.” Anh vừa bày tỏ, vừa ôm cô trở lại bên cạnh mình. Cảm thấy như vậy còn chưa tốt lại đem cô chuyển qua trước ngực, đem đầu nhỏ của cô đặt lên trên, lúc ấy mới vừa lòng vươn hai tay ôm lấy cô.

“Uh! Bất quá anh không có tiền cũng không có công việc, về sau phải làm sao nuôi em cùng cục cưng?” Lại mở miệng ngáp một cái thật to. Cô tìm vị trí nằm thoải mái một chút, sau đó liền ngủ thiếp đi.

Tiền sao? Công việc sao? Nuôi thê tử cùng cục cưng sao? Anh nên làm như thế nào?

Trong lúc Nghênh Xuân ngủ ngon mộng ngọt thì đã có một người đàn ông bởi vì lời nói của cô mà một đêm không chợp mắt.

*** **

“Vương gia có ở đây không?”

“Nha! Sáng sớm đại hoàng huynh đã đi ra ngoài.” Lan Khang vẫn như cũ chôn ở trước máy tính, cũng không quay đầu lại nói với Nghênh Xuân đứng ở cửa.

Mình có nói muốn tìm anh ta sao? Nghênh Xuân lẩm nhẩm nhớ tới ở trong lòng, hồn nhiên không biết ánh mắt của bản thân đã tiết lộ tất cả.

Cô có chút buồn bực chạy đi thu quần áo. Thật vất vả đợi đến lúc Lan Tĩnh trở về, lại phát hiện anh tránh ở trong phòng không ra, cũng không muốn cô đi vào đám bốp lung nữa. Thật sự rất kỳ quái.

Ngày hôm sau.

“A.” Lan Khang mở miệng ngáp rất không văn nhã, sau đó tiếp tục ghé vào sofa lật tạp chí, không thèm quay đầu lại, nói với Nghênh Xuân đang ôm quần áo đi giặt “Sáng sớm đại hoàng huynh đã đi ra ngoài, anh ấy nói buổi tối sẽ không trở về dùng bữa. Bất quá bổn vương cảnh cáo cô, không cần bởi vì đại hoàng huynh không trở về ăn mà cô liền loạn nấu một trận nha!”

Nghênh Xuân đem cái quần lót màu vàng vứt lên trên đầu của anh giống như tiết hận. Anh lại dường như không có việc gì đem quần lót vứt xuống “Đại a đầu, còn sót một chiếc.”

Anh vẫn lật tạp chí thưởng thức cô gái khêu gợi lơ lửng ở trong, bên tai nghe được tiếng bước chân bịch bịch. Cái quần lót bị người ta cầm đi rồi.

Tất cả lại khôi phục bình tĩnh như cũ, thật tốt.

Nhưng Nghênh Xuân rất không tốt, bởi vì cô phát hiện mình mới vài ngày không nhìn thấy Đại vương gia kia, cứ nhiên lại nhớ nhung anh mãnh liệt.

Kỳ quái, mấy ngày nay anh ta rốt cuộc đi nơi nào?

Chẳng lẽ. . . Anh ta đã chơi chán cô rồi sao?

Đàn ông quả nhiên đều là động vật có mới nới cũ.

Làm cô cảm thấy càng khó chấp nhận chính là, cô không khỏi cũng quá nhanh bị chơi chán đi? Cô có nhụt nhẽ như vậy sao? Cô rất nhanh đã khiến người ta không có cảm giác mới?

Trời ạ! Cô thật sự sắp điên rồi.

Nghênh Xuân buồn bực đổ bột giặt vào trong máy giặt quần áo, lại quên mở nước đã khởi động. Sau đó đem quần áo đã giặt xong gấp xong ném vào máy giặt, còn quần áo chưa giặt lại đem phơi nắng.

“Cái áo trên người của em chưa giặt sao?” Thanh âm lạnh lùng của Nghênh Hạ từ phía sau lưng truyền đến. Tiếp đó một gương mặt màu xanh xuất hiện ở trước mắt, dọa Nghênh Xuân nhảy dựng lên.

“A?”

“Sao lại giặt mình?”

“Có ai nhìn thấy một gương mặt màu xanh như ech xuất hiện liền không bị dọa nhảy dựng lên?” Nghênh Xuân tức giận nói.

“Cũng đúng.” Nghênh Hạ thoa mặt đi đến trước máy giặt vươn tay nhắc lên một bộ y phục, mặt không cười nói “Chị cả, cái này là hàng hiệu, phải giặt bằng tay nha!”

“Được.” Nghênh Xuân đem bộ y phục đó đặt vào trong một cái chậu, im lặng mở nước bỏ bột giặt vào.

“Này cho chị.” Nghênh Hạ đột nhiên dứt một cái di động cho Nghênh Xuân.

“Di động? Chị đã có a!”

“Làm ơn, di động kia của chị đã có thể làm đồ cổ đem đấu giá. Đi đến tầng hầm ngầm hoặc mấy địa phương quý quái có vẻ hẻo lánh liền không bắt được sóng. Nếu xảy ra chuyện kinh khủng gì liền thành kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.” Cũng không phải đang chụp quỷ điện báo.

“Em biết chuyện gì sao?” Nghênh Xuân thật cẩn thận hỏi.

Chẳng lẽ chuyện tối hôm đó trong nhà bị trộm vào, sau đó cô bị Đại vương gia ăn đã để Nghênh Hạ phát hiện? Sắc mặt Nghênh Xuân lập tức trắng xanh không ít.

Nghênh Hạ luôn luôn giỏi về nhìn mặt nói chuyện. Tuy rằng không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, bất quá cô nghĩ nhất định có liên quan với Đại vương gia kia.

“Có chuyện gì em hẳn nên biết sao?” Nghênh Hạ hỏi lại.

“Không có, chị chỉ là nghĩ tới chuyện kẻ trộm.”

“Không cần lo lắng nữa, em đã bảo người ta đến trang bị thiết bị an ninh rồi. Về sau mỗi một ngày, mỗi một buổi tối đều sẽ có nhân viên bảo vệ đến kiểm tra.” Hơn nữa còn là dạng anh dũng, tuyệt đối phải cố động.

“Cái gì? Trang bị thiết bị an ninh? Đây không phải là rất đắt tiền sao?” Nghênh Xuân cả kinh kêu lên.

“Đương nhiên không phải em bỏ tiền.”

“Vậy là ai?”

“Đại vương gia...!”

“Tại sao anh ta có thể có tiền?”

“Anh ta mặc dù không có tiền, nhưng có vàng cả thế giới thông dụng, cổ kim trong ngoài đều nổi tiếng.” Nghênh hạ cười nói.

“Vàng?”

“Uh a! Trên người người cổ đại không phải đều có mang bảo vật và vàng? Tựa như tiền Đài Loan của chúng ta.”

Bảo vật? Đó là kẻ có tiền mới có thể mang a? Người nghèo có bạc vụn là đủ rồi. Nghênh Xuân nhàm chán nghĩ.

“Anh ta đưa cho em, bảo em giúp anh ta đổi tiền mặt, còn nói muốn đem số tiền còn lại gi—ao cho chị bảo quản.” Nghênh Hạ cũng không nghĩ lộ ra chính mình có giấu đi một ít.

“Được rồi! Chị lấy một ít tiền mua thức ăn là được. Ba Vương gia kia mỗi ngày đều muốn được ăn toàn bộ là đồ ăn Mãng Hán. Tiền mua đồ ăn tốn rất nhiều!” Không thể không có lợi.

“Cái này đúng rồi, không lấy là uổng phí, em đem tiền còn lại đặt ở trong phòng chị.”

Nghênh Xuân gật gật đầu, sau đó nói “Còn có. . . . Mặt của em nứt ra rồi.”

“A!” Nghênh Hạ vừa chạy vừa thét chói tai rồi đi.

Nghênh Xuân nhin không được cười em gái của mình. Bề ngoài thông minh có khả năng như vậy, kỳ thật bên trong vẫn là thực mơ hồ, giống tiểu nữ sinh đáng yêu.

Thu hồi tinh thần hoảng hốt, Nghênh Xuân lại lấy ra huấn luyện chuyên nghiệp từ nhỏ đến lớn mình luyện qua, đem quần áo nên giặt nên gấp chuẩn bị xong. Sau đó còn tưới hoa, lau sạch bàn, vo gạo, cắm nồi cơm điện rồi trở về phòng.

Mệt mỏi quá nha!

Tuy rằng việc này mỗi ngày đều làm, cũng đã đem tất cả quá trình vất vả đến mức độ trong thời gian ngắn nhất là có thể làm xong. Nhưng giờ lại nhiều ra quần áo và công việc của ba Vương gia khiến cho cô cảm thấy hơi mệt.

Cô vừa dùng tay nắm xoa bả vai đau nhức, vừa đi vào gi—an phòng của mình. Đi đến trước tủ quần áo lấy ra quần áo thoải mái để chút nữa tắm xong mặc vào, lại đi đến trước bàn trang điểm cầm lấy đồ cột tóc, sau đó đi tới bên giường. . .

Cô ước chừng đã trọn mắt nhìn gì đó trên giường một phút lâu.

Cô xoa xoa hai mắt. Lại qua 1 phút.

Cô vươn tay cầm lấy đồng hồ đó, sau đó rung một cái, cẩn thận kiểm tra mỗi một tờ, phát hiện hình như đây là sự thật.

Cô hưng hăng thở một hơi, tiếp theo cả người chậm rãi ngã vào một đồng lớn một ngàn nguyên tiền giấy, sợ nếu mình kêu to... tất cả trước mắt sẽ biến mất.

Đột nhiên, di động vang lên, cô vội vàng nhảy dựng tìm nơi phát ra tiếng chuông. Rốt cục ở đầu giường tìm thấy, mở ra nhìn vào, là Lan Tĩnh.

“Alo?”

“Thế nào? Số tiền đó đủ mua đồ ăn không?”

“Rất đủ. . . .” Cô vừa ngẩng mấy cục tiền, vừa cảm giác mình giống như trúng số. Hiện tại cô có thể rõ ràng cảm nhận được cảm giác của người đoạt giải nhất tiền thưởng, giống như đang nằm mơ.

“Vì sao em thở gấp như vậy? Đang làm chuyện gì?” Giọng điệu truyền đến từ bên kia điện thoại, cực kỳ giống lão công nghệ vô căn cứ đang ép hỏi.

“Không có a!”

“Tốt nhất là không có, hơn nữa cho dù muốn thử gấp, cũng phải đợi bốn vương trở về lại cùng em thử gấp. Em phải biết rằng em hiện tại cũng không thể tự do tự tại giống như lúc trước.”

Cô có chút nghe không rõ “Anh đang nói gì?”

Bất quá, trong lòng cô tại sao lại có thiên sứ nhỏ đang ca hát đây? Chẳng lẽ là anh đang quan tâm mình, hay là thích cô, không phải có mối nối cũ sao?

“Đại a đầu. . .” Lan Tĩnh muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói như vậy “Dù sao sau này em nghe bốn vương là được rồi.”

“Oh!” Nghênh Xuân gật gật đầu.

“Đúng rồi, mấy ngày nay bốn vương sẽ phái người dọn dẹp nhà”

“Làm cái gì?”

“Bốn vương cảm thấy về sau nếu tất cả mọi người muốn sinh hoạt chung một chỗ, bốn vương cần hảo hảo chiếu cố mọi người và cải thiện hoàn cảnh bần cùng dơ dáy bần thủ trong nhà.”

Cái gì? Bần cùng dơ dáy bần thủ?

Cô nhìn bốn phía một cái, cảm giác nhà mình mặc dù có chút nhỏ, nhưng coi như là nhỏ nhắn đáng yêu lại sạch sẽ vệ sinh a!

Thật là một người đàn ông thích ghét bỏ.

“Em đều đã sửa sang lại thật sự sạch sẽ a!” Nghênh Xuân kháng nghị.

“Bốn vương biết, em là cô gái cần cù nhất bốn vương từng gặp qua.”

Nghe anh nói như vậy, làm cho cô thật sự thấy cảm động cực kỳ. Trong lúc nhất thời, cái mũi của cô cư nhiên cảm thấy có điểm ê ẩm.

Quý đáng ghét, mê nói lời ngon tiếng ngọt, hại cả người cô muốn bay lên.

Bất quá, anh đúng là trong nghề biết hàng. Cô dương dương đắc ý nghĩ.

“Nếu về sau còn có cục cưng, đương nhiên là phải ở tại trong vương phủ thoải mái quý phái.” Lan Tĩnh nói tiếp.

“Cái gì? Cục cưng?”

“Em sẽ không cho rằng tối hôm đó chúng ta chỉ là nằm mơ đi? Em khỏe mạnh, anh dũng mãnh, đương nhiên sẽ có cục cưng rồi, hơn nữa chúng ta còn không chỉ làm một lần!”

“Anh rốt cuộc đang bận cái gì?” Cô rốt cuộc đưa ra nghi vấn trong lòng.

“Bốn vương đang kiếm tiền.”

“Anh có thể đi làm kiếm tiền sao?”

“Bốn vương nhờ Nhị nha đầu tìm giúp anh.”

“Thật vậy chẳng? Công việc gì?” Cô rất ngạc nhiên.

“Làm người bán đồ này nọ.”

*** **

“Người bán đồ cái gì! Rõ ràng chính là mod—el nam ở đó để cho tất cả cô gái dùng ánh mắt chà đạp.” Nghênh Xuân ghé vào trên giường mềm mại, thơm ngào ngạt của mình, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Vừa rồi cô xem kênh mua sắm anh làm việc, còn vụng trộm ghi hình. Đã xem qua nhiều lần, còn lại đợi ngày mai xem nữa.

“Sao lại muốn tìm anh ta đi bán cà phê?” Bất quá em hai thật đúng là có ánh mắt, một ly cà phê đáng đến rung mình như vậy mà được anh khen như thế, cái loại vẻ mặt thoả mãn này. . .

Nghênh Xuân đột nhiên cảm giác mặt nóng quá nha! Bởi vì cô biết cái loại này về mặt này của anh. . . .
Giống như đúc một khắc cao trào kia.

Cô ngồi dậy, về mặt kinh ngạc vuốt gương mặt của mình “Nói như vậy, từng người xem tivi đều nhìn thấy anh ta. . . . Cũng không đúng, chỉ có mình biết anh ta cao trào là cái dạng kia chứ?”

Hoàn hảo hoàn hảo.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm một tiếng, giống như con lật đật nằm lại trên giường, cả người không nhúc nhích.

Nhưng muốn đem anh chia sẻ cho những người khác. . . . Tuy rằng anh cũng không phải của cô nhưng cô vẫn có loại cảm giác là lạ.

Chẳng lẽ loại cảm giác này chính là trong truyền thuyết Ghen sao?

Ôi! Không nên nghĩ lung tung nữa, cô đã bị Đại vương gia này khiến cho biến thành gấu mèo rồi, nhanh chóng ngủ để làm đẹp mới là đúng.

Tìm được gối đầu thoải mái, ôm chần bông kéo đến cằm, đem mình bao vây chặt chẽ, cô phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Không biết ngủ thẳng mấy giờ thì một bóng dáng cao lớn chậm rãi xuất hiện ở bên giường. Trong tròng mắt ngăm đen lóe ra ánh lửa nóng, nhìn không chuyển mắt dừng ở dung nhan đang say giấc như thiên sứ của cô.

“Bốn vương đã trở lại.” Lan Tĩnh nhẹ giọng nói nhỏ, trong giọng nói đã tràn ngập hạnh phúc sau khi về nhà.

“Oh! Hoan nghênh trở về.” Nghênh Xuân trở mình, đang ngủ mơ mơ màng màng đáp lại lời của anh. Đôi chân thon dài hoàn mỹ lộ ra trước mắt, nhanh chóng thức tỉnh dự vọng thân thể anh.

Anh nhớ tới đôi chân này từng mát hôn ôm lấy hông của anh. . . .

Luôn là dễ dàng, thân thể anh cũng bởi vì cô mà cháy.

Chắc hẳn phải vậy, nên là tìm cô dập tắt lửa thôi.

Anh chậm rãi cởi y phục của mình, chỉ còn lại có quần lót cô mua cho. Cảm ơn lão thiên gia, cô không có mua mấy cái quần con rồng lúc trước.

Lan Tĩnh nhẹ nhàng lên giường, hai tay bưng lấy đầu cô, cúi xuống hôn hít khuôn mặt cô.

Môi của anh chậm rãi đi xuống, nhẹ gặm, một tay kia từ dưới áo ngủ cô thăm dò vào, một phen cảm một phen doanh tròn trong đó, làm càn vuốt ve.

Từng đợt khoái cảm từ ngực truyền đến khiến cô từ trong giấc ngủ mơ ngọt ngào dần dần thức tỉnh. Lúc này mới phát hiện có người đàn ông đè trên người, đang vui thích cúi đầu mút lấy bầu ngực của cô làm người ta hưng phấn.

“Đại vương gia?” Cô ngẩng đầu, nhìn lên khuôn mặt tuần mỹ của Lan Tĩnh. Mặt trên che kín dấu vết tình cảm mãnh liệt.

“Bằng không em tưởng ai?” Anh phụng phịu, giọng điệu rất không vui vẻ.

Cô trừng mắt nhìn. Anh tức giận cái gì a? Nên tức giận phải là cô chứ!

“Nào có người như vậy? Ở người ta ngủ thẳng một nửa.”

“Không cần nói, chỉ cần chuyên tâm đáp lại bốn vương.” Anh cúi đầu nhẹ giọng nỉ non bên tai cô.

“Nhưng bây giờ là nửa đêm.”

“Chính là nửa đêm mới có thể đương nhiên làm loại chuyện này.” Anh in lại lửa nóng trên môi cô, ôm chặt lấy cô, giống như muốn đem cả người của cô chen vào bên trong thân thể mình.

Vài ngày không gặp, tương tư lập tức như rừng lửa cháy lan ra đồng cỏ, ai cũng không thể ngăn cản được.

“Đại vương gia.” Cô thở gấp ôm anh, lại nhịn không được nhắm hai mắt lại hưởng thụ đầu lưỡi lửa nóng của anh liếm láp trên điểm nhỏ mẫn cảm kia.

“Em thích bồn vương như vậy đúng không?”

Cô xấu hổ đỏ mặt không nói gì, nhưng vẻ mặt hưởng thụ đã tiết lộ ra đáp án.

Khi cô thực cố gắng muốn chống cự khoái cảm mạnh mẽ không ngừng xuất hiện từ ngực lại phát hiện giữa hai chân truyền đến đụng chạm càng lúc càng cường liệt. . .

“Không cần nơi đó.”

“Có quan hệ gì? Bồn vương đã mấy ngày không được chạm vào em. Bồn vương sắp chết.”

“Đáng ghét.”

Tay anh lại chạm đến đầu nhũ mềm mại của cô, dùng ngón tay cái xoa bóp đầu nhũ, khiến cho cô càng hưng phấn khó nhịn. Đôi môi anh cũng dọc theo cần cổ hoàn mỹ đi xuống nhũ hoa bên kia, há mồm ngậm đỉnh tròn.

“Thật sự rất đáng ghét sao?”

Cô ngượng ngùng đỏ mặt, nhắm chặt hai mắt không nói gì. Cô biết người đàn ông ác liệt này cố ý muốn chọc cô, nhưng thân thể của cô thật đúng là phản bội lòng mình, đối với vuốt ve hôn mút của anh nổi lên phản ứng thật lớn.

Khi bàn tay to cùng đầu lưỡi của anh cuồng vọng xâm nhập vào cô, linh hoạt ngả ngón mút lấy. Cô chỉ có thể thẹn thùng đem mình vùi sâu vào gối đầu, bởi vì nếu không như vậy, cô sợ rằng chính mình sẽ không chế không được hét lên quá lớn.

Nhưng anh lại không hi vọng cô nín nhịn.

“Muốn kêu thì kêu ra đi, không cho phép nhịn.”

“Không thể, nếu như bị người ta nghe được. . .” Lời của cô nói đến một nửa, anh đột nhiên lại rời khỏi người cô.

Cô cho là anh tức giận, mất hết hứng thú tiếp tục. Nhưng trăm triệu lần không ngờ anh cứ nhiên vươn tay đem hai chân cô đẩy ra, gấp khúc hiện lên hình chữ M.

“Anh muốn làm cái gì?”

“Làm cho em kêu lên.”

“Cái gì?”

Khóe miệng của anh gợi lên một chút ý cười mỉa hoặc, hai tay đẩy ra hai chân ép chặt của cô, sau đó tà ác vươn tay thông thả vuốt ve da thịt trơn mềm nhất ở đùi khiến cho thân thể cô run rẩy không ngừng.

“Không cần như vậy. A.”

Bàn tay to của anh đi vào đóa hoa ướt át. Ầ ỉ dịch trong suốt óng ánh lây dính sang tay anh, tiết lộ ra phản ứng của thân thể cô. Anh mỉm cười dùng ngón tay trở khẽ chạm một chút điểm nhỏ bên trong nhụy hoa.

“Mấy ngày nay em cũng rất nhớ bồn vương.”

“Nào có?” Cô đương nhiên không có khả năng vui vẻ thừa nhận.

“Nha đầu hư khẩu thị tâm phi, thân thể của em cũng đã đầu hàng, em còn quật cường như vậy?” Giống như là muốn trừng phạt cô nói một đằng nghĩ một nẻo, anh cố ý khẽ xoa một chút lên trên điểm nhỏ kia.

“A!” Bị loại mãnh liệt thành linh xảy ra đánh sâu vào khiến chấn đắc nói không ra lời. Cô chỉ có thể xụi lơ ở trong lòng anh, vô lực nhắm mắt lại, hưởng thụ vui thích không thể diễn tả bằng lời.

“Không cần làm như vậy.” Cô cầu khẩn, cô nhất định sẽ hỏng mất .

Không để ý cầu xin của cô, ngón tay lay dính mật dịch xâm nhập thẳng vào lỗ nhỏ chặt chẽ, nhẹ nhàng hoạt động lên. . . .

“Đại vương gia.” Cô khẩn trương bắt lấy cổ tay anh, ý đồ cuối cùng là muốn ngăn cản, nhưng tới đã không kịp.

Từng trận hương thơm thiếu nữ mê hoặc tia lý trí cuối cùng của anh, ngón tay thon dài không ngừng ở trong khe huyết chặt chẽ thăm dò, tham luyện cảm giác âm áp phong phú, lưu luyện không rời kéo ra đưa vào.

“A. Không cần.” Dưới sự kích thích không ngừng của anh, chất mật ngọt lành trong cơ thể cô liền không thể khống chế ồ ồ chảy ra, lay dính hai đùi tuyết trắng, chảy xuống giường.

Phản ứng xấu hổ như vậy làm cô muốn giãy giụa, nhưng khoái cảm sung sướng lại làm cô suy yếu chỉ có thể vô lực thừa nhận.

Anh phóng túng chính mình, không muốn xa rời thân thể mềm mại lại mê người của cô, vừa lòng nhìn cô ở dưới thân mình nức nở uyển chuyển, hương thơm hỗn hển.

“Em là của bốn vương, em là của bốn vương.”

Cô thì thào nói “Em. . . . em là của anh.”

Lời của cô vừa mới nói xong, liền gọi dậy tất cả dục hoả trong cơ thể của người đàn ông này. Anh rất nhanh liền đem nam tính đang khát vọng của mình chống lên hoa huyết kia. Đầu tiên là kiên quyết thông thả ra vào dần dần xâm nhập thân thể của cô càng sâu hơn.

“A.” Môi đỏ mọng tràn ra tiếng rên rỉ mất hồn, lửa dục trong thân thể cũng dụ dỗ cô vô ý thức lắc lư eo kích thích người đàn ông ở trong cơ thể.

Bị hoa kính chặt chẽ âm áp vây quanh, bị chất mật ướt át trong suốt làm dễ chịu, dục vọng liền giống như thú dữ đói khát, mạnh mẽ, cuồng dã, mất khống chế bắt đầu xâm lược, giữ lấy, một lần xâm nhập hơn một lần.

Anh kịch liệt thả cường lực ở trong cơ thể cô từng lần kéo ra đâm vào, giống như muốn cô khó quên xâm chiếm của anh. Mà cô cũng chỉ có thể phối hợp với yêu cầu của anh đóng đưa thân mình.

“A.” Chịu không nổi anh cuồng dã đánh đến, mỗi một cái đều làm cho cô cơ hồ sắp không thể hô hấp. Cô đành phải vươn hai tay chống đỡ bả vai anh, vô lực cầu khẩn “Chậm một chút.”

Nghĩ đến cô muốn cự tuyệt, nhưng lửa dục đã cháy lan cả đồng cỏ, thân thể làm sao có thể ở phía sau hô ngừng? Cho nên ngược lại, làm động tác của Lan Tĩnh càng trở nên mãnh liệt hơn, càng thêm đói khát đâm chọc vào, vận động tới.

“Em là của bốn vương, không cho phép không cho phép em cự tuyệt bốn vương.”

“Em không phải. . . . A. . . .” Lời cũng không có cách nào nói xong, một trận khoái cảm lại giống biển rộng tràn ra thổi quét, khiến cô bị động ngênh đón khoái hoạt dục tiên dục tử.

“Đại vương gia!” Rốt cục cô vong tình hô hoán, cảm giác thân thể mình giống như muốn theo một lần lại một lần giữ lấy của anh mà nổ mạnh. Cô ôm chặt lấy đầu anh, chỉ sợ buông lỏng tay sẽ từ trời không rơi xuống trên mặt đất.

“Ngênh Xuân!” Anh găm nhẹ tên cô.

Sau khi thân thể run lên một trận mãnh liệt, cô cảm thấy trong cơ thể mình bị một luồng nóng bỏng ướt át bắn vào, làm cô lại một lần nữa đạt tới cao triều trước nay chưa từng có.

7. Chương 7

Lan Tĩnh thỏa mãn ghé vào người Ngênh Xuân thở dốc không thôi, tuyệt chưa muốn rời khỏi.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, chiến trường kịch liệt dần dần lắng xuống, đêm trăng mờ lại khôi phục. Lan Tĩnh từ trong túi lấy ra một sấp tiền mặt.

“Đây là cái gì?” Nghênh Xuân nằm trên giường vụt vụt thở gấp, xương cốt toàn thân đau nhức không thôi, lại cảm thấy thực thỏa mãn. Lần đầu biết được cái gì gọi là cảm giác thể xác và tinh thần đều đạt được cực khoái.

“Tiền lương hôm nay.” Để cho tiện cũng là vì lấy lòng Nghênh Xuân, anh đưa ra điều kiện đó là vừa kết thúc công việc lập tức lĩnh tiền. Như vậy mới có thể tự tay đưa cho Đại a đầu đáng yêu của anh, để cho cô có thể mua đông mua tây.

“Nhiều như vậy? Cho em làm gì?”

“Cho em dùng trong nhà a!”

“Dùng trong nhà?” Anh đã cho cô rất nhiều tiền. Đương nhiên, không ai ngại nhiều tiền a!

“Nếu nhìn thấy thứ mình thích đều có thể mua, không cần lo lắng, bốn vương sẽ rất cố gắng kiếm tiền.” Anh vừa nói vừa hôn cô, như một tiểu cầu cầu nhiệt tình.

“Nhưng. . . Vì sao?” Trong lòng cô mang theo một tia cảm giác vừa mong chờ lại vừa sợ bị thương tổn, cũng không biết mình rốt cuộc muốn nghe loại trả lời nào.

“Chúng ta cũng đã như vậy, cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân. Hơn nữa em là hoàng hoa khuê nữ, tuy rằng thân phận của anh là vương gia, chơi đùa em cũng không tính là cái gì, nhưng nguyên tắc cá nhân của bốn vương là phải biết chịu trách nhiệm.”

Cô mở to hai mắt. Cô có nghe lầm hay không? Chơi đùa cô cũng không tính là cái gì?

“Bốn vương xem phim trên tivi, hiện tại nữ tử đều lưu hành tình một đêm.”

“Em mới ”

Hai chữ ‘sẽ không’ còn chưa nói ra miệng, đã bị anh bá đạo đánh gãy.

“Đương nhiên em không thể. Nếu bốn vương đã đáp ứng kết hôn với em, em tự nhiên sẽ phải chuyên chú chỉ một mình bốn vương.”

“Anh muốn kết hôn, em liền nhất định phải gả sao?”

“Đương nhiên muốn.” Anh một bộ đương nhiên nói xong “Em muốn bốn vương làm gì, hiện tại bốn vương cũng đều đã làm được.”

“Em nào có muốn anh làm cái gì?”

“Em không phải muốn bốn vương kiếm tiền nuôi gia đình sao? Bốn vương làm được, hơn nữa về sau bốn vương sẽ còn làm rất tốt.” Nói xong, anh liền hôn lên mặt cô “Đợi ngày mai xây xong nhà mới rồi, chúng ta liền chọn ngày thành thân.”

“Đợi chút, nhà không phải vừa mới xây không bao lâu sao?”

“Bốn vương mời sư phụ Nhật Bản.”

“Nhật Bản?”

“Đội ngũ kia có thể đem cái cầu biến thành đường trong một buổi tối.”

“Cái gì?” Cô kinh ngạc nói “Vậy phải cần rất nhiều tiền đấy!”

“Thật là tốn rất nhiều ngân lượng của bốn vương, bất quá đáng giá.” Anh nghĩ, Nhị nha đầu chỉ là lấy bảo vật từ trên người anh, cũng có thể an nhàn qua mấy đời.

Thấy anh đã thoải mái nằm xuống, hai mắt nhắm lại bộ dạng chuẩn bị ngủ. . . . Nhưng nơi này hình như không phải phòng của anh a?

“Anh muốn ngủ ở chỗ này?” Nghênh Xuân hỏi.

“Đương nhiên, em ngủ ở nơi nào, bổn vương ngủ ở nơi đó.”

“Làm sao anh có thể như vậy.”

“Bổn vương ra lệnh cho em nhanh chóng nằm ngủ, bằng không biến dạng rồi, bổn vương cũng không màng.”

Cô ngay cả cơ hội phản kháng đều không có, cũng đã nghe thấy thanh âm ngáy to khi ngủ của anh.

Thật sự là bị người đàn ông này đánh bại.

Nhìn anh ngủ được rất ngon, khoe miệng cô không tự chủ cong lên một nụ cười hạnh phúc.

Cô lặng lẽ vươn tay vòng quanh anh, đem đầu mình tựa vào khuôn ngực cường tráng, hưởng thụ cảm giác an toàn tràn ngập khuỷu tay.

Cô cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại, mà anh cũng đưa tay ra ôm chặt lấy cô.

Một buổi tối này, hai người đều ngủ rất ngon.

*** **

“Đại vương gia, nhanh chóng rời giường, em.”

Nghênh Xuân mở cửa phòng lại không thấy một bóng người. Cô trừng mắt nhìn phòng trống rỗng, khó hiểu, sáng sớm Lan Tĩnh đã chạy đi nơi nào?

Cô đi đến ngồi xuống thật mạnh lên giường, phát hiện Lan Tĩnh Đại vương gia này thật đúng là lợi hại, thật sự đã xây xong một tòa phủ Vương gia.

Anh rõ ràng là một cổ nhân không biết gì. Thế nhưng lại có người nhìn thấy anh ở máy bán cà phê, cư nhiên bị người ta bắt giết tìm anh đi quay phim. Hơn nữa còn là phim nhiều tập tám giờ! Nhân vật diễn là Vương gia.

Bất quá, muốn anh diễn Vương gia với anh mà nói hẳn là chuyện tình rất hợp lòng rồi? Anh chẳng cần diễn bởi vì trên thế giới này ai có thể làm Vương gia được như vậy giống anh?

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng điện thoại kêu, lập tức lao ra tiếp “Alo?”

“Tiểu thư, chúc mừng cô trúng giải thưởng lớn.”

“Tôi không có mua vé số.” Cô mặt không chút thay đổi nói, sau đó cúp điện thoại.

Không bao lâu, điện thoại lại vang lên, cô vừa giận vừa nhanh chóng chạy đi tiếp điện thoại, nói “Alo?”

“Con gái, mau tới cứu ba, ba là ba con, ba bị bắt cóc.”

“Ba tôi đã chết rồi!” Cô lại cúp điện thoại.

Cô vừa mới xoay người đi chưa được mấy bước, điện thoại lại vang lên.

“Tiểu thư, tôi là phó đạo diễn của chồng cô. Bây giờ cậu ấy đang làm việc, nhưng cậu ấy nhất định bắt tôi giúp cậu ta gọi điện thoại nói với cô, tối hôm nay cậu ta sẽ về nhà.”

“Các anh là một đám lừa gạt!”

“Cái gì.”

Cô hung hăng cúp điện thoại.

Sao mới sáng sớm đã nhận được nhiều điện thoại của đám lừa gạt như vậy? Thật là...

“Chị cả, mới sáng sớm mà sao chị cứ nhìn di động điện thoại thế, muốn gọi liền gọi...! Cần gì phải như vậy a?” Nghênh Thu cắn một miếng bánh mì vừa đi vừa ăn đến bên cạnh Nghênh Thu ngồi xuống, sau đó cúi đầu tìm điều khiển từ xa.

Nghênh Xuân đem điều khiển từ xa bên cạnh đưa cho cô “Chị nào có? Chị đang xem đồng hồ.”

“Đồng hồ trên tường không phải rất lớn, rất dễ nhìn sao?”

Nói xong, Nghênh Thu không có nghe được Nghênh Xuân đáp lời, chỉ cảm thấy tựa hồ có loại khủng bố trầm mặc chậm rãi che kín toàn bộ không gian. Trầm trọng làm cho người ta không thể hô hấp.

“Hôm nay em không phải đi học sao?” Ngữ khí như từ địa ngục xuất hiện.

Ồ ô! Chị cả từ xấu hổ chuyển thành giận dữ. Nghênh Thu thề lời “Không! Trường học thi cuối kỳ, hôm nay có thi thử cuối kỳ.”

“Đã đọc sách xong chưa?” Sắc mặt giống như trời đông giá rét xuất hiện.

“Đọc đến một nửa đi ra nghỉ ngơi.” Wow! Đại tỷ từ xấu hổ chuyển thành giận dữ là sẽ từ thiên sứ biến thành ác ma. Cô nên tạm bỏ qua TV yêu thích, tránh mau đi!

“A! Chị cả, em đột nhiên cảm thấy toàn thân đã tràn ngập sức sống học bài, em phải lập tức đi học bài. Em về phòng.”

Khi phòng khách chỉ còn lại một mình Nghênh Xuân, cô liền hít một hơi thật sâu, kể đó cúi đầu bấm số điện thoại của Nghênh Hạ.

“Cái gì? Ngày hôm nay tan ca trở về sớm một chút sao? Vì sao? Em còn muốn đuổi kịp tiến độ. . . . Nha! Là như thế này a! Được.”

Điện thoại vừa cúp, Nghênh Hạ lập tức còn chưa quay đầu lại đã tuyên bố với mọi người “Hôm nay tan ca xong tôi phải đi trước.”

Động tác của mọi người lập tức dừng lại, mở to hai mắt nhìn chăm chú vào cô.

Nghênh Hạ nâng eo, hai tay khoanh trước ngực “Có ý kiến gì không?”

Nữ vương bão nổi.

“Không có.” Tất cả mọi người cung kính cúi người, cùng kêu lên đáp án.

Nghênh Xuân lại gọi điện thoại cho Lan Khang đang vui đầu trong tiệm sách, nhắc anh ta về nhà ăn tối sớm một chút.

Lại đến, cô bấm tiếp một dãy số khác, điện thoại vang lên đã lâu. . . .

Cô có chút mất mát cúp điện thoại.

Chẳng lẽ đang quay phim bận rộn nhiều việc sao? Có thể nha! Hay là đợi chút gọi lại.

Cô vừa mới nghĩ như vậy, di động lập tức liền vang lên. Vừa nhìn, là anh gọi điện trả lời.

“Alo?”

“Đại a đâu, tìm anh a?”

“Uh. . . . Anh đang làm việc sao?” Cô làm sao lại nghe thấy thanh âm có người đang tranh cãi âm ỉ cùng nguyên rủa?

Lan Tĩnh nhìn đạo diễn thở hổn hển một chút, còn có nhân viên công tác khác giờ chân. Bọn họ đương nhiên sẽ giờ chân rồi, nào có người quay phim, đang quay đến thời điểm cao trào nhất còn có thể đi tiếp điện thoại?

Bất quá anh không cần, bởi vì người gọi tới là Nghênh Xuân.

“Không có việc.” Lời của anh vừa nói xong, chỉ thấy đạo diễn đã ngã xuống miệng sùi bọt mép.

“Nha! Vậy hôm nay sớm kết thúc công việc một chút được không?”

Nhìn đạo diễn té trên mặt đất một cái, Lan Tĩnh gật gật đầu “Nếu có chuyện rất quan trọng, hiện tại anh có thể kết thúc công việc.”

Lần này, đối trở lại đạo diễn đã té xỉu .

“Cũng không có chuyện quan trọng gì, chỉ là hôm nay em mua được một gốc bắp cải thực mới, cho nên. . .”

“Anh đã biết, anh nhất định sẽ về nhà dùng bữa đúng giờ. Đúng rồi. . . .” Anh đột nhiên hạ giọng, sắc sắc hỏi “Dùng bữa xong thì sao? Có phục vụ đặc biệt không?”

Hồ hấp ở một bên điện thoại khác có chút khấn trương, trầm mặc một hồi, Nghênh Xuân mới sắc sắc trả lời lại “Sẽ cho anh hưởng thụ giống như đế vương.”

Ánh mắt anh hiện lên ánh lửa vui mừng, khẩu khí kiên định nói “Anh nhất định sẽ kết thúc công việc đúng giờ.”

Điện thoại vừa ngắt, đạo diễn vừa rồi té xỉu nhảy dựng lên như một con gấu lớn bị dẫm vào chân.

“Rốt cuộc cậu là đạo diễn hay tôi là đạo diễn?”

Phó đạo diễn cũng từ trên mặt đất đứng dậy, giống như gia nhập hàng ngũ con gấu nhảy nhót nói “Đúng thế! Kết thúc công việc lúc nào là anh có thể kêu sao? Hiện tại tiến độ đều chậm một đoạn lớn rồi, anh muốn đuổi theo như thế nào?”

Đạo diễn quay đầu, mắt hững nói với phó đạo diễn “Này! Cậu đoạt lời kịch!”

“Vâng” Phó đạo lập tức ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Đạo diễn nói tiếp với Lan Tĩnh “Đừng tưởng rằng thiên kim nhà ông chủ thích cậu, là cậu có thể vô pháp vô thiên như vậy. Cậu phải biết rằng đóng phim mặc dù là rất thương nghiệp hóa, nhưng cũng phải có thiên phú diễn xuất tốt cùng tài đạo diễn giỏi mới có thể làm phim truyền hình. Cậu cho là chỉ dựa vào gương mặt xinh đẹp là đủ sao? Tôi đây đi bệnh viện chỉnh hình tìm một. . . .”

“Làm càn.”

“Vâng” Đạo diễn vừa nghe thấy lời nói tràn ngập uy nghiêm như vậy... bản năng cúi người cúi đầu. Phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện mình cứ nhiên không tự giác nghe theo mệnh lệnh xú tiểu tử trước mắt này.

“Cậu cũng dám kêu làm càn? Cậu thật sự nghĩ rằng mình là Vương gia sao?”

“Nếu ở địa bàn của tôi, ông cũng sớm đã bị treo lên cửa thành để phơi khô rồi. Tôi nếu không phải vì cô gái mình yêu cùng cục cưng tương lai, ông nghĩ rằng tôi nhất định sẽ ở trong này nghe ông hát tuồng sao?”

Hừ lạnh một tiếng, Lan Tĩnh phẩy tay áo bỏ đi, để lại đạo diễn cùng phó đạo diễn trợn mắt há hốc mồm.

Hiện trường yên lặng khoảng 1 phút lâu, đột nhiên, một thanh âm nữ tử mềm nhỏ thanh thúy truyền đến “Vương gia hồn nhiên thiên thành như vậy, Vương gia không cần cố ý làm bộ liền tràn ngập uy nghiêm như vậy, Vương gia có thể lay động lòng người như vậy, ông đi nơi nào tìm?”

“Đại tiểu thư.”

Nguyên lai người nói chuyện, là thiên kim nhà ông chủ bỏ vốn quay bộ phim này.

Ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người vị thiên kim tiểu thư khí chất thanh lịch, mỹ lệ hào phóng kia. Chỉ thấy môi cô mỉm cười, miệng lại tràn ngập mệnh lệnh nói “Không có anh ta đóng vai nam chính, bộ phim này cũng không cần quay.”

*** **

“Vì sao trong nhà xuất hiện một cái gương mặt xa lạ?” Lan Khang đi đến bên người Nghênh Xuân, cầm trong tay một cái đĩa không, tỏ vẻ muốn ăn chút bánh táo.

Tối hôm nay đại a đầu nấu thức ăn còn phong phú hơn, ngon hơn sữ phụ trong phủ của anh lúc trước. Quả thực chính là lấy ra tất cả tuyệt chiêu của mình.

Tuy rằng anh không rõ là muốn chúc mừng cái gì, nhưng xác định là, ngũ tạng miếu của anh đã vô cùng thỏa mãn.

“Còn muốn?” Thu hồi cảm giác mất mát, Nghênh Xuân cường tỉnh lại tinh thần, miễn cưỡng cười vui nói “Người đó là thủ trưởng của Đại vương gia, đương nhiên phải nịnh bợ.”

“Ăn ngon.” Lan Khang lấy một miếng bánh lớn, lập tức đưa vào trong miệng cắn miếng to. Thứ này thật đúng là ăn không tởi “Thủ trưởng? Cấp trên của chúng tôi chỉ có phụ hoàng.” Lan Khanh đương nhiên trả lời.

Nghênh Xuân lộ ra cái mỉm cười đầu tiên từ tối hôm nay, cố ý đem bánh táo thơm ngào ngạt cắn miếng lớn một chút cho anh.

“Cắt thêm một đĩa nữa đi.” Anh đột nhiên nhiều thêm một câu.

“Vì sao?” Hôm nay khẩu vị người đàn ông này sao lớn khác thường?

“Bổn vương thấy tối hôm nay tiểu nha đầu đều không có ăn cái gì.” Mặt anh không chút thay đổi nói, nhưng anh càng làm bộ như không có việc gì, liền đại biểu nhất định có việc.

“Anh chú ý thật cẩn thận.” Nghênh Xuân vừa nói vừa đem miếng bánh đặt vào trong một cái đĩa thủy tinh xinh đẹp khác, để Lan Khang đem cho em gái ăn.

“Nó trong thư phòng học bài, anh biết chứ?” Nghênh Xuân đối với bóng lưng cao gầy của Lan Khang hô.

“Đã biết, cứ nhiên dám ở sau lưng bổn vương rồng to, nha đầu nhà này thật sự là càng ngày càng không biết lớn nhỏ.”

Nghe được anh ta vừa đi vừa lẩm bẩm, Nghênh Xuân cảm thấy anh thật sự rất đáng yêu, ít nhất tốt hơn Đại vương gia bên ngoài nhiều.

“Đại a đầu.”

Một tiếng la lên làm tim cô trùng xuống một chút. Tập trung nhìn lại, phát hiện là Đại vương gia đang gọi cô, cô nhanh chóng tiêu sái ra phòng bếp.

Trang phục tỉ mỉ của cô đều bị một cái tạp dề nát trắng lớn chặn lại, khiến cô thoát nhìn như bình thường, giống một bà mẹ trẻ.

Lúc trước cô cũng không thèm để ý, nhưng hôm nay chính mình lại trang điểm, nhưng vẫn mặc vào cái tạp dề cũ nát này. . .

Nghênh Xuân chậm rãi tiêu sái đến đại sảnh được Lan Tĩnh tốn nhiều tiền tu sửa toàn bộ. Nghe em hai nói, giá bán của dạ minh châu trên người anh, có thể cho các cô nằm ăn cả đời.

Anh còn đem phòng trống không ai ở bên cạnh mua lại. Sau đó trang trí lại toàn bộ giống phủ Vương gia Đường triều, căn bản chính là đem nhà mình mang đến hiện đại.

Không riêng gì như vậy, bọn họ còn đem ba chị em các cô trở thành nha hoàn sai sử. Những điều này các cô vẫn có thể chịu được, dù sao nếu không phải bởi vì mấy thời gi—an, bọn họ có lẽ còn ở tại Đường triều làm Vương gia. Thậm chí Đại vương gia còn có thể sẽ trở thành hoàng đế Đường triều.

Nghĩ đến di vật của phụ thân cứ nhiên làm ảnh hưởng đến lịch sử, thật sự là chuyện khủng khiếp.

Cô còn hy vọng xa vời muốn cái gì đây?

Nghênh Xuân bưng trà đi đến đại sảnh, phát hiện Lan Tĩnh ngồi ở vị trí lớn đang mỉm cười nghe nữ tử tao nhã bên cạnh nói chuyện, hai người tựa hồ chung đụng thật hòa hợp.

Trên người anh không còn mặc quần áo quá hạn của phụ thân, mà là một thân hàng hiệu. Đèn thủy tinh bên trên chiếu xuống, cả người anh thoát nhìn lấp lánh tỏa ánh hào quang. Áo sơ mi trắng phối với một cái quần dài Armani màu đen, ngực rộng mở một chút, lộ ra cổ màu đồng khêu gợi. Tóc dài dùng một sợi tơ màu đen buộc lại, bộ dạng thật đẹp, căn bản chính là tác phẩm hoàn mỹ nhất trên trời. Anh thật giống như vai nam chính từ trong phim thần tượng bước ra.

Hình ảnh hai người ngồi chỗ kia, thật sự là mỹ lệ cực kỳ.

Vương tử cười mỉ mỉ với công chúa, làm cho gương mặt công chúa vui mừng tươi cười, đối với cô ấy cũng là . . .

“Đại a đầu, động tác chậm như vậy, khách đều đã khát nước.” Lan Tĩnh không vui nói.

Thích ra lệnh cho cô, sai sử cô như vậy, thật sự xem cô như đại a đầu.

“Nha!” Cô tuy rằng rất muốn cầm cái cốc ném anh ta, nhưng dù sao cũng đang có khách. Một lát nữa hăng hạo hạo nổi bão.

“Văn tiểu thư, đây là trà quán quân thượng đẳng, thực đắt tiền.” Nghênh Xuân khách khí giới thiệu.

“Uh! Cái này tôi biết, mỗi ngày tôi đều nhất định phải uống một chén mới có thể qua một ngày!” Văn Thiên Ni mỉm cười, trong lời nói hàm ý chính là nhà bọn họ có tiền đến mức đem trà quán quân này làm nước uống.

“Vậy sao?” Nghênh Xuân liếc trộm Lan Tĩnh một cái, cho là anh sẽ thay chính mình nói chuyện, vì trà quán quân này là anh mang theo mình bỏ núi thật là ới tìm được nơi đầu nguồn trồng trà của nông dân mua được. Cũng bởi vì anh xem tiết mục ti vi giới thiệu, muốn uống còn muốn lời cả cô xuống nước.

Trải qua thiên tân vạn khổ tìm được trà, hiện tại bị khinh thường như vậy, y theo cá tính của anh hẳn là sẽ nổi bão.

Nhưng anh ta không có, chỉ để lộ ra biểu tình không phải rất vui vẻ.

Kỳ thật, anh đối với cái đuôi này rất mất hứng, một đường theo tới trong nhà, nhưng người tới là khách, anh cũng đành hảo nhân nại, lại làm cho Nghênh Xuân cho là anh không vui mừng là vì cô hầu hạ không tốt.

“Vậy uống nhiều chút, uống xem có cái gì khác với nhà cô?” Lan Tĩnh khách khí nói.

“Nhưng dạ dày người ta chỉ có thể uống trà nhà chúng ta chuyên chúc, không thể uống trà lung tung bên ngoài, sẽ đau bụng.” Văn Thiên Ni nũng nịu nói.

Lan Tĩnh ra lệnh với Nghênh Xuân “Thế thì sửa đi.”

“Nhưng sửa trong nhà vừa uống hết.” Nghênh Xuân khó xử nói.

“Anh buổi sáng hôm nay vẫn còn nhìn thấy một bình nguyên a!”

“Không có sai. . . .” Nghênh Xuân liếc Lan Ngọc vừa từ phòng bếp đi ra, vừa cầm lấy một bình sữa gia đình rót ra.

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người toàn bộ dừng ở trên người anh, Lan Ngọc vội vàng đem mấy ngụm sữa còn lại một hơi uống sạch, giống như sợ bị cướp mất.

Đánh trọn vẹn một cái nấc, anh sờ sờ bụng nói “Sữa nói với tôi, nó tình nguyện đến trong bụng cao quý của bốn vương, cũng không cần bị người ghê tởm ô nhiễm thuần trắng của nó.”

“Lão tam!”

Nhìn thấy Lan Tĩnh biến sắc, Nghênh Xuân lập tức nói “Không sao, tôi đi mua, rất gần, đi vài bước là đến.”

Cô vội vàng cầm lấy cái can, thuận tiện túm lấy tay áo Lan Ngọc cùng nhau đi vào phòng bếp.

Vừa đi đến phòng bếp, Lan Ngọc liền lạnh lùng nói “Làm càn, ai chuẩn dân nữ như cô nắm loạn tay áo bốn vương?”

“Thực xin lỗi.” Nghênh Xuân vội vàng buông tay, bất quá cô vẫn nhỏ giọng nói “Tam vương gia, cảm ơn anh.”

“Tạ bốn vương cái gì? Bốn vương thật sự thích uống sữa.” Anh lạnh lùng ngắm cô một cái, sau đó không phải rất hài lòng nói “Cô cũng thật là, bình thường nên trang điểm xinh đẹp một chút, mới sẽ không bị kém hơn người ta.”

“Tôi biết anh muốn giúp tôi, chỉ là tôi thực lo lắng.”

“Lo lắng cái gì? Bất quá là sữa mà thôi, muốn bồn vương uống một thùng cũng chẳng sao, bồn vương ở Vương Phủ đều là uống như vậy.” Lời tuy nói như thế, kỳ thật đã tiết lộ ra thật sự anh là đang giúp Nghênh Xuân tránh đi rắc rối.

“Tôi nghĩ, chúng ta hay là nên đi gặp bác sĩ.” Nghênh Xuân chột dạ nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì sữa quá thời hạn đã lâu rồi.”

“A!” Anh đột nhiên ôm bụng kêu lên “Bồn vương thật sự cảm thấy bụng có chút kỳ quái.”

Anh như thế, nhưng làm Nghênh Xuân sợ hãi “Vây. . . . Nhanh chóng kêu xe cứu thương. . . .”

“Không còn kịp rồi, bồn vương ra lệnh cho cô nhanh chóng đạp cái phương tiện giao thông kỳ quái không tên tồn tại trên thế giới này của cô, đưa bồn vương đi bệnh viện!”

“Đó là xe đạp, không phải là cái gì kỳ quái. . . . Được được được, tôi lập tức chở anh đi.” Nói xong, cô lập tức hướng đại sảnh, lại bị anh một phát bắt được đuôi ngựa trên đầu kéo về.

“A. Đau đau đau.”

“Cô muốn chạy đi đâu?”

“Báo cáo với Đại vương gia.”

“Mạng người quan trọng, huống chi bên cạnh anh ta có hồ ly tinh trực, không chết được, nhưng bồn vương là tính mạng bị đe dọa!”

Nghênh Xuân nhìn Lan Ngọc luôn miệng nói tính mạng bị đe dọa trước mắt, phát hiện anh trừ bỏ bụng bởi vì uống quá nhiều sữa lỗi ra một chút, coi như vẫn là rất có tinh thần.

Như là sợ cô phát hiện sơ hở, anh lại lập tức ôm bụng đau khổ rên rỉ, làm cho cô cũng không quan tâm được nhiều như thế, giúp đỡ anh ngồi trên xe đạp. Sau đó cố hết sức đạp, hướng bệnh viện gần nhất chạy đi gấp.

8. Chương 8

Sau khi đến bệnh viện, Nghênh Xuân mới phát hiện một sự thực vô cùng kinh khủng đó là Lan Ngọc không có chứng minh thư, không có thẻ bảo hiểm. Gặp bác sĩ sẽ là một vấn đề lớn.

Cả hai đang ở phòng cấp cứu, mắt to trừng mắt nhỏ. Lan Ngọc giống như không có việc gì gặm quả táo, Nghênh Xuân lại bị hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, ngồi không nhúc nhích như pho tượng mỹ thuật tạo hình trong tiệm.

Vừa rồi y tá mời cô đi làm một chút thủ tục, vấn đề là, cô muốn đi đâu làm mấy thứ giấy chứng minh cùng thẻ bảo hiểm đây?

Nếu làm không được, Tam vương gia có phải sẽ bị cảnh sát bắt đi hay không? Có thể hay không cho rằng Tam vương gia là khách nhập cư trái phép?

“Chị cả của em làm sao vậy? Trầm trở khen ngợi vài tiếng cũng chưa đáp lại.”

Phía sau, Nghênh Hạ nhận được điện thoại lập tức chạy tới, lại phát hiện bệnh nhân đưa khám gấp hẳn nên suy yếu nằm ở trên giường hừ hừ buồn bã, chứ không phải khỏe mạnh có khẩu vị sắp đem táo mà y tá tặng gặm hết sạch cả giỏ. Về phần chị cả lại là sắc mặt tái nhợt tựa như sắp té xỉu.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Vị trí hai người không phải hẳn là nên hoán đổi một chút a? Nghênh Hạ tuyệt không cảm thấy người đàn ông chương mắt này cần nằm ở trên giường, nên đổi lại là chị cả nằm mới đúng chứ!

“Nha! Cô ấy vừa mới nghe tới muốn làm thủ tục gì—ao nộp phí khám gấp, liền giống như là bị định trù.” Lan Ngọc lại gọn ghẽ giải quyết thêm một trái táo nhỏ, đem hột chính tẻ đặt vào trong giỏ xách.

Nghênh Hạ đặt mông ngồi lên giường bệnh, cũng không để ý có đề vào Lan Ngọc hay không. Cô quan tâm cầm tay Nghênh Xuân “Chị cả, có phải chị đang lo lắng thân phận của bọn họ hay không?”

Vừa nghe đến đây, Nghênh Xuân lập tức như được giải bùa, phục hồi tinh thần lại, cầm lấy tay Nghênh Hạ, thật cẩn thận dùng khẩu khí giống như bên cạnh có anh em tốt, nói “Em hai, làm sao bây giờ? Phải làm sao rồi đi bệnh viện? Cảnh sát có phải sẽ tới bắt hay không?”

“Ôi! Loại sự tình này yên tâm gi—ao cho em, nhưng sắc mặt chị khủng bố như vậy, muốn thuận tiện đi khám gấp hay không?”

“Cô ấy là bị hồ ly tinh chọc đến sinh bệnh.” Lan Ngọc nói chuyện với cái ót Nghênh Hạ.

Nghênh Hạ xoay đầu lại, khó hiểu hỏi “Hồ ly tinh? Chẳng lẽ mẹ lại nghịch loạn mấy thời gi—an? Lần này hút hồ ly tinh trở về?”

“Không phải, con hồ ly tinh này là Đại hoàng huynh tôi trêu chọc đem về.”

“Cái gì?” Nghênh Hạ lại nhìn chị cả của mình “Chị cả, hôm nay chị bảo bọn em sớm trở về một chút không phải là muốn chúc mừng sinh nhật chị hay sao? Bánh kem sinh nhật em đều mua xong rồi, hiện tại hẳn là đã đưa đến nhà. Vì sao còn có thể mời khách khác?”

“Cô ấy là con gái của ông chủ Đại vương gia.” Nghênh Xuân một câu nói hết tất cả ủy khuất cùng bất đắc dĩ.

Tiếp theo, cô rất nhanh đem tất cả sự vụ vừa mới xảy ra nói cho Nghênh Hạ về trễ, Nghênh Hạ gật gật đầu “Em hiểu được, trò xiếc cũ rích như vậy mà người đàn bà kia cư nhiên cũng lấy ra chơi? Thật là...”

“Đúng vậy!”

Vừa nghe thấy người đàn ông phía sau trả lời đương nhiên như vậy, Nghênh Hạ chậm rãi quay đầu đi ngắm anh một cái, đồng thời cũng ngắm đến y tá cùng nữ bệnh nhân thậm chí ngay cả nữ người nhà của họ. Toàn bộ phòng cấp cứu đều đang nhìn không chuyển mắt trên người của anh ta.

Người đàn ông thích trêu hoa ghẹo nguyệt này!

Nghênh Hạ rất khó hiểu cảm xúc không thoải mái trong lòng là gì, nhưng nghĩ đến anh cũng là vì thay chị mình thoát đi rắc rối mới có thể như vậy, cho nên liền tạm thời không cần soi mói anh.

“Chị cả, nơi này gi—ao cho em xử lý là tốt rồi.”

“Nhưng anh ta không có.”

“Em sẽ xử lý.” Hai tay Nghênh Hạ khoát lên vai Nghênh Xuân, quả quyết nói “Tin tưởng em, ba cổ nhân này bị cảnh sát chụp tới chẳng những không có việc gì, còn có thể đem cảnh sát trở thành thủ vệ của bọn họ mà sai sử. Bất quá để tránh đi càng nhiều phiền toái, em nên hảo hảo bảo hộ anh ta. Chị cả cũng không cần lo lắng.”

“Chị chỉ không hi vọng phát minh của cha ảnh hưởng tới cuộc sống yên tĩnh của chúng ta.”

“Đương nhiên, dù sao xuyên qua thời không cũng là chuyện thần kỳ cỡ nào, mỗi người đều hi vọng có thể đi một chuyến hành trình tới đó. Chẳng qua mấy thời gian nhà chúng ta chỉ biết hút một ít đồ ngón ngang trở về mà thôi.”

Lan Ngọc ở bên cạnh nghe xong rất muốn giết người. Cô gái ngạo mạn này còn đang cường điệu bọn họ là đồ bỏ đi bị hút trở về, thật là khiến người ta tức chết.

“Chị cả, chị đi về trước, bằng không bánh sinh nhật sợ sẽ chảy hết mất. Còn có, em đói bụng rồi, em muốn ăn đại tiệc nha! Còn có, chị cả, không cho phép chị lại mặc cái tạp dề này nữa.”

Nghênh Hạ vừa nói, Nghênh Xuân mới phát hiện mình vừa rồi quá mức sốt ruột, cư nhiên tạp dề vẫn chưa cởi mà đã chạy đến đây.

“A! Thật sự là thất lễ.”

“Không biết a! Bốn vương cảm thấy cái tạp dề này mặc ở trên người Đại a đầu rất được. Đại a đầu hình như xinh đẹp hơn gấp mấy lần so với thời điểm lần đầu tiên bốn vương nhìn thấy.” Lan Ngọc cười nói.

“Thật vậy chăng?” Nghênh Xuân vui vẻ nở nụ cười.

Nghênh Hạ ném cho chim công kia một ánh mắt thường thức.

Coi như anh thức thời, nhận ra ưu điểm của chị cả tôi.

“Đi thôi! Vừa rồi em vội quá không có lái xe tới, em cũng lo lắng chị đạp xe đạp trở về, ngồi tắc xi đi!”

“Được.” Nghênh Xuân lo lắng nói “Em hai, anh ta không có chứng minh thư cùng thẻ bảo hiểm, làm sao bây giờ?”

“Có tiền thì tốt rồi, theo chân bọn họ nói quên mang giấy chứng nhận. Trước lấy tiền mặt dè nặng, hơn nữa viện trưởng bệnh viện này là bạn tốt của em, không có việc gì.”

“Về sau thì sao? Ngộ nhỡ ở trên đường bị kiểm tra, hay là sinh bệnh phải phẫu thuật. . . .”

“Chị cả, yên tâm, em sẽ xử lý. Hôm nay là sinh nhật chị, Đại vương gia biết không?” Nghênh Hạ nói sang chuyện khác.

“Không biết.” Nghênh Xuân lắc đầu.

“Em cũng nghĩ thế. Chị có nói với anh ta không?”

“Chị vốn tính cơm nước xong tìm cơ hội nói với anh ấy, nhưng. . . .” Nghênh Xuân thở dài một hơi.

“Chị cả, em vốn không muốn nói nhưng không nói lại sợ chị chịu thiệt.”

“Nói cái gì?”

“Chị thành thật nói cho em biết, chị có phải đã thích Đại vương gia rồi hay không?” Nghênh Hạ một chầm thấy máu nói (nôm na là nói trúng tim đen).

*** **

Chị có phải đã thích Đại vương gia rồi hay không?

Nghênh Xuân ngồi trong tắc xi, cả đầu đều là những lời của Nghênh Hạ không ngừng quanh quẩn, làm cô cảm giác thực hỗn loạn, thực phức tạp.

Nghênh Xuân không để tắc xi đưa cô về tận cửa, mà ở phía trước ngõ nhỏ thả cô xuống dưới. Bởi vì, cô thích những đại thụ ngăn nắp trên con đường này. Dưới đại thụ đứng lặng một chiếc đèn đường sáng xinh đẹp, vào buổi tối thoát nhìn rất có phong tình châu Âu.

Tối hôm nay không có ánh trăng sáng tỏ, bất quá không có vấn đề gì. Một hàng đèn đường ngăn nắp kia cực kỳ giống vô số trăng tròn sáng nhỏ.

Vào thời gian cha sinh bệnh, buổi tối mỗi ngày ông thích nhất là cùng cô tản bộ ở dưới đại thụ, ông nói nơi này là sông trăng xinh đẹp nhất.

Nay, ba đã mất. Lúc này, cô đi ở trong dòng sông ánh trăng, cảm nhận được tịch mịch khó chịu hơn cả trước đây.

Đứng lặng trước một cây đại thụ cách nhà gần nhất, nhìn trên cành cây viết hai cái tên, cô vươn tay chậm rãi vuốt ve tên bên cạnh tên mình.

Xuân Xuân yêu Tinh Tinh một đời một thế vĩnh viễn không hối hận.

Bút tích non nớt là mình mới trước đây viết lên, không nghĩ tới bây giờ còn có thể thấy được như cũ. Bất quá ai biết bao lâu sẽ mơ hồ không còn rõ ràng?

Nghĩ đến đây, cô cầm lấy một viên đá nhỏ hình dài ven đường, một lần nữa đem dấu vết kia khắc lại càng thêm thân thiết, càng thêm rõ nét.

“Ai là Tinh Tinh?”

Một đạo âm thanh lạnh như băng nghiêm khắc làm cô sợ tới mức viên đá cầm trong tay rớt xuống đất, lăn vài cái, cuối cùng lăn đến bên chân Lan Tĩnh.

Nghênh Xuân nhìn thấy anh, xoay người muốn đi, lại bị anh một phen kéo tới phía sau cây, dùng sức ấn chống đỡ ở trên cây khô.

“Là tên đàn ông nào?”

“Tôi mệt chết đi rồi, xin anh đừng làm phiền tôi nữa.” Cô đẩy anh ra, nhưng mới đi chưa được mấy bước đã lại bị kéo trở về.

“Mệt mỗi? Tại sao phải mệt mỗi? Em lại gây ra chuyện gì sao?” Anh lạnh lùng nhìn cô.

“Anh không cần lo cho tôi.”

“Vì sao bốn vương không cần để ý đến em?”

“Đừng tưởng rằng chúng ta xảy ra quan hệ vài lần, thì giống như chúng ta đã là vợ chồng. Tôi yêu hay cùng với người đàn ông nào, anh quản cũng không được. Phụ nữ bây giờ không còn phải phụ thuộc vào sự cho phép đàn ông nữa, tôi có thể lựa chọn lên giường với người đàn ông nào.”

“Em đang nói bậy bạ gì đấy?”

“Tôi không nói quàng, tôi muốn anh buông ngay.”

“Mơ tưởng.”

“Được, tôi thành thật nói cho anh biết, tôi chán ghét mỗi lần anh chạm vào tôi. Anh mỗi lần đều làm cho tôi đau đến muốn chết, tôi không cách nào thừa nhận nữa, làm bộ cao trào thật là chuyện vất vả, anh có biết hay không?” Cô dùng sức gào thét.

“Cái gì?”

“Tôi biết bộ dạng mình không xinh đẹp như con gái ông chủ anh, càng không có khí chất của cô ta. Có lẽ anh hẳn là nên ở chung với cô ta, ít nhất cô ta có thể cam đoan về sau anh sẽ thăng chức rất thuận lợi. Không cần dây dưa không rõ với dân nữ nhảm chán lại không có thú vị như tôi.”

“Quan Nghênh Xuân, em điên rồi có phải hay không?” Anh dùng sức lay động bả vai của cô.

“Tôi đang thành toàn cho anh, anh hẳn là nên cảm động đến khóc rống chảy nước mắt đối với sự khoan hồng độ lượng của tôi mới đúng. Còn có, nếu tôi đều đã khoan dung hào phóng như vậy rồi, cũng biểu đạt ý tứ của tôi, anh không cần lại mang theo cô ta trở về ân ái cho tôi xem nữa. Một chút ý nghĩa cũng không có.”

“Cho nên nói, em chính là không cần bốn vương nữa?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đúng! Tôi không cần anh.”

“Anh nghĩ em thực sự yêu thích anh.”

“Anh hẳn biết tôi chưa từng có đàn ông theo đuổi chứ? Lần đầu tiên của tôi là cho anh. Về sau cơ thể của tôi cũng đều chỉ có anh chạm qua.”

Nghe đến đây, ánh mắt của anh trở nên dịu dàng hơn “Bốn vương biết.”

“Nhưng một cô gái cả đời chỉ có một người đàn ông rất không thú vị, tôi tự nói với mình, tôi muốn nhiều một chút. . . . nhiều người khác nhau, như vậy mới không tiếc nuối cả đời.” Ông trời tha thứ ta, cứ nhiên lấy những lời nói hù chết người của Nghênh Hạ ra nói. Nghênh Xuân âm thầm khẩn cầu xin tha thứ ở trong lòng.

“Em muốn nhìn nhiều người đàn ông khác nhau?” Anh lạnh lẽo ép hỏi.

“Đúng.”

“Bốn vương nghĩ em nhìn một mình anh là đủ rồi.”

“Anh đừng có chảnh, anh. . . . kỹ xảo của anh rất lạc hậu.” Cô khẩu thị tâm phi nói.

“Cái gì?” Anh đề cao âm điệu nói.

Đổ kị trong lòng khiến cô không khống chế miệng được, chỉ muốn đem thương tổn vừa rồi trả lại cho anh.

“Tôi nói.”

Anh đột nhiên dùng sức bắt lấy cô “Em nói vậy, toàn bộ thế giới không còn có người nào có thể biết em là tiểu lăng lờ nhiệt tình như lửa giống bồn vương.”

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm Nghênh Xuân từ đau lòng chuyển thành bi phẫn, sau đó bộc phát ra như lửa từ địa ngục. Anh dùng sức nắm bả vai cô, lực đạo mạnh mẽ giống như muốn hung hăng bóp nát cô.

Nghênh Xuân nhịn đau, bắt buộc chính mình nhìn thẳng anh.

“Nếu như vậy, bồn vương cũng không cần có nhiều thương tiếc với em nữa, cũng không cần nhẫn nại nữa rồi. Bồn vương muốn như thế nào liền như ấy.”

“Cái gì? Không được. . . .” Cô bắt đầu giấy dựa.

“Em đã không còn tư cách nói không được nữa rồi, em tàn nhẫn làm bồn vương thương tâm nên bồn vương sẽ trả lại cho em gấp bội.”

“Buông, tôi sẽ hét to, người đâu mau tới. . . . A!” Cô dùng sức phản kháng, lại vẫn bị anh nhấc vấy lên đến eo. Vật che lấp duy nhất nửa người dưới cũng bị kéo đến đầu gối “Dừng tay. . . .”

Lửa giận bị kích phát chuyển thành lửa dục càng cường liệt, dẫn động thú tính không lý trí nhất ở chỗ sâu trong lòng đàn ông.

Cô không có khả năng lớn tiếng hét chói tai, bởi vì cô biết mình không có mặt mũi này. Xung quanh đây đều là hàng xóm già nhìn cô từ nhỏ đến lớn. Cho nên cô chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, dựa vào trên cây khô, tùy ý anh đùa bỡn thân thể mềm mại mỹ lệ của mình.

Lan Tĩnh không có bất kỳ dẫn dắt nào, bởi vì anh cho rằng cần anh cẩn thận dẫn đường mê hoặc chỉ có cô gái mình quý trọng nhất. Mà cô gái cố ý thương tổn tới lòng mình này căn bản không cần anh hạ thủ lưu tình.

Một tay của anh nâng đùi phải của cô lên, vòng qua đặt ở trên cánh tay phải của mình, tiện cho dục vọng đã bùng của bản thân có thể tàn khốc xâm nhập hoa kính chặt chẽ. . . .

“A. . . .” Khô khốc tiến vào không có ướm át khiến cô thống khổ nhăn lại lông mày, nhưng cô quật cường không chịu cầu xin tha thứ, ngay cả môi dưới cũng không tự giác bị cắn đến chảy máu.

Rốt cục khi anh một tắc lại một tắc vô tình đi vào, chạm đến chỗ sâu nhất, hai tay cô chống đỡ bả vai của anh, vô lực chống đỡ. Biết rõ một chút hiệu quả cũng không có, nhưng vẫn duy trì một tia tự tôn chống cự lại cuối cùng.

“Ummm. . . . AA. . . .” Nghênh Xuân cắn chặt môi của mình, hơi hơi ngẩng đầu, sợi tóc hỗn loạn, hô hấp dồn dập, nước mắt trong suốt đã lóe ra ánh sáng đáng thương ở khóe mắt.

Hoa kính chặt chẽ gắt gao vây quanh, anh thậm chí có thể cảm nhận được ở chỗ sâu bên trong dao động co rút lại, làm anh càng thêm điên cuồng.

“Hiện tại khóc có phải quá chậm hay không?” Anh tàn khốc trào phúng, đem cửa mình rút khỏi hoa kính tuyệt vời kia, sau đó lại hung hăng đâm vào.

“A!” Cô kêu rên một tiếng.

Bên tai nghe anh vô tình cười nhẹ, như cười nhạo miệng của cô không thật lòng, làm cô thật muốn lập tức té xỉu.

Rất nhanh, động tác của anh như thú dữ đói khát xâm lược, giống như một luồng sóng to gió lớn, không ngừng đánh thẳng vào cảm quan của cô, phá hủy một tia lý trí còn lại của mình.

Nước mắt không ngừng chảy, nhưng thân thể của cô vì anh mà phát sốt.

“Ôm lấy cổ anh.”

Hai tay của cô mềm mại vòng trên cổ anh, để anh có thể tìm được một điểm chống đỡ, để anh giữ lấy dễ dàng hơn.

Một khi buông tha cho giây giụa, bản năng thân thể phản ứng cũng rất mau sẽ thỏa hiệp. Ái dịch động tình cũng chậm rãi làm dễ chịu hoa huyết của cô, bao vây lấy cứng rắn của anh.

Ngay từ đầu bởi vì giây giụa mà đưa tới thống khổ, cũng dần dần bị rên rỉ mất hồn đáng yêu thay thế.

Nghênh Xuân giống như người chết đuối ôm chặt lấy Lan Tĩnh đang di động, thân hình mảnh mai bởi vì anh cuồng vọng làm càn. Thậm chí gần như trừng phạt chà đạp mà di động lên xuống.

Khoái cảm dần dần lên cao khiến cô biết mình sắp chịu không nổi, cô há miệng nhỏ cắn bả vai màu đồng của anh.

Cảm giác được một trận đau đớn, anh không cam lòng đẩy nhanh tốc độ va chạm, thẳng đến khi nghe được bên tai truyền đến rên rỉ tuyệt vọng lại mất hồn của Nghênh Xuân, anh mới đem tất cả của mình bắn vào trong hoa tâm của cô. . . .

Chinh phục giống như dã thú, xâm phạm hoàn toàn không lý trí, tuyệt vọng muốn vãn hồi người yêu muốn rời đi lòng mình. Anh phóng túng mình làm ra hành vi giống như cầm thú.

Anh chậm rãi buông đùi phải của cô, trên gáy tuyết trắng đầy dấu hôn thô bạo của anh, giữa hai chân cũng chậm chậm chảy ra mật trắng nhục nhã, chứng minh chính mình vừa mới bị sử dụng giống như một kỹ nữ.

Nghênh Xuân cúi đầu, yên lặng rơi lệ, xấu hổ kéo váy bị túm đến eo xuống, mặc quần lót.

“Như vậy anh thỏa mãn chứ?” Cô ghen ngào nói nhỏ, mới chuyển động, lại bởi vì vừa rồi quá mức kịch liệt giữ lấy, khiến bước chân cô có chút không ổn.

Mất thấy cô sẽ té ngã, một đôi cánh tay mạnh mẽ nhanh hơn một bước vòng quanh cô.

“Mơ tưởng rời khỏi bồn vương.” Giống như một giây sau cô sẽ biến mất ở trước mắt, anh ôm chặt lấy cô, không cho cô rời đi “Bồn vương thay đổi chủ ý, bồn vương không muốn buông em ra, bồn vương không muốn.”

Nước mắt Nghênh Xuân rốt cục cũng nhịn không được lần nữa rơi xuống. Nước mắt kích động rất nhanh thấm ướt hốc mắt cô, thấm ướt lông mi thật dài, cũng thấm ướt cả khuôn mặt.

Nhìn khuôn mặt làm cô đau lòng kia, cô hiểu rằng mình đã không thể thoát đi anh.

Đừng! Đừng! Đừng dễ dàng buông tha anh. Nội tâm của cô có một thanh âm nhỏ của mãnh liệt reo hò.

“Tĩnh Tĩnh là nick name của ba em.” Cô biết mình thật sự không cần giải thích, nhưng lại cảm thấy nhất định phải.

“Ba em?”

“Đây là trước đây khi em tản bộ với ba, khắc ra.”

“Cho nên không phải cùng thanh mai trúc mã gì?”

Cô lắc đầu.

“Không phải cùng người yêu mối tình đầu gì?”

Cô lại lắc đầu.

“Không phải cùng đàn ông khác?”

“Đàn ông duy nhất cùng em chỉ có anh mà thôi.” Cô giận dữ phản bác, không khiến cho anh phát hỏa, lại đưa tới anh mừng rỡ như điên vừa ôm vừa hôn. Sau đó ôm chặt giống đang ôm bảo bối của mình, khiến cô sắp không thể hô hấp.

“Bổn vương biết em đang giận anh, bởi vì hôm nay là sinh nhật em.”

“Anh biết?”

“Bổn vương nhìn thấy bánh kem đưa đến trong phủ rồi, trên đó viết tên em. Tha thứ bổn vương ngốc nghếch, bởi vì ở triều đại kia của bọn anh chỉ làm tiệc mừng thọ, không có bánh sinh nhật gì. Em nên nói sớm với bổn vương một chút, như vậy bổn vương cam đoan sẽ cho em một bữa tiệc mừng thọ vô cùng linh đình.”

Tiệc mừng thọ? Nghênh Xuân thiếu chút nữa đã gục rồi, cô vốn tức giận lại sắp bị hai chữ này làm hại bật cười.

“Em gọi điện thoại cho anh, chính là hi vọng anh có thể nhanh chóng về nhà, nhưng không có nghĩ đến. . .”

“Bổn vương là đại ngu ngốc đúng hay không?”

Cô cúi đầu không nói gì.

“Nhưng bổn vương vẫn muốn nói, là người đàn bà kia cố tình theo tới. Nếu bổn vương biết hôm nay là sinh nhật em, bổn vương sẽ đem người không liên quan bên người đuổi đi hết, để cho em nhìn đến chỉ có bổn vương, không có người khác.”

“Bây giờ còn tới kịp a!”

Nhìn thấy bộ dáng then thùng lại nghiêm túc của cô, Lan Tĩnh thực hận chính mình vừa rồi cư nhiên thô bạo đối đãi cô, anh nhịn không được đau lòng vuốt ve dấu hôn bị anh khắc.

“Đau không? Thực xin lỗi.”

Đại Vương gia lại tự nói xin lỗi? Nghênh Xuân có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.

“Vừa rồi anh dọa hổng người ta.” Cô nhịn không được nũng nịu.

“Em cũng dọa hổng bổn vương rồi, bổn vương còn tưởng rằng có tình địch gì xuất hiện muốn tranh em với bổn vương.”

“Ai tranh thắng được anh a!” Cô cãi lại, lại phát hiện đôi mắt xinh đẹp kia đang nghiêm túc nhìn cô chăm chăm, giống như người trước mặt là cô gái xinh đẹp nhất trong mắt.

“Bổn vương rất cuộc biết tại sao bổn vương phải đi tới thời đại này.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em mà đến.” Anh thâm tình chân thành nói.

Nghênh Xuân đột nhiên không khống chế được ôm chặt lấy anh, đem mặt mình thật sâu chôn ở trên lồng ngực anh, nghẹn ngào nói “Em không muốn anh rời bỏ em, em không muốn.”

“Bổn vương biết, bổn vương đương nhiên sẽ không rời bỏ em.”

“Anh cam đoan?” Cô ngẩng đầu, hai mắt đăm lẹ hỏi.

“Đương nhiên, bổn vương cam đoan.” Anh cúi đầu, hôn cô thật sâu.

Nghênh Xuân cũng không để ý tất cả nghênh hợp với anh, đáp lại anh.

“Chân em mềm nhũn.”

“Để cho vi thần ôm người hồi phủ đi!”

Cô mềm mại để anh ôm trở về nhà. Hai người lại thân ái, lần này là thân thiết dịu dàng, là thông thả chia sẻ .

Thẳng đến lúc bọn họ rút cuộc vô lực thừa nhận, cuối cùng cuồng dã kết hợp, một mỗi ôm nhau ngủ thật say.

9. Chương 9

Nghênh Xuân biết mình yêu Lan Tĩnh, cực kỳ cực kỳ yêu anh đến độ không thể tự kiềm chế. Cho nên mới phải càng ngày càng để ý đối với thành công của anh. Càng vô cùng để ý đối với cô gái mỗi buổi tối cùng trở về với anh.

Phim truyền hình anh diễn được tung ra, lập tức tạo nên tiếng vang thật lớn. Chẳng những làm cho anh trở thành minh tinh tỏa sáng, càng thêm nhiều người mê điện ảnh ở ngoài cửa nhà chờ đợi, trình độ điên cuồng khiến cho người ta cảm thấy rất khó tin.

Chỉ là, anh càng bận rộn, càng được hoan nghênh, càng khiến cho cô thêm sợ hãi, sợ hãi sẽ mất đi anh, lo lắng ngộ nhỡ thân phận thật của anh bị phát hiện. . . . Có lẽ sẽ vĩnh viễn rời khỏi cô.

Quan Nghênh Xuân, mi hẳn là cũng nên có tự tin đối với chính mình mới đúng, làm sao có thể không có tin tưởng như vậy?

Cô vọt tới trước gương to nhìn ngắm chính mình. Tuy rằng quần áo thực sạch sẽ, ăn mặc cũng đều thực chỉnh tề thích hợp nhưng lại giống một cái bánh mì vô vị.

Cô không có khả năng cùng khôn khéo như em hai, có thể có được một mảnh bầu trời của riêng mình trên thương trường.

Cô cũng không có ngọt ngào đáng yêu như em út, từ nhỏ đến lớn đều làm cho người ta yêu thương.

Nếu ở Đường triều, có lẽ cô ngay cả làm nha hoàn Vương Phủ cũng không thích hợp, lại càng không nghĩ đến được Vương gia sủng ái.

Cô nhìn bức ảnh chụp chung cùng cha trên ngăn tủ. Ở trong tấm ảnh, cô là cô bé nhỏ thiên chân vô tà, cười đến rực rỡ. . . . Đương nhiên, hiện tại cô vẫn rất hạnh phúc, bởi vì tuy rằng cha không còn bên cạnh, nhưng cô vẫn có được tình yêu của anh cùng cả nhà. Cô nguyện ý vô oán vô hối thay trong nhà trả giá tất cả, cho dù làm đồ trang sức vĩnh viễn, không xuất sắc, cũng không được lộ diện cũng không sao.

Nhưng cô muốn có được tình yêu của Đại vương gia, cô rất muốn, lòng tràn đầy ham muốn, nhưng mà cho dù cô muốn thì thế nào?

Bọn họ căn bản là không nên ở cùng một chỗ, bởi vì chuyện này căn bản là không phù hợp với quy luật tự nhiên. . . . Ách! Hay nói là ngân hà vận hành hoặc thời không lẫn lộn chuyển. . . . Dù sao cô cũng chính là đang thực sợ hãi.

Rất tức giận mình tại sao đi đến cửa quan trọng lại sinh lòng khiếp đảm, sợ đông sợ tây!

“Nghênh Xuân, con không sợ nha?”

Không biết khi nào thì Quan mẹ ngồi ở bên cạnh không lên tiếng đột nhiên mở miệng hỏi đại con gái của mình.

Uh! Piz—za này thật đúng là ăn ngon, Nhị vương gia rõ ràng là cổ nhân, sự hiểu biết còn nhiều hơn người mẹ hiện đại của cô.

Biết gọi piz—za đến ăn, còn mua bình lớn Cô—ca cùng chân gà, thật sự là vật vượt qua chỗ.

“Tối hôm nay con cùng mẹ xem phim kinh dị thật là có hiếu tâm. Trước kia muốn con cùng xem, quả thực còn thống khổ hơn đem con ra giết.”

“Cái gì ạ?”

“Rủa oán đấy! Con không sợ à?”

Lúc này Nghênh Xuân mới lấy lại tinh thần, nhìn TV, vừa vặn nhìn thấy tiểu nam hài trắng nõn há miệng về phía màn ảnh lao thẳng vào cô. . . .

“A!” Sau một tiếng thét chói tai, Nghênh Xuân lập tức ngất xỉu.

“Chuyện gì xảy ra, cãi nhau?” Lan Khang vừa rời khỏi máy tính, đi đến phòng khách cầm lấy một miếng piz—za cắn một cái.

“Nghênh Xuân nhà chúng ta không có can đảm, bắt quá vừa nhìn thấy tiểu nam hài thiếu máu liền té xỉu.”

“Vậy sao?” Lan Khang quay đầu nhìn màn ảnh một cái, sau đó cũng liền té xỉu theo.

“Sự tình gì cãi nhau như vậy? Hả? Không thể nào? Nhị vương gia thần thần bí bí cũng xuất quan? Bất quá sao anh ta té xỉu rồi?” Nghênh Thu cũng vừa sáng ngời đi ra. Cô đang chuẩn bị thi cuối kỳ, hiện tại nghỉ ngơi một chút đi tìm ăn.

“Mẹ cũng không biết, chỉ là nhìn TV một cái mà thôi.” Quan mẹ nhún vai nói.

“Oh!” Nghênh Thu theo tay của mẹ nhìn hình ảnh trong TV một cái, sau đó thân mình cứng đờ, lập tức té ngã ghé vào trên người Lan Khang.

“Quá khoa trương đi? Tiểu nam hài thực đáng yêu a!” Quan mẹ vẻ mặt buồn bực.

“Lăn tăn cái gì?”

“Tam vương gia, cậu không nên ra đây, nếu nhìn TV, tuyệt đối sẽ té xỉu.” Cũng đã ngã ba người rồi, không phải hay nói giỡn đâu!

“Cái gì TV. A!”

Không còn kịp rồi, lại một người nữa bị sợ bất tỉnh.

“Hoàn hảo hôm nay Nghênh Hạ cùng Đại vương gia tăng ca, bằng không người cả nhà đều bị dọa bất tỉnh.” Vẫn là nhanh chóng lấy video recorder ra.

Quan mẹ vội vàng muốn tìm điều khiển từ xa, kết quả không cẩn thận trật chân một cái, cả người quỵ rạp trên mặt đất, thét lớn một tiếng liền cũng té xỉu luôn.

Trong nhà lập tức im lặng, duy trì đến cảnh giới cao nhất.

Một lát sau, Nghênh Xuân tỉnh lại, cô vừa mở mắt đã nhìn thấy một đám người ngã trong phòng khách.

“Thế nào như vậy? Là bị diệt môn sao?” Cô buồn cười ngẫm.

Vừa lúc đó, cô nghe thấy trên đường có thanh âm xe chạy, vội vàng vọt tới cửa sổ xem, vừa vặn nhìn thấy một nam một nữ ôm nhau dưới ánh trăng.

Nếu người đàn ông kia không phải là người đàn ông mình yêu, cô sẽ cảm thấy bức họa này thật sự rất Ro—man—tic, thậm chí mỹ lệ tựa như tình cảnh ôm nhau thâm tình trong phim thần tượng...

Lãng mạn trong nháy mắt này biến thành tan nát cõi lòng.

Cô xoay người hướng trong phòng, làm kinh động hai người ở ngoài, Lan Tĩnh quay đầu, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng cô chạy đi.

“Đại a đầu.”

“Đợi chút, Lan, anh thật sự không hối hận?”

“Tôi đã nói qua với cô, không cho phép lại động tay động chân đối với tôi, sao cô còn nghe không hiểu! Nếu vừa mới cô cố ý ôm tôi để cho Đại a đầu của tôi hiểu lầm, phá hư chuyện tốt của chúng tôi, tôi liền sẽ làm cho cô đẹp mặt. Hiện tại nhanh chóng rút cho tôi.”

Sau khi quăng xuống lời ác độc lạnh như băng, anh dùng lực vung tay Văn Thiển Ni đang cầm chặt anh ra, lập tức chạy vào trong phòng, bỏ lại một mình cô đứng ở tại chỗ.

“Tiểu thư?” Một người đàn ông cao lớn, trên mặt mang một vết sẹo hung ác cung kính hỏi.

“A Thánh, chúng ta trở về đi!”

“Vâng!”

Sau khi ngồi lên xe, Văn Thiển Ni nhìn chăm chú vào phía trước, tiếp theo mới chậm rãi nói “Anh ta rất cá tính, nếu đang ở cổ đại, nhất định là Vương gia cao cao tại thượng.”

Nhưng không muốn làm tình nhân của cô, cô cũng không miễn cưỡng. Bất quá cô lại không muốn cô phụ ánh mắt tốt của mình.

Cô biết ba người đàn ông kia tuyệt đối có được mị lực chinh phục toàn bộ phụ nữ trong thiên hạ. Hồn nhiên thiên thành uy nghiêm cùng khí khái nam tử như vậy, là thứ người hiện đại khuyết thiếu.

Có lẽ để có thể chuẩn bị thành lập một tập đoàn Thiên Vương vĩ đại, thổi quét toàn bộ giới ca nhạc châu Á, cô tin tưởng tuyệt đối sẽ không có vấn đề.

Phát hiện ánh nhìn chăm chú qua gương sau, cô đón thấy một đôi mắt thâm thúy, nụ cười hài lòng trên mặt lập tức biến mất.

“Đã tính vứt bỏ tôi rồi, tôi cũng sẽ không tiếp nhận anh nữa.” Cô nhẹ giọng trả lời, sau đó hai mắt nhắm lại giống công chúa đoan trang, cự tuyệt những người khác quấy rầy.

Tầm mắt từ gương sau vẫn như cũ nhìn chăm chú, trong chốc lát mới trở về trên đường trước mặt. Trong tròng mắt đen nhánh bởi vì cô lạnh lùng cự tuyệt hiện lên một tia đau lòng, nhưng rất nhanh đã bị che dấu.

Bên trong ánh trăng, xe hơi Mercedes-Benz màu đen cao cấp ở lối đi bộ rộng mở, nhanh chóng biến mất ở cuối đường.

*** **

“Đại a đầu.”

Khi Lan Tĩnh đuổi vào cửa, mọi người bị anh đánh thức chậm rãi đứng lên, còn chưa rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Đại hoàng huynh?”

Nhưng Lan Tĩnh không để ý đến bọn họ, chỉ vội vàng chạy về phòng Nghênh Xuân.

“Chuyện gì xảy ra?” Ngay tại lúc mọi người thực hoang mang, trên TV lại truyền tới tiếng nhạc hùng bố, bọn họ chậm rãi quay đầu, nhìn đến. . .

“Tiểu hài tử đáng chết này.” Sau khi Lan Khang nghiêng răng nghiêng lợi nói ra mấy lời, cũng đi theo mọi người ngã về chỗ cũ.

*** **

“Đại a đầu.”

Lan Tĩnh rốt cục ở một khắc Nghênh Xuân muốn đóng cửa phòng đuổi theo cô. Anh chen chân vào, ôm cổ cô.

“Làm sao vậy?”

“Không nên chạm vào tôi.” Cô dùng sức đẩy ra.

“Bốn vương có thể giải thích. Hôm nay bốn vương nói với cô ta, về sau bốn vương sẽ không đi quay phim nữa. Bốn vương sẽ làm việc khác, thậm chí bốn vương không cần đi công tác cũng đã có rất nhiều tiền rồi. Bốn vương sẽ nuôi được em cùng cục cưng rất tốt, em phải tin tưởng bốn vương.”

“Buông.”

“Bốn vương không buông.”

“Tôi sẽ không kết hôn cùng anh.” Cô lớn tiếng nói.

Anh thử muốn đem thân thể cô quay lại, nhưng cô liều mình chống cự, trơn trượt như một con mèo nhỏ không hợp tác, không chịu nghe lời để cho anh như nguyện.

“Vì sao hiện tại em muốn phản kháng bốn vương? Vì sao?”

“Anh dựa vào cái gì bắt tôi không được phản kháng anh? Xã hội này đã không phải là Đường triều bảo thủ, không phải sau khi từng có da thịt chi thân cùng một người đàn ông, liền nhất định phải cùng anh ta cả đời.”

“Đương nhiên phải.” Anh dùng lực bắt lấy bả vai của cô, không cần biết lực đạo xuống tay có thể làm đau cô hay không, chỉ biết mình sắp bị cô làm tức đến điên rồi.

“Bốn vương nói qua, bất kể là ở triều đại nào, bốn vương chính là chỉ cần một mình em, vì sao em còn nghĩ nhiều như vậy?”

Môi cô run rẩy sắc mặt tái nhợt nói không nên lời, chỉ có thể bị động để cho anh nắm lấy, cố nén không khóc ra.

“Nói a! Bốn vương ra lệnh cho em nói.”

“Tôi không cần nói, tôi không muốn nói, anh buông.” Cô như cũ dùng sức giãy giụa.

“Là vì chuyện vừa rồi sao? Nếu như vậy, bốn vương xin lỗi em, lần sau bốn vương sẽ không thế. . . . Nha! Không phải lần sau mà là, em không muốn bốn vương quá mức tiếp cận các cô gái khác, bốn vương đáp ứng em, bốn vương sẽ giữ khoảng cách với bọn họ. Bất quá hiện tại em hẳn là nên tỉnh táo lại.”

“Tôi không thích anh, tôi không muốn gần cho anh.” Cô khăng chế không được chính mình, chỉ muốn nhanh chóng thoát đi tất cả, cho nên nói ra miệng là lời không thật lòng.

“Cái gì?” Anh trừng lớn mắt.

“Tôi nói. . . .”

“Bốn vương nghe được, nhưng tại sao em lại nói như vậy? Chính là muốn cho bốn vương ghen sao? Hay là muốn trả thù bốn vương? Vậy em thành công rồi, hiện tại bốn vương thực ghen cũng rất bị tổn thương. Nhưng không có nghĩa là bốn vương sẽ buông tha em.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi biểu thị công khai.

“Anh vẫn chưa rõ sao? Tôi sẽ không ăn dấm chua. Nếu anh cùng một chỗ với thiên kim tiểu thư kia, cô ta sẽ cho anh tất cả, cô ta sẽ cho anh. . . Giấy chứng minh.”

“Cái gì vậy?”

“Giấy chứng minh. . . Trên thực tế, mấy ngày hôm trước tôi có đến chỗ anh làm việc. Khi đó, tôi và cô ta có gặp mặt một lát. . . .”

“Sao bốn vương không biết?”

Đó là bởi vì Văn Thiển Ni căn bản cũng không muốn cho anh biết mình đến.

Quên đi, như vậy cũng tốt.

“Anh phải biết rằng Chứng minh thư đối một người có bao nhiêu quan trọng. Nó có thể cho anh yên tâm thoải mái tiêu sái trên đường lớn, cũng có thể cho anh đi làm thẻ bảo hiểm. Về sau anh sinh bệnh cũng không phải sợ. Quan trọng nhất là phải có Chứng minh thư, anh mới có thể kết hôn sinh con.”

“Nếu là như vậy, bốn vương sẽ đi làm Chứng minh thư.” Anh cúi đầu, vừa ôm vừa hôn cô “Nếu em là lo lắng điều này, bốn vương sẽ nghĩ biện pháp, chuyện này không thể làm khó bốn vương được.”

“Việc này khó khăn, anh không thể làm giả. Văn Thiển Ni nói với tôi, cha của cô ấy có thể dễ dàng làm Chứng minh thư cho anh, vậy nên. . . .”

“Vậy nên như thế nào?”

“Anh hẳn là nên cùng một chỗ với cô ấy. Hơn nữa cô ấy có thể giúp anh trở thành siêu sao Thiên Vương, anh không cần cực khổ đóng phim nhiều tập nữa, anh còn có thể tham gia vào sân diễn quốc tế. Tôi tin tưởng anh nhất định sẽ thành công.”

“Bốn vương không phải con hát.”

“A?” Mắt ngắn lệ của cô nhẹ nhàng nhìn chăm chú vào anh, đáy mắt tràn ngập hoang mang.

“Đây không phải là bởi vì bốn vương trình diễn tốt, mà là bởi vì nhân vật chính là Vương gia cao cao tại thượng. Bốn vương căn bản là không cần diễn, chỉ là đem bản tính thật biểu hiện ra ngoài.”

“Cho nên?” Cô ghen ngào hỏi.

“Cho nên em cũng không cần lo lắng, bốn vương đã nói qua, dụng ý hôm nay bốn vương đi tìm cô ta chính là muốn nghỉ diễn. Bốn vương không muốn diễn nữa.”

“Nhưng. . . .”

“Như vậy còn chưa đủ làm cho em yên tâm sao? Vì sao? Chẳng lẽ em thay lòng?” Anh suy nghĩ hỏi.

“Tôi.”

Anh đột nhiên cúi đầu, điên cuồng hôn hít lấy cô, bàn tay to muốn kéo y phục của cô.

“Không cần.”

“Không! Bốn vương không tiếp nhận không muốn của em, em thuộc về bốn vương, vì sao em muốn cự tuyệt bốn vương? Chẳng lẽ tâm bốn vương em còn chưa rõ ràng sao? Vậy hiện tại bốn vương sẽ dùng hành động thật rõ ràng xác minh cho em xem, như vậy em cũng không suy nghĩ lung tung nữa.”

Cô biết anh muốn làm gì. Anh muốn dùng đôi tay mát hờn cùng cánh môi làm người ta không thể kháng cự kia của anh khiến cô lại hòa tan.

Mà anh cũng dễ dàng làm được.

Bàn tay to của anh kéo áo cô xuống, đem toàn bộ bầu ngực tuyết trắng của cô phơi bày, như bánh bao nóng hổi hấp dẫn mới ra lò.

Vì muốn lần nữa khơi mào lên ham muốn của cô, anh dùng hết tất cả kỹ xảo, thậm chí oán hận mình tại sao không có học hỏi một ít xem người hiện đại thân thiết như thế nào?

Có phải anh làm không tốt hay không, cho nên cô không thích bị anh chạm vào?

Nhưng mặc kệ như thế nào, anh cũng không cho phép Nghênh Xuân đẩy anh ra, cự tuyệt anh.

Anh cúi đầu xuống ngực cô, há mồm ngậm điểm nhỏ mẫn cảm, thêm linh hoạt liếm láp nụ hoa nhỏ giống hoa anh đào màu hồng. Thẳng đến khi nó thức tỉnh ở trong miệng, đứng thẳng.

“Không cần.” Điểm nhỏ mẫn cảm bị đầu lưỡi của anh kích thích không ngừng, cô muốn kháng nghị, nhưng cái miệng nhỏ lại nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ vừa mất hồn vừa đáng yêu.

Nhận ra cô có phản ứng, anh tiếp tục vươn tay vuốt ve trên bộ ngực sữa bên kia của cô. Từng trận mùi thơm thuộc về cô bay vào trong mũi anh, càng thêm làm cho anh mê luyến đau lòng.

“Rốt cuộc bốn vương phải làm như thế nào em mới nguyện ý tiếp nhận bốn vương?” Anh trầm thấp, thở gấp nói. Hơi thở lửa nóng giống như đại hỏa nóng bỏng lồng ngực của cô.

Cô nhắm chặt lại hai mắt, cắn chặt đôi môi, không muốn để ỉnh thốt ra lời nói mềm lòng.

Không thể sa vào nữa, không thể lưu luyến hơn nữa, người đàn ông này không nên bị một cô gái bình thường như cô làm trở ngại. Cho dù anh quay về không được, cũng nên ở hiện đại cùng một người có tiền có thế giúp anh.

Không thể chậm trễ tiền đồ của anh, nếu cô thật sự yêu anh.

Những lời này là Văn Thiển Ni nói với cô, tuy rằng cô rất không cam tâm, tuy rằng cô biết đây là lời già cỗi..., nhưng cũng là sự thật.

Nếu cô yêu anh, cô không thể ích kỷ trở ngại tương lai của anh.

Nghênh Xuân thực cố gắng tự hỏi ở trong trận điện lưu khoái cảm này thì anh đã bị thân thể xinh đẹp lại gợi cảm của cô gái trước mắt mê hoặc.

Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần cô mềm mại nằm, thì có thể làm cho anh bạo phát. Cũng chỉ có cô mới có năng lực như thế, những cô gái khác một chút hứng thú anh cũng không có.

Nhất định là cô đã hạ lời nguyện trên thân thể anh, làm cho cả đời này anh chỉ có thể điên cuồng vì cô.

Hai tay của anh không ngừng trượt trên da thịt trơn mềm tuyết trắng. Hai nụ hoa nhỏ bị nước miếng của anh lây dính cũng lóe lên ánh sáng trong suốt, thoát nhìn kiều diễm ướt át, làm cho người thèm nhỏ dãi.

Cô vẫn còn có chút phản kháng liền bị anh gắt gao dùng thân thể ngăn chặn, không thể động đậy. Chỉ có thể vô lực thừa nhận xâm lược của anh.

Bờ môi anh như cũ mút lấy đỉnh nhũ khéo léo của cô, giống như một tiểu nam hài tham lam. Nhưng tay kia thì đã chậm rãi dời xuống động, bắt đầu hướng hoa viên non nớt của cô mà tới. . .

“Không cần như vậy. . . .” Cô bắt lấy cánh tay anh, vô lực muốn ngăn cản, lấy được trả lời lại là ngực bị lực hôn mút càng mạnh mẽ.

“A.” Từng trận khoái cảm lập tức khiến thân mình cô mềm nhũn, như là một vũng nước, hòa tan trong khuỷu tay anh.

Trong nháy mắt, cô cơ hồ muốn vứt bỏ tất cả kiên trì, để cho bản thân phóng túng sa vào bên trong âu yếm vui thích của anh, hưởng thụ thể giới ham muốn mất hồn lại cuồng dã.

Nhưng làm sao có thể? Còn phóng túng tiếp như vậy, nếu có một ngày. . . .

10. Chương 10

“Không cần!” Nghênh Xuân đột nhiên vươn hai tay đẩy ngực Lan Tĩnh.

“Em!”

“Buông.” Cô dùng hết khí lực toàn thân muốn tránh thoát, nhưng kích tình khiến cho trên gương mặt đáng yêu của cô nổi lên hai đóa hoa xinh đẹp đỏ ửng. Bộ ngực sữa tuyết trắng bởi vì giây giụa mà đung đưa mê người, ngược lại càng thêm khiến cho đàn ông không thể khống chế lửa dục.

Không để ý tới kháng nghị của cô, bàn tay to của anh kiên quyết xâm nhập vào bên trong hai chân cô, ngón tay linh hoạt bá đạo nhưng không mất dịu dàng trên chọc.

“A.” Cô biết anh cố ý muốn cho cô rên rỉ, khiến cô kêu lên thở gấp xấu hổ đầu hàng, khiến cô phát ra tiếng kêu anh muốn nghe, khiến cô biết mình không thể chống cự anh được.

Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng lay động trong đóa hoa ẩm ướt, đầu ngón tay tán tỉnh địa phương mẫn cảm vẽ nên các vòng tròn, không ngừng kích thích thân thể cô tiết ra mật hoa ngọt ngào vì anh. . . .

“Uh. . . .” Cô run run, thân mình buộc chặt lên, cái miệng nhỏ hồng nộn chậm rãi phun ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Anh đối khát lực lợi hoa khô khéo léo, sau đó đưa bàn tay toàn bộ bao trùm ở đóa hoa ướt át, ma sát lên xuống.

“Trời ạ! Không. Không cần như vậy.”

“Em thích, đúng không?” Anh có thể cảm nhận được điểm nhỏ trong lòng bàn tay trở nên cứng, đóa hoa cũng dần dần nóng lên, tản mát ra một cỗ mùi thơm nồng nàn của phụ nữ.

“Không. Không cần.”

Thân mình xinh đẹp của cô bởi vì anh đụng chạm mà mãnh liệt vặn vẹo. Nghe cô thở gấp vụt vụt, mùi thơm mê người của thiếu nữ, còn có nhiệt độ cơ thể lên cao của cô, đều làm anh cảm thấy nam tính của mình đang nhanh chóng sưng to lên. . . .

Nóng nảy kiên định đẩy bụng của cô, cô không khỏi giật mình trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa kiều vừa thẹn.

“Không cần. . . .” Cô vô lực lắc lắc đầu, sợi tóc tán loạn, khiến cô thật giống một cô gái nhỏ bị bắt nạt. Mắt to ngập nước lóe ra khiến người thấy thương tiếc, làm người ta thấy đau lòng.

Ngữ khí cùng thở dốc của cô đã nguyên vẹn biểu hiện ra động tình của mình.

Khi ngón tay anh thay thế âu yếm của anh, thăm dò vào khe nhỏ chặt chẽ kia thì hai chên mềm mại của cô theo bản năng kẹp chặt, không ngừng nhẹ lay động quơ đầu, tỏ vẻ chính mình rất cuộc không thể thừa nhận nhiều hơn nữa.

“Không cần.”

“Bổn vương biết em thích như vậy.” Anh hưng phấn nói nhỏ, tận tình hưởng thụ phản ứng kiều mỵ cùng nhiệt tình cô vì anh mà biểu hiện.

“Em. . . . em không được. . . .”

“Không cần nhịn, muốn liền kêu to ra.”

“Em. . . . em. . . .” Cô càng muốn nhẫn nại, luật động của tay anh lại càng đến càng thêm mau. Cự nhiên chỉ là đơn thuần dùng ngón tay, khiến cho cô đạt tới thống khoái cực điểm.

“A.” Toàn thân cô run run co rút, trong nháy mắt, cô cái gì cũng không thể cảm giác.

Nhưng anh không cho cô cơ hội có thể thở dốc, bởi vì anh cũng sắp nổ tung rồi.

“Đại a đầu, bây giờ chúng ta sinh một tiểu vương gia đi!”

Vừa nghe đến đây, cả người cô như bị người dùng nước lạnh hắt tỉnh, mà người đàn ông trên người lại vận sức chờ phát động chuẩn bị muốn đi vào thân thể của cô. . . .

“Không cần, không thể.”

“Em không muốn sinh tiểu bảo bối của chúng ta sao? Vì sao?”

“Em chính là không cần, không thể sinh.” Cô lắc đầu.

“Vì sao? Nếu bổn vương càng muốn làm cho em sinh?”

“Không cần. A!”

Không còn kịp rồi, anh đã tiến vào thật sâu. Sau đó liền giống như trả thù không ngừng rút ra đưa vào, kéo tới thật nhiều tiếng rên yêu kiều của cô không dứt bên tai.

Anh mãnh liệt đâm thẳng trong cơ thể cô, càng khiến cô cảm thấy từng đợt sóng vui thích như điên đang nhấn chìm mình. Vì thế giãy giụa, phản kháng đều sớm đã chuyển thành quỵến rũ rên rỉ ra tiếng.

Hai tay anh chụp lên bộ ngực sữa cao thấp lay động của cô, tham lam vuốt ve, hưởng thụ trơn mềm cùng co dãn trong lòng bàn tay. Phần eo không hoàn toàn kéo ra đưa vào, đem một luồng sóng khoái cảm tỏa khắp toàn thân, lan tràn đến tận não. . .

“A. A.”

Nhìn thấy bộ dáng nức nở uyển chuyển kiều mỵ của cô ở trong lòng mình, anh nhịn không được cúi đầu, mút lên cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn, đồng thời đem tất cả rên rỉ của cô nuốt vào trong bụng.

Đến một khắc cuối cùng, anh đem toàn bộ mầm mống của mình rót vào chỗ sâu trong thân thể cô, thật sâu đẩy vào trong cô, khiến cô không thể đứng dậy rồi đi, rõ ràng bắt buộc chính cô nhất định phải thụ thai.

“Như vậy bổn vương cũng không tin em sẽ không mang thai.”

“Nếu có một ngày anh trở về Đường triều, em phải làm sao bây giờ?” Cô chống đẩy.

Hai tay Lan Tĩnh bắt lấy tay nhỏ bé của cô, chống đỡ ở hai bên đầu, cúi đầu mình nhìn chăm chú vào cô. Trong con người đen xinh đẹp hiện lên một tia đau đớn và bất an.

“Anh rất ích kỷ. Nếu anh không rõ tại sao, trở về Đường triều, giống như anh không biết tại sao xuất hiện ở nhà của em, em sẽ phải làm sao bây giờ? Anh đi, bỏ lại một mình em, anh có lẽ tuyệt không để ý, dù sao anh cũng là Vương gia, muốn phụ nữ nào chẳng có? Nhưng em thì làm sao bây giờ?”

Nhìn cô run run rơi lệ, nhẹ như vậy nhưng lại lay động tâm của anh, khiêu chiến ý chí sắt đá đã được bồi dưỡng từ nhỏ của anh.

“Rất nhanh anh sẽ ngay cả em là ai cũng sẽ không nhớ gì cả.” Cô ghen ngào nói nhỏ, từng giọt nước mắt lăn xuống, nhỏ ra toàn bộ sợ hãi cùng bất an của cô.

“Em không tin chúng ta sẽ thiên trường địa cửu?” Anh chạm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong lòng thống hận chính mình cứ nhiên có thể mê luyện cô gái này như vậy.

Cô gái ngay cả khóc đều khóc đến khó coi như thế, nhưng lại có thể dễ dàng làm cho anh sống không bằng chết, làm cho anh thống hận lại cuồng yêu.

“Em không tin chúng ta sẽ sao?” Anh lại hỏi.

Cô cũng rất muốn tin tưởng, nhưng cô sợ. Bị tình cảm thân thiết lại không có cách khống chế trong nội tâm của mình hừ.

Nếu như mình thật sự yêu anh, cô nhất định sẽ một đời một kiếp chỉ thương mình anh. Bởi vì tâm cô thật yếu ớt, không chịu nổi một lần lại một lần chơi trò chơi tình ái. Cho nên cô thật cẩn thận, không thể dễ dàng gi—ao ra lòng mình.

Giờ gặp người đàn ông này, người đàn ông nguyên bản không tồn tại này, một người đàn ông hẳn là chỉ thuộc về quá khứ, cô lại khống chế không được lòng mình, ngay cả thân thể chính bản thân đều phản bội lại cô.

Rõ ràng đã nói không cần có bất kỳ phản ứng gì với anh nữa, nhưng thân thể của cô vẫn bị vuốt ve, hôn triền của anh hòa tan.

“Anh hỏi em, em yêu anh sao?”

Cô cắn chặt môi dưới của mình, cố gắng không làm cho ba chữ kia thốt ra.

Không thể nói, chỉ cần mở miệng, kiên trì và giả dụ lúc trước đều sẽ biến thành uống phí. Cô nên bảo vệ lòng mình, không thể dễ dàng đầu hàng.

“Được! Bốn vương đã biết, bốn vương sẽ không đến phiền em nữa.”

Những lời này như một roi hung hăng quất vào trong lòng cô, khiến cô trong nháy mắt quên sạch kiên trì của mình. Nhưng là khi cô muốn mở miệng, lại phát hiện anh đã giận dữ rời đi.

“Đại vương gia.” Cô vọt tới cửa, muốn đuổi theo ra ngoài, tính nói với anh mình chỉ là đang giận lẫy, chỉ là đang ghen, bởi vì cô không muốn thấy anh cùng một chỗ với thiên kim tiểu thư kia, ngay cả cười cũng không cho phép.

Nhưng anh cũng không phải của mình, cô có tư cách gì có thể oán hận ghen tị?

Nhưng cô chính là chịu không nổi, cô muốn kéo tóc người đàn bà kia, con nhỏ đáng giận, tóc còn đẹp như vậy.

Càng theo đuổi suy nghĩ của mình, càng cảm giác mình thật là khủng khiếp, cô cảm thấy được đầu của mình đang dài ra hai cái sừng tà ác.

Trời ạ! Mình làm sao có thể biến thành một cô gái đáng sợ như vậy? Cứ nhiên làm cho lửa ghen đốt trụi tất cả lý trí của bản thân, đốt trụi tất cả phong độ.

Nhưng mà trong lòng cô lại có một thanh âm khác nói với cô. Cô làm như vậy không có sai, cô cự tuyệt anh, không cho anh nói ra hứa hẹn gì mới là đúng. Bởi vì ngộ nhớ có một ngày anh thật sự rời khỏi cô, cô phải làm sao bây giờ?

Cả người Nghênh Xuân sụp xuống cạnh cửa, toàn bộ thân mình cuộn thành một đoàn, trừ bỏ không ngừng khóc ra, cô thực không biết phải làm thế nào mới tốt. Ai tới cứu cô a?

*** **

Nghênh Xuân bị âm thanh ồn ào ngoài cửa đánh thức, cô phát hiện ánh mắt mình chưa xốt cơ hồ không mở ra được. Hơn nữa mình còn nằm ở cạnh cửa, toàn thân đau nhức chỉ có thể dùng động tác thật chậm mà di động.

Cô đang nghĩ tới chuyện gì xảy ra liền nghe thấy tiếng bước chân binh binh bang bang ngoài cửa, sau đó là Nghênh Thu khẩn trương gọi cô.

“Chị cả, không xong.”

“Chị.”

Nghênh Xuân còn chưa kịp mở miệng nói chuyện liền bị cánh cửa mở ra đập mạnh lên mặt. . .

“Chị cả không ở đây sao?” Nghênh Thu nhìn phòng trống không một bóng người, không chú ý tới phía sau cửa.

“Tình huống khẩn cấp như vậy rồi mà rốt cuộc còn chạy đi đâu? Chị cả không hiểu chuyện này.” Nghênh Thu nói xong liền đóng cửa lại, xoay người muốn đi chỗ khác tiếp tục tìm kiếm.

“Em gái.”

Một giọng nói nhỏ nhỏ khiến Nghênh Thu dừng bước chân. Cô nghi hoặc mở cánh cửa, nghe thấy phịch một tiếng, cô vội vàng ghé đầu nhìn đằng sau, phát hiện rõ ràng Nghênh Xuân đang chảy máu mũi.

“Chị cả, chị làm gì mà tránh ở phía sau cửa?”

“Chị ra lệnh cho em lần sau trước khi mở cửa phải gõ cửa trước, không được lập tức mở ngay cửa.” Nếu đụng nhiều hơn vài cái nữa, cô liền sẽ không còn chị gái giúp cô giặt đồ nấu cơm.

“Nha! Chị thật sự là càng lúc càng giống Đại vương gia kia, thích ra lệnh cho người khác. . . A! Nói đến Đại vương gia, chị cả, chuyện lớn rồi, chỉ có chị mới có thể xử lý được anh ta.”

“Sao lại thế?”

“Đại vương gia hình như là nổi điên, nói muốn thiêu mấy thời gi-an.”

“Cái gì?”

Quả nhiên, khi Nghênh Xuân đi theo Nghênh Thu vào trong đình thì mấy thời gi-an vốn được mẹ coi như bảo bối đã bị mang đến đặt ở giữa, bốn phía chất đầy củi gỗ.

Lan Tĩnh cầm cây đuốc đốt lửa, vừa châm lại tắt, tắt lại châm, châm lại tắt, tức giận đến sắc mặt khó coi muốn giết người.

Chẳng lẽ ngay cả cây đuốc đáng giận này cũng đang bắt nạt anh sao?

“Không cần, Đại vương gia tha mạng a! Không cần. . . .”

Mà đổi lại một bên, Quan mẹ bị trói trên tầng cây gào khóc, cầu khẩn không cần thiêu đi di vật duy nhất chống bà lưu cho bà.

“Anh muốn làm gì?” Nghênh Xuân mặt tái nhợt nhìn tất cả trước mắt. Hiện tại là đang diễn cái gì? Vừa đốt lửa vừa trói người. Ai không biết còn tưởng rằng đang đóng phim, mà diễn xuất của mẹ có thể giành tượng Oscar được rồi.

“Nghênh Xuân, con nhanh chóng bảo cậu ta không cần thiêu hủy mấy thời gi-an. Đó là tâm huyết cả đời của người cha không sống lâu được của con, cũng là di vật duy nhất để lại cho chúng ta a! Làm sao có thể thiêu hủy? Đốt trụ cũng không còn nữa, không thể a! Bận già a! Làm sao bây giờ?”

Tuy rằng mẹ hô trời gọi đất có thể giành giải obasan diễn viên xuất sắc nhất rồi. Nhưng cũng là từng tiếng nói đánh vọng vào trong lòng Nghênh Xuân.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Bổn vương muốn em tin tưởng, bổn vương vĩnh viễn cũng sẽ không không có lý do gì rời khỏi em.” Mặt anh không chút thay đổi, thật sự rất giống Vương gia cổ đại cao cao tại thượng, thần thánh không thể xâm phạm, tuy rằng thật sự anh đúng là như thế.

Nhưng ở hiện đại, anh cũng chỉ là một người bình thường. . . . Nhìn gương mặt trang nghiêm tuấn mỹ của ta, nhếch môi để lộ ra quật cường, còn có cặp con ngươi đen sáng ngời hữu thần kia. . .

Cho dù anh ở hiện đại, như cũ vẫn là một nam tử xuất sắc làm người ta không thể xem nhẹ, cũng là một. . . nam tử dễ nổi bão.

“Tại sao muốn như vậy?”

“Còn phải hỏi sao?” Lan Tĩnh ngay cả khẩu khí đều tràn ngập mùi thuốc súng.

“Anh không nói em làm sao có thể biết? Em cũng không phải con giun trong bụng anh.”

“Em biết không? Khi em không ăn giấm, dịu dàng, khéo hiểu lòng người, giống hệt như một đóa hoa giải ngữ xinh đẹp. Nhưng khi ghen, lại khí thế bức người, tàn nhẫn hơn bất luận kẻ nào, còn hạ thủ không lưu tình.” Anh phẫn nộ lên án.

Anh đang chỉ trích cô sao? Là đang oán hận cô sao? Là đang nói với cô, anh đã không thích cô nữa sao?

“Anh tức giận cái gì?” Nền tức giận là cô mới đúng!

“Bổn vương thật là rất tức giận. Bổn vương tức giận đến muốn giết em. Nếu cái máy thối này có thể dùng, bổn vương thật muốn đem em mang về thế giới của anh, làm cho em hết hy vọng, làm cho em khuất phục, làm cho em chỉ có thể dựa vào bổn vương, chỉ có thể dựa vào bổn vương mà thôi. Nhưng bổn vương làm không được, cho nên chỉ có thể mặc cho em một vốn một lời ngang ngược càn rỡ ở trong thế giới phụ nữ và đàn ông ngang hàng này, cao cao tại thượng hơn bổn vương, còn đúng lý hợp tình hơn bổn vương, còn có thể tự bảo vệ mình hơn bổn vương. Cho nên bổn vương dứt khoát thiêu cái máy móc đáng giận này, ngăn chặn lý do hoang đường nhất của em cự tuyệt bổn vương. Như vậy em còn có thể nói sợ bổn vương không hiểu sao rời bỏ em sao?”

“Thiêu máy móc này, cũng không đại biểu chúng ta có thể cùng một chỗ thiên trường địa cửu.” Nghênh Xuân nhẹ nhàng nói.

Lan Tĩnh đột nhiên như phát cuồng gào thét với Nghênh Xuân, “Quan Nghênh Xuân, em rốt cuộc muốn thế nào?”

Quát to rung trời của anh quát hết tất cả mọi người. Ngay cả Quan mẹ khóc sụt sùi cũng không dám lên tiếng. Nghênh Thu thì núp ở phía sau Nghênh Xuân, sợ anh sẽ xông lại.

Hiện tại Lan Tĩnh và Đại vương gia bình thường lạnh như băng giống như một tòa băng sơn đang di động, căn bản không phải một người. Một màn cuồng dã không khống chế được kia đã làm cho tất cả mọi người sợ hãi.

Nghênh Xuân lại lẳng lặng không nói gì. Hai tròng mắt nguyên bản đã khóc sưng lại tràn đầy nước mắt, không nói gì lại đau thương nhìn anh, rất giống như anh là đại ác nhân thế kỷ, bắt nạt cô nữ tử nhỏ bé đáng thương này.

Nhưng trời mới biết, rốt cuộc là ai đang bắt nạt ai a?

“Em. . . em chỉ. . . ghen tị. . . .”

“Ghen tị cái gì?”

“Anh và Văn Thiển Ni khanh khanh ta ta. Nếu anh quả thật quan tâm em, nên biết tránh né. Anh đã có em, vì sao còn muốn đi trêu chọc cô ta? Anh muốn em nghĩ như thế nào? Em thực chán ghét ăn dấm chua, một mặt xấu như vậy, vì sao anh cố tình muốn dụ dỗ mặt đáng ghét lại không tốt của em ra, sau đó hiện tại bị thương tổn là em. Em. . . em chẳng lẽ sẽ không thông khổ sao? Em chẳng lẽ hi vọng anh rời bỏ em sao?”

Nhìn thấy cô nói xong, nước mắt lại vô thanh vô thức như hơi thở lặn xuống. Tất cả dấu vết thương tâm cùng thống khổ trong lòng Lan Tĩnh tiêu tan mất, thay vào đó là hạnh phúc mừng rỡ như điên.

Nguyên lai cô thích anh, để ý anh, thương anh. Căn bản không phải lãnh huyết vô tình như anh nghĩ.

Đột nhiên, cô xông tới nhào vào ngực anh, khóc to nói “Anh thiêu đi tốt lắm, như vậy em liền không cần lo lắng đề phòng anh sẽ rời bỏ em. Em không cần cũng không cho phép anh rời khỏi em, cũng không cho phép anh đi ra ngoài. Muốn em nuôi anh cả đời cũng không sao, dù gì anh cũng chỉ có thể là của em, của em. Nếu cô gái nào muốn đến đoạt anh, em liền giết cô ta.”

Bị cô ôm chặt lấy, có thể rõ ràng ngửi được mùi thơm mê người trên người của cô, có thể cảm nhận được thân hình mềm mại của cô. Nhìn chăm chú vào nước mắt vì anh mà rơi của cô, từng tiếng, giọt giọt đều độc ác thiêu cháy cõi lòng của anh.

Anh rút cục buông rơi cây đuốc trong tay, gắt gao ôm cô, cúi đầu hôn đi nước mắt đáng thương của cô, trong miệng thủ thủ bày tỏ tình yêu của mình “Anh yêu em. Anh chưa từng nói với cô gái khác như vậy, cả đời anh chỉ có một mình Nghênh Xuân, sẽ không còn người khác nữa. Cô gái khác đối với anh đều là mùa đông rét lạnh.”

“Thật sự?” Nghênh Xuân nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, cái mũi khóc đến đỏ ửng, giọng mũi rất nặng hỏi.

“Đương nhiên, bốn vương nói lời giữ lời.”

“Nhưng anh không thể trở về làm hoàng đế rồi! Như vậy anh cũng không để ý?”

“Trong lịch sử cũng sớm đã không có bốn vương, chẳng lẽ em muốn bốn vương trở về thay đổi lịch sử? Em không phải muốn cùng bốn vương se chuyện xưa Hiệu ứng hồ điệp sao? Hơn nữa bốn vương đã biết nhiều chuyện hiện đại và lúc trước xảy ra lắm rồi, bốn vương còn có thể làm bộ như tất cả đều không biết trở về sao? Nói sau, bốn vương có thể trở về một thế giới không có em sao? Nếu là như vậy, cho bốn vương cả thiên hạ anh cũng không cần.”

Thật sự sẽ có loại chuyện vì mỹ nhân bỏ giang sơn xảy ra trên người của cô sao? Cô không thể tin được nhìn người đàn ông yêu thích trước mắt.

Nhưng trong lòng cô đã có thanh âm hiểu được nói với cô. Cho dù anh không thể làm hoàng đế thì thế nào? Chỉ sợ anh là tên khát cái ven đường, cô cũng sẽ vô oán vô hối thay anh cầm bát ăn xin. Huống chi anh không có khả năng sẽ luân lạc tới kết cục như vậy, bởi vì anh là Đại vương gia lớn hơn bất cứ người nào!

“Vậy về sau anh còn có thể đùa giỡn tính lớn (cao cao tại thượng, ngang ngược bá đạo =]])) đối với em không?”

Nói đến đây cái, vẻ mặt nguyên bản nghiêm túc của anh tràn đầy tình cảm “Đương nhiên, bằng không em còn có thể thích bốn vương sao? Em không phải nói em thích nam tử hán?”

Nam tử hán và tính lớn hay không có quan hệ gì sao?

Bất quá, cô lộ ra một cái tươi cười tuy là vẻ mặt nước mắt nhưng đều là hạnh phúc nhất trên toàn thế giới “Lớn liền lớn, dù sao chỉ cần yêu em nhất là được.”

Anh kích động cúi đầu, thật sâu hôn nàng. Hai người vong tình ôm hôn ở trong đình, tuyệt không chú ý đến người khác.

Cây đuốc vừa mới bị đánh rơi xuống, rơi trên một đôi gỗ cạnh máy thời gian, khiến Nghênh Thu đang vụng trộm thay mẹ mình cởi dây sợ tới mức dây mới cởi đến một nửa, hoàn hảo bị mẹ găm nhẹ một tiếng, mới kích động tiếp tục cởi bỏ.

Sau khi Quan mẹ đạt được tự do, vốn muốn gọi hai người cút ngay đi chỗ khác để cho bà cứu hỏa. Bất quá nhìn thấy hai người khổ tận cam lai, mưa xanh trời, khiến cho bà nhớ tới thời điểm mỗi tình đầu của mình và bạn già, cũng thật liều lĩnh, mặc kệ trời có muốn sụp đổ xuống hay không.

“Mẹ?”

“Không cần ầm ĩ bọn họ, nhanh chóng đi lấy nước. . . . A! Không còn kịp rồi, này cho con.”

“Tại sao có thể có quả chuối tây này?” Nghênh Thu kinh ngạc nhìn quả chuối tây trong tay.

“Không cần lo, nhanh chóng dập tắt lửa.”

Chỉ thấy hai cô gái điên cuồng vây quanh đồng lửa dập lửa, người không biết còn tưởng rằng đang nhảy điệu múa cúng bái của Bộ Lạc gì. Nhưng các cô dập không tắt chính là lửa tình nồng đậm giữa Lan Tĩnh và Nghênh Xuân.

Bọn họ thăng đắm chìm ở trong thế giới hai người, ánh mắt thâm tình giao nhau, tất cả đáp án đều nằm trong ánh mắt trao đổi tìm được câu trả lời.

Mặc kệ tương lai sẽ thế nào, bọn họ cũng không sợ hãi, bởi vì chỉ cần hai người yêu nhau, cùng giúp đỡ nhau, cùng nhau cố gắng. Cho dù là khoảng cách thời không lớn như vậy, cũng không ngăn cản được sự thật bọn họ ở bên nhau.

Đương nhiên, còn có quyết tâm nắm tay cả đời.

Chân ái, vô địch.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-gia-lam>